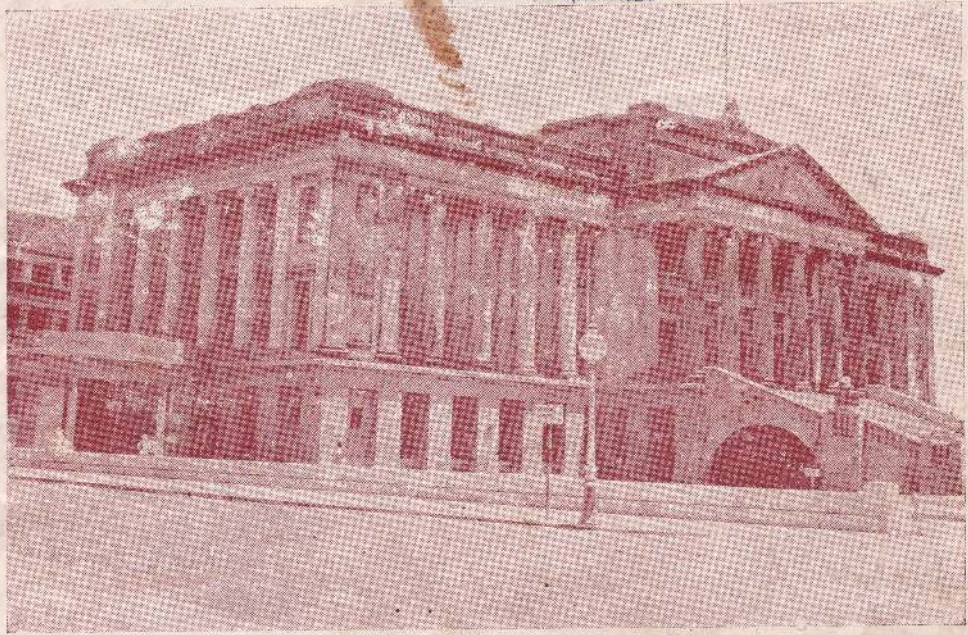

105

Ref 16

This book
 has been gifted to
 Evelyn Rutnam Institute, Jaffna
 by
 Mrs. S. J. Gunasegaram
 from the collection
 of
 her beloved husband
 the late S. J. Gunasegaram

கலைஞன்

உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரி

அரசியல்-சரித்திர மன்ற வெளியீடு

மார்ச்சு - 1963

எ. கே. எஸ்.

அன் சன்ஸ்

This book
has been gifted to
Evelyn Rutnam Institute, Jaffna
by
Mrs.S.J. Gunasegaram
from the collection
of
her beloved husband
the late S.J. Gunasegaram

A. K. S.

நகை மாளிகை

63, 65, கன்னுதிட்டி,

யாழ்ப்பாணம்.

கலைஞன்

உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரி

அரசியல்-சரித்திர மன்ற வெளியீடு

கார்த்திகை—1963

ஆலோசனைக் குழு

1. திரு. கா. காசிவிஸ்வநாதன் (1st Cla. Trid)
2. திருமதி குமரேஸ்வரி வைத்திலிங்கம்
3. செல்வி தங்கலக்ஷ்மி நாகேந்திரம் B. A. (Ceylon)

○

ஆசிரியர்

க. சிவசுப்பிரமணியம்

Message from the Director of Education

CURIA — HISTORICA

I am very happy to note that the *Curia Historica* is Published in a Magazine. The purpose of the study of History is to enable a person to understand events and incidents that take place among human communities. Understanding such is the main purpose of History. The method of understanding, is to examine how such an incident or situation arose. In other words, History attempts to understand any phenomena relating to a human society by trying to find out its development. Development, is thus, the central idea of all History.

There is also another important thing which members of the *Curia* should cultivate, and that is what I might call the historical attitude of mind. It is that attitude of mind which always inquires "how has this come to be." Such an attitude of mind enables to examine any problem objectively and to understand it. It might be of interest for you to note that whether it be a Doctor examining a patient or a prosecution in a Court of Law before a Jury, what is attempted is to find out on a factual basis, the history of this case, etc. The reason for all this is that the historical attitude of mind is really a scientific method of understanding.

I wish the *Curia* all success and earnestly hope that the study of History will make them better citizens and also better humanbeings.

S. F. de Silva,
Director of Education.

Education Department,
Malay Street,
Colombo 2,
7th October, 1963.

MESSAGE FROM

K. S. Arulnandhy M.Sc. (Lond.)

I am neither a historian nor a politician, and yet I have been asked to send a message to the Curia-Historica which is to be soon inaugurated by Urumpirai Hindu College. No doubt I have been interested in and acquainted with Education for over four decades, and this, I believe qualifies me to respond to this invitation.

Curia-Historica is indeed a novel venture for an educational institution for young students in their late teens. Whatever orthodox educators may say against the introduction of especially Politics in any form at the pre-University stage, the level of mental development and maturity of the late teen-age period amply justifies it. There are certainly educational advantages to be gained by creating an enlightened and healthy interest in History and Politics in the Senior forms of our Senior Secondary schools, provided that the students are unerringly guided to form and fix in their minds the ideal of 'disinterested mind' and 'scientific attitude.' This, certainly, is not at all an easy task. The teachers too, whatever their personal leanings and pre-dispositions, must make every effort to approach these subjects with a 'disinterested mind'. This disinterested mind is only an ideal to be set before us and pursued with determination. The total absence of the influence of past experience and consequent bias in any individual is no doubt a myth. Yet, it is the duty of the educator to strive to rise as far as possible above the influence of prejudices, preconceived ideas and sectarianism. Then only would it be possible to help the educands to develop a scientific attitude, without which facts, events and concepts could not be viewed with an open mind, and interpretations and deductions from them made objectively.

Let us, for instance, take the place-names in the Jaffna Peninsula, such as Udupiddy, Mallagam, Uduvil, Kothiwathai, Manipay and Kudathanai. These and many other place-names in Jaffna seem to suggest to us that

they were originally Sinhalese names which had undergone a natural mutation in the course of centuries of usages by the Tamil-speaking people of Jaffna. It may be possible in some instances to give them meanings as if they were pure Tamil names. For example, Udupiddy may be split into Udu=star and pidy (colloquial), Mallagam into Mal=Wrestling and Aham=Chest. What sense do they make? First of all, it has to be remembered that place-names have a meaningful meaning. Most place-names south of Elephant Pass are obviously Tamil names with meaningful meanings — Elephant Pass itself (Anaiyiravu), Mullaitivu, Kumulamunai, Nedunkerni, Katipeddaimuripu, Poovarasankulam and Thennamaravady. It should also be noted that place-names in the language of the people of a territory do not usually undergo any mutation even in the course of centuries of usage by the same people unless there have been strong foreign influences for quite a long time. Side by side with the striking resemblances of Udupiddy to Uda-pitiya, Mallagam to Mallagama, Uduvil to Udawila, Kothiwathai to Koddawatte, and Manipay to Minipe, we have to look for corroborative evidence elsewhere, such as the Buddhist ruins unearthed in the vicinity of Kantherodai, which again does not appear to be a Tamil name given to it by the Tamil people. These considerations point to the conclusion that the Jaffna Peninsula, and not the territory south of it as far as Vavuniya, was under Sinhalese occupation for a few centuries at least many centuries ago.

It is a human weakness to look for and accept only such evidences as would support a theory or hypothesis once formed in one's mind. Such a bias may be discovered herein too. It would not surprise me if any of my readers who critically read this message hold a different view. My purpose here is only to illustrate what I have mentioned at the beginning, that is, the cultivation of an attitude of mind without which (a disinterested approach) to History and politics, or, for for a matter of that, any subject of a controversial character is not possible. Even if my view is proved to untenable, it would yet illustrate what I have said.

Hail Curia - Historica!

தமிழரசுத் தலைவரின் வாழ்த்துச் செய்தி

காங்கேசன்துறை,

30-9-62

அன்புடையீர்,

உங்கள் கல்லூரியின் அரசியல் சரித்திர சங்கத்தின் சார்பில் “கலைஞன்” என்ற பெயரில் ஓர் வருடாந்த சஞ்சிகையை வெளியிட விருப்பதையிட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். பாரம் பரியப் பெருமைமிக்கத் தமிழ்க்கலைகளை, தயது எதிர்காலத்தையிட்டுச் சந்தேகமும் சஞ்சலமும் கொண்டிருக்கும் தமிழ்பேசும் இனத்திற்கு குறிப்பாகத் தமிழ் மாணவமணிகளுக்கு வாரி வழங்குவதன் மூலம், அவர்கள் உள்ளத்திற்கு உங்கள் சஞ்சிகை புத்துணர்ச்சி அளிக்கும் என நம்புகிறேன். “கலைஞன்” நீடுழிவாழ வாழ்த்துகிறேன்.

இங்ஙனம்

அன்புள்ள

சா. ஜே. வே. செல்வநாயகம்

அதிபரின் ஆசி

“கலைஞன்” வெளியிட முன்வந்த அதன் பத்திராதிபர்களுக்கும் மற்றும் சரித்திர - அரசியல் மன்ற உறுப்பினர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த பாரட்டுதலைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

சாதாரண வாழ்க்கைக்கு விஞ்ஞானம் அவசியந்தான். அதேவிதமாக, எமது அரசியல் சமூக வாழ்க்கும் கலைக் கல்வி மிகவும் அவசியம். கலைக் கல்வி படிப்பதற்கும் அதற்குரிய அறிவாற்றலும், ஆர்வமும் தேவை. கலைக் கல்வியுடன் உத்தியோகம் பெறும் வசதிகள் குறைவாயிருப்பினும், மனிதப் பண்புடைய வாழ்விற்கு அது மிகவும் பயனளிக்கும்.

இன்றைய கல்வி முறையில், கலைக்கல்வி விரும்புவோர் தொகை குறைவு என்றாலும், கலைப் பாடங்கள் படிப்போர் எல்லாரும் அதற்குரிய தகுதியுடையவர் என்று கூற முடியாது. தொழில் வசதிகள் குறைவாக உள்ளபடியால் தான் அநேகமாக மாணவர்கள் விஞ்ஞானம் படிப்பதன்மூலம் ஏதாவது தொழில் பார்க்கலாம் எனக் கருதி அதையே படிக்க விரும்புவார்கள்.

கல்லூரிகள் மூலம் உண்மையான பல ஆற்றல் வாய்ந்த மனிதரை நாம் வளர்க்க விரும்பின் ஐ. எ. எ. (சாதாரண) வகுப்பு வரையில் எல்லா மாணவர்களும் கலை, விஞ்ஞானம் ஆகிய இரண்டையும் படிக்க வேண்டும். அவ்விதக் கல்விக்கும் சமூக அமைப்பிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பும் இணைப்பும் அவசியம்.

இவ்வாண்டில் உதயமாகும் “கலைஞன்” படிப்படியாக வளர்ந்து வெற்றியடைவானாக.

உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரி,

உரும்பராய்,

1-11-63.

அ. வைத்தியலிங்கம்

அதிபர்.

ஆசிரியரின் கண்ணோட்டத்தில்

உலக வரலாறு பல்வேறு முரணான சக்திகளின் மோதல்களைக் கண்டிருக்கிறதெனினும், இன்றைய கால கட்டத்தைப் போன்ற பலமும், விரைவும், பாரதூரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக் கூடியதுமான முரண்பட்ட மோதல்களை இதுவரை சந்திக்கவில்லை.

மொழிப் பிரச்சனைகள், வகுப்புவாதப் பூசல்கள், சாதிக்கலவரங்கள், வர்க்கப் போராட்டங்கள், நிறத்திமிர் ஆகிய சாபக்கேடுகள் பல நாடுகளில் தாண்டவ மாடுகின்றன, சர்வதேசிய ரீதியாக நோக்குமிடத்து எல்லைத்தகராறுகள், சோஷலிச — முதலாளித்துவ முகாம்களின் உறுமல்கள், கம்யூனிச சித்தாந்தக் கருத்து வேறுபாடுகள் ஆகியன வேறென்றுமில்லாத முறையில் பூதாகார உருவத்தைப் பெற்று உலகையே போர்க்களமாக்க முனைகின்றன.

இந்நிலைமை ஏன் உருவாகின்றது? இதைத் தடுக்க வழியென்ன? உலக சமாதானத்துக்கும், சகலீவனத்துக்கும் அடக்கப்பட்ட மக்களின் சுதந்திர நல்வாழ்வுக்கும் உலக சகோதரத்துவத்துக்கும் வழி என்ன?

இவ்வித சிக்கலான வீனாக்களுக்கு சரித்திரம் ஒன்றே விடைகூற முடியும். உலக வரலாற்றை நன்றாக உணர்ந்து கொண்டால் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ள முடியும். புரிந்து கொண்டால் ஐக்கிய ஒருமைப் பாட்டுணர்ச்சிமிக்க தன்மானவாழ்வு வாழமுடியும். கலை, கலாசாரம், நாகரிம் ஒருங்கே வளர்ச்சியடைய முடியும். மனிதன் மனிதனை “வையத்து வாழ்வாங்கு” வாழ முடியும்.

இவ்வித ஒரு சமுதாய அமைப்பையே தனது இதய கீதமாகக் கொண்டு “கலைஞன்” வெளிவருகிறான்.

அவனது இலட்சியக் கனவு நனவாகுக.

யொருளடக்கம்

1.	Message from the Director of Education S. F. Da. Silva			
2.	Message from K. S. Arulnadby, M. Sc (Lond)			
3.	தமிழரசுத் தந்தையின் வாழ்த்துச் செய்தி			
4.	அதிபரின் ஆசி			
5.	ஆசிரியர் கண்ணோட்டத்தில்			
6.	சரித்திர-அரசியல் மன்றம்			
7.	வணக்கம்			
8.	நவ உலகத்தின் பிரதான இயக்கங்கள்	1
9.	ஆங்கிலராட்சியின் விளைவுகள்	4
10.	கொங்கோ அன்றும் இன்றும்	10
11.	இலங்கை இந்தியரும் குடிமைச் சட்டமும்	...		13
12.	சிகிரியாவும் சிந்தனையில் உதித்த காசியப்பனும்	...		17
13.	கூட்டாட்சி முறை இலங்கைக்கு ஏன் வேண்டும்	...		21
14.	ஐரோப்பிய சரித்திரத்தில் தற்காலத்தின் ஆரம்பம்			25
15.	இலங்கையில் நீதி பரிபாலனச் சீர்திருத்தம் ஏன்? ...			27
16.	இந்திய தேசிய இயக்கப் போக்கினில்கேர்ஸன் பிரபுவுன் பங்கு	32
17.	இந்தியச் சிப்பாய்க் கலகம்	37
18.	ஜனநாயகம்	43
19.	சங்கத்துச் சான்றோர்கள்	45
20.	சீன-இந்திய எல்லைத் தகராறு	51
21.	புகழ் பூத்த அனுராதபுரி	56
22.	இரு இனங்கள் இணைந்து வாழும் இன்ப நாடு	59

சரித்திர - அரசியல் மன்றம்

போஷகர், அதிபர் :	திரு. அ. வைத்திலிங்கம், B. A. (Cantab) B. Sc. (Lond)
மேற்பார்வையாளர்:	திரு. வ. மகாலிங்கம், B.A. (இலங்கை)
தலைவர்:	செல்வன் வை. மோகனதாஸ்
உப தலைவர்:	செல்வி இ. கமலாம்பிகை
செயலாளர்:	செல்வன் ஆ. மகேஸ்வரன்
உப செயலாளர்:	செல்வன் இ. இராசேந்திரன்
பொருளாளர்:	செல்வன் சி. பாலசுப்பிரமணியம்
இதழாசிரியர்:	செல்வன் சு. சிவசுப்பிரமணியம்
நிர்வாக உறுப்பினர்.	செல்வன் ச. ஆனந்த ராசா
	செல்வி சோ. மகேஸ்வரி

இவ் வாண்டின் சரித்திர-அரசியல் மன்ற அறிக்கையைச் சமர்ப்பிப்பதில் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகிறோம்.

இவ்வாண்டில் திரு. எஸ். ஜே. குணசேகரம் (இளைப்பாறியவித்தியா தரிசி) திரு. கா. காசிவிசுவநாதன் (உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரி ஆசிரியர்) திரு. மு. சிவசிதம்பரம் (பாராளுமன்ற உறுப்பினர்), திரு. எஸ். பொன்னம் பலம் (சுகாதாரக் கல்வியாளர்), திரு. பி. நாகலிங்கம் (முன்னையநாள் செனட்டர்), திரு. மு. பாலசுந்தரம் (பாராளுமன்ற உறுப்பினர்), சி. கதிர வேற் பிள்ளை (நியாய துரந்தரர்), வி. என். நவரத்தினம் (பாராளுமன்ற உறுப்பினர்), நீர்வை. பொன்னையன் (முற்போக்கு எழுத்தாளன்) ஆகியோர் சமூகமளித்து எமது மன்றத்திற்கு சிறந்த கருத்துரைகளை வழங்கினர். மற்றும் அங்கத்தவர்களின் “ ஜனநாயக நாட்டில் பத்திரிகை கூட்டு ஸ்தாபனத்தின் கீழ் கொண்டு வரலாமா!”, “ இன்றைய நிலையில் தமிழருக்கு இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி விமோசனம் அளிக்குமா!” ஆகிய இரு விவாதங்களும் உயர்ந்த ரகமாக அமைந்தன.

எமது அழைப்பை ஏற்று தங்கள் சிரமத்தைப் பாராது சமூகமளித்து உரையாற்றிய அறிஞர் பெருந்தகைகளுக்கும், பங்குபற்றிய அங்கத்தவர்களுக்கும் எமது உளங்கனிந்த நன்றி உரித்தாகுக.

இவ்வாண்டில் நமது மன்றம் வெளியிடும் இவ்விதழை உருவாக்கும் பணியில் நமக்கு பல வழிகளிலும் ஒத்துழைப்பு நல்கிய அன்பர்கள் அனைவருக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

எமக்கு வேண்டியபொழுது பண உதவியும் அறிவுரையும் வாழ்த்தும் வழங்கி ஊக்குவித்த எமது கல்லூரி அதிபருக்கும் எமது நன்றி.

மன்றம் மிகவும் உயர்ந்த முறையில் இயங்குவதற்கு ஆதரவு தந்து ஒத்துழைத்த மன்ற உறுப்பினர் அனைவருக்கும் எமது நன்றி.

உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரி,
உரும்பராய்,
கார்த்திகை 1963,

செயலாளர்,
சரித்திர - அரசியல் மன்றம்.

வணக்கம்!

சரித்திர — அரசியல் மன்றம் இவ்வாண்டில், நமது கல்லூரியில் மட்டு மன்றி உயர்தர வகுப்புகளில் தமிழ் மூலம் சரித்திர, அரசியல் பாடங்களைப் பயிலும் மாணவர் எல்லோருக்கும் பயன் படத்தக்கதாக ஓர் ஆக்க பூர்வமான சாதனையை முடிக்க வேண்டுமென்ற எமது அபிலாசையே இன்று இச்சிறு சஞ்சிகையாக மலர்ந்துள்ளது.

எமது முயற்சிக்கு ஆசிரியர்களும் வாழ்த்துச் செய்கி அனுப்பி ணக்குவித்த பெரியார்களுக்கு நமது அன்பு கனிந்த நன்றி.

இச்சிறு முயற்சிக்கு ஆதரவாகக் கட்டுரைகள் வழங்கிய அறிஞர் பெருமக்களுக்கு நமது நன்றி.

விளம்பரங்கள் தந்து பொருளாதார உதவி நல்கிய அன்பர்களுக்கு எங்கள் நன்றி.

குறுகிய காலத்தில் அச்சேற்றி வெளியிட உதவிய அச்சகக்காருக்கு எங்கள் நன்றி.

இச் சஞ்சிகை மலர்வதற்கு பல விதத்திலும் ஒத்துழைத்த அன்பர் அனைவர்க்கும் எமது உளம் கனிந்த நன்றி.

உரும்பராய் இந்துக்கல்லூரி,

உரும்பராய்,

கார்த்திகை 1963.

இதழாசிரியர்

சரித்திர—அரசியல்—மன்றம்

நவ உலகத்தின் பிரதான இயக்கங்கள்

1871 முதல் 1914-ம் ஆண்டு முதலாம் யுத்தம் ஈராக, ஏறக்குறைய நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு ஐரோப்பாவில் அமைதி நிலவியது. இக் காலத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகள் தம்மைப் பெலப்படுத்துவதிலும் அபிவிருத்தி செய்வதிலுமே ஈடுபட்டன. வியன்னா மகாநாடு நாட்டின வாதமெனும் கொள்கையின் வளர்ச்சியை தடை செய்த போதும் அக்கொள்கை ஐரோப்பா முழுவதிலும் பரவியது.

1914-ம் ஆண்டிற்கு முன் ஐரோப்பாவில் பிரதானமாக நான்கு இயக்கங்கள் தோன்றின. இவற்றுள் முதலாவது அதன்தொழில் வளர்ச்சியாகும். இங்கிலாந்தில் நடைபெற்ற தொழிற்புரட்சி, பிரான்சு, ஜேர்மனி ஆகிய நாடுகளில் நடைபெற்று பின் போலந்து ரூசியா போன்ற நாடுகளையும் சென்றடைந்தது. தொழில் முறைகளும், விஞ்ஞான முன்றேற்றமும் துரிதமாக வளர்ச்சி யடைந்தது. தொழிற்புரட்சியின் பயனாக பொருளாதார வாழ்க்கையில் பெரும்மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. மனிதர் பெரும் யந்திரங்களின் உதவியைக் கொண்டு, உற்பத்தியைப் பெருக்கியதோடு, விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்த போக்குவரத்து முறைகளினால் தூரத் தொலைவும் காலத் தொலைவும் நீங்கின. உலகத்தில் பல்வேறு பகுதிகளில் இருந்த மக்கள் பிணைக்கப்பட்டனர். இந்நவீன புதுத்தொழில் முறையிலிருந்து புது இயக்கங்கள் தோன்றின. தம்

உரிமைகளையும் அதிகாரங்களையும் கோரும் புது வகுப்புகள் தோன்றின.

தொழிலாள வகுப்பினரின் இயக்கமும் அதன் பரிணமிப்புகளுமே நவஉலகத்தின் இன்னொரு சிறப்பாகும். தொழிற் புரட்சியின் பயனாக சமுதாயத்தில் முதலாளி தொழிலாளி என்னும் இரு வகுப்புப் பிளவுகள் ஏற்பட்டன. மூலதனமும், முயற்சியும் உடையவர்கள் தொழில்களை நடத்தி, தாம் பெற்ற இலாபத்தினூடாக செல்வர்களாயினர். மூலதனமும் முயற்சியும் அற்றவர்கள் கூலியாகத் தம் உழைப்பை நல்கியதோடு, வருமானக் குறைவால் வறுமையில் ஆழ்ந்தனர். தொழிலாளி முதலாளியை நம்பி வாழவேண்டி ஏற்பட்டது. மேலும் அவசரம், அறிவின்மை, சுயநலம், அனுபவமின்மை ஆகிய காரணங்களினால் பல தீங்குகளும், இன்னல்களும் ஆலைத் தொழில் முறைகளிலும், தொழிலாள வகுப்பினரின் வாழ்வினும் புகுத்தப்பட்டன. ஆண்களும், பெண்களும், குழந்தைகளும் நீண்ட நேரங்களுக்குச் சுகாதார வசதியற்ற சூழ்நிலைகளில் வேலை செய்ய வேண்டி ஏற்பட்டது. இவ்வாறு ஆலைத் தொழில் முறையின் கொடுமைகளிலிருந்தும் முதலாளிகளின் அடிமையிலிருந்தும் தொழிலாளிகள் தம்மைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணங்களிலிருந்து தொழிற்சங்க இயக்கம் உதயமாயிற்று.

இத்தொழிற் சங்கங்கள் பலாத்
கார முறைகளைப் பின்பற்றியமை
யால் 1824-ம் ஆண்டுவரையும் அவை
சட்டத்துக்கு விரோதமானவையெ
னக் கருதப்பட்டன. பின் 1825
முதல் இச்சங்கங்கள் ஓரளவு சுயா
தீனம்பெற்றபோதும் 1871-ம் ஆண்டு
கிளாஸ்டனின் சட்டத்துடன்தான்,
அவற்றிற்குச் சட்டபூர்வமான இடம்
கொடுக்கப்பட்டது. நாளடைவில்
ஐரோப்பிய நாடுகள் யாவற்றிலும்
தொழிற் சங்கங்கள் வளர்ச்சிய
டைந்து செல்வாக்குப் பெற்றன.
இன்றைய உலகில், தொழிற்சங்க
அமைப்பு இல்லாத தொழிலையோ,
உத்தியோகத்தையோ காண்பது
அரிது. இச் சங்கங்கள் தொழிற்
தகராறுகளைத் தாங்களே நேரடிப்
பேச்சு வார்த்தைமூலம் தீர்க்கவும்
சம்பள விகிதங்கள் தொழிலைப்பற்
றிய நிபந்தனைகள் முதலியவற்றை
தொழிலாளி முதலாளியீது கட்டளை
யிடக் கூடிய உரிமைகளுடைய
அமைப்புகளாக மாறியுள்ளன.

19-ம் நூற்றாண்டு இறுதிக்கு
முன் தாராண்மை வாதத்தின் தத்து
வங்களை ஆட்சேபித்த சமூகவுடமை
வாதம்என்னும் ஒரு புதுக்கோட்பாடு
தோன்றியது. முதலாளிகள், செல்
வந்தர்கள் என்போருக்கு எதிராகத்
தொழிலாளர்களின் நல உரிமைக
ளைப் பாதுகாக்கவும், மூலதனம்,
பெரிய தொழில்கள், உற்பத்திச்சா
தனங்கள் ஆகியவை தேசியமயமாக்
கப்படவேண்டுமென்றும் இக் கோட்
பாடு கூறுகிறது. இவ்விலட்சியங்க
ளிடையே ஏராளமான வேறுபாடு
கள் நிலவுகின்றன. பராளுமன்ற
ஆட்சி முறையின் தத்துவங்களுக்
கேற்ப பிரித்தானிய தொழிற்கட்சி
யினதும், பிரெஞ்சு, சேர்மன் மித
வாத சமூகவுடமைவாதிகளும் நட்ட
ஈடு கொடுத்து தொழில்களைத் தேசி

யமயமாக்கும் எளிமையான சமூக
வுடமை வாதத்தை ஆதரிக்கின்ற
னர். ஒரு காலத்தில் பிரான்சிலும்
இத்தாலியிலும் மேன்மை பெற்று
விளங்கிய சிந்திக் கலியம் ஒவ்
வொரு தொழிலும் அதன் தொழி
லாளிகளுக்கே சொந்தமாக வேண்
டும் என்று ஆதரிக்கிறது. இப்ப
டிப்பட்ட அடிப்படையில் பாசிச
இத்தாலி கூட்டுறவு அரசாங்கம்
ஒன்றை ஏற்படுத்தியது. மேலும்
தொழிலாளர் கையாளக் கூடியமுறை
களிலும், வழிவகைகளிலும் பல
கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டன.
தொழில் நிறுத்தம், உள்ளிருப்பு
வேலை நிறுத்தம், அதுதாப வேலை
நிறுத்தம், பொதுவேலை நிறுத்தம்,
மெதுவாக வேலைசெய்தல், மறியல்
செய்தல் என்னும் பல வழிகளில்
தொழிலாளர் கையாளக் கூடிய
முறைகள் பரிணமித்துள்ளன.

பொதுவுடமைவாதம் இக்கால
உலகில் தோன்றியுள்ள இன்னொரு
கோட்பாடாகும். சமூகவுடமைவா
தத்தின் தத்துவங்களை ஒழுங்காக
வகுத்த பெருமையும் ஒரு சர்வ
தேச சமூகவாதத்தை ஆரம்பித்து
வைத்த பெருமையும் காள்மாக்
சைச் சாரும். மனித வரலாற்றை
இயக்குவிக்கும் சக்தி பொருளாதா
ரம். இப் பொருளாதாரத் திட்
டமே மனித வாழ்க்கையையும்,
அதன் எண்ணங்களையும், நிறுவகங்
களையும் சமூகத்தையும் உருவாக்
கு வதினல், பொருளாதாரத்தை
மீற மனிதனுக்குச் சக்தியில்லை.
ஒரு சமுதாயத்தில் காணப்படும்
நெருக்கடிகளும் மாற்றங்களும்
பொருளாதார அடிப்படை யான

வையே. மாற்றங்களை உண்டாக்கும் சக்தி வகுப்புப் போராட்டமாகும். புராதன காலத்திலிருந்து, இடைக்காலத்தும், இடைக்காலத்திலிருந்து இக்காலத்திற்கும் ஏற்பட்டுள்ள சரித்திர முன்னேற்றமானது அதிகார வகுப்புகளின் வீழ்ச்சியையும் அடிமைப் படுத்தப்பட்ட வகுப்புகளின் எழுச்சியையும் விடுதலையையுமே உட்பொருளாகக் கொண்டுள்ளதென மாக்ஸ் கூறியுள்ளார். முதலாளி தொழிலாளியைச் சுரண்டுவதுதான், அவ்விருவகுப்புகளுக்கிடையேயும் எழும் பூசலுக்குக் காரணம். தொழிலாளி தன் உழைப்பின் மதிப்பிற்கு அதிகமாகவே பொருளை உற்பத்தி செய்கிறான். ஆனால் அவன் பெறும் கூலி அவனுடைய உற்பத்தியின் மதிப்பை விடக்குறைந்ததாகும். எனவே மிகையான மதிப்பைமுதலாளிபறித்துவிடுகிறான். கால் மாக்ஸ் தொழிலாளர்களுக்கு வகுப்புணர்ச்சியை உண்டு பண்ணி முதலாளிகளுக்கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து தொழிலாளரின் ஆட்சியை நிறுவவேண்டும், என்று போதித்தார். மாக்ஸ்சியினுடைய பொதுவுடமை வாதம் சர்வதேசமயமானது வகுப்பு நலனும் அநுதாபமும் அகில தொழிலாளர்களை ஒன்றுபடச்செய்யும் என அவர் நம்பி 1884-ல் முதலாவது அகிலம் என்றும் சர்வதேச தொழிலாளர் சங்கமொன்றை ஸ்தாபித்தார். 1889-ல் இரண்டாவது அகிலம் நிறுவப்பட்டது. 1919-ல் இரகசியப் பொதுவுடமை வாதிகள் மூன்றாவது அகிலத்தை நிறுவி புரட்சிவாத நோக்கங்களைத்தம் இலட்சியமாகக் கொண்டனர். மேற்கு ஐரோப்பாவில் ஜனநாயக சமூகவுடமை

வாதம் பரவியது. இங்கிலாந்தில் மக்கள் நலன் அரசாங்கம் உருவாகியது.

படையாண்மையும் நவ உலகத்தில் தோன்றிய இன்றொரு சக்தியாகும் முதலாம் உலகயுத்தத்திற்கு முன் நாடுகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட படையாண்மைப் போட்டி ஐரோப்பாவில் அச்சத்தையும் ஐயத்தையும் உண்டு பண்ணியது. ஒவ்வொரு நாடும் தன் பலத்தையும், எல்லையையும், ஆட்சியையும் பெருக்க முயற்சித்தது. ஆரம்பத்தில் இங்கிலாந்து இப்போட்டியில் ஈடுபடவில்லை. ஆனால் பின் ஜேர்மனியின் படைவளர்ச்சியையும் பெருக்கத்தையும் கண்ட இங்கிலாந்தும் ஆயுதப்போட்டியில் இறங்கியது. சர்வதேசியமும் இவ்வாண்டுகளில் தோன்றிய ஒரு புதிய கோட்பாடாகும். போக்குவரத்து வசதிகளில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் ஐரோப்பிய நாடுகளைப்பிணைத்தது. வியாபாரமும் வாணிபமும் தேச எல்லைகளைக் கடந்து சர்வதேசமாயது. சகல துறைகளிலும் ஏற்பட்ட புதுமுன்னேற்றங்கள் சர்வதேச மாநாடுகள் மூலம் உலகெங்கணும் பரவியது.

E. K. மகாலிங்கம்
H. S. C. I (கலை)

* * * * *
“கலையென்றால் உணர்ச்சிகளைக் கவரவேண்டும்; களிப்புட்டி அறிவினைப் பேசுதல் கவ்வவேண்டும்.”

— நாமக்கல் கவிஞர்.

ஆங்கிலராட்சியின் விளைவுகள்

ஆங்கிலேயர் 1796 தொடக்கம் 1948-ம் ஆண்டு வரை இலங்கையை ஆண்டனர். ஏறக்குறைய ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலம் வரை ஆண்டனர். இந்தக் காலப்பகுதியில் இலங்கை எத்தனையாவது அபிவிருத்தியடைந்தது? இலங்கை மக்கள் அடைந்த நன்மைகள் எவை? நாடு நாடாக வாழமுடிந்ததா? "மாட்சிமை தங்கிய மகாராணியாரே! இலங்கைத் தளங்களிலிருந்து தங்கள் படைகளை அகற்றி விடாதீர்கள்" என்று பிரிட்டிஷ் அரசியிடம் மண்டியிட்டு மன்றும் அளவுக்கு ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி இந்நாட்டு மக்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்ததா? இவை அத்தனையும் விவாதத்துக்குரிய வினாக்கள். வரலாற்று ஏடுகளைத் திருப்பிப் பார்க்கச் செய்யும் கேள்விகள்?

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் விளைவுகளை மூன்று கூறுகளாகப் பிரித்து அலசி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

பொருளாதார விளைவுகள்

அகில உலகத்திலும் முதன் முதலாகக் கைத்தொழிற் புரட்சி நடைபெற்றநாடு இங்கிலாந்தாகும். இயற்கைச் சூழலும் சூடியேற்ற நாடுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட மூலப்பொருட்களும், அமைதியான அரசியல் நிலையும், விஞ்ஞான வளர்ச்சியும், பெருமளவு மூலதனமும், இங்கிலாந்தில் கைத்தொழிற்புரட்சி ஏற்படுவதற்குச் சாதகமான பாதையை வகுத்தன. இதன் காரணமாக இங்கிலாந்து

செழிப்புற்று "அகிலத்தின் தொழிற்சாலை" என்று வானளாவப் புகழும் அளவுக்கு அபிவிருத்தியடைந்தது. ஆனால் ஆங்கிலேயர் இக்காலத்தில் இலங்கையின் கைத்தொழில் அபிவிருத்திக்கு ஒரு விரல்தானும் அசைக்கவில்லை. இலங்கையில் மூலப்பொருட்கள் இருந்தன. தொழிலாளர் இருந்தனர், வெளி நாட்டில் சந்தைகள் இருந்தன. மின்சக்தி இருந்தது. இரும்பு இருந்தது. ஆனால் இலங்கை போன்ற நாடுகளைத் தமது ஏகபோகச் சந்தைகளாக்க விரும்பிய பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் சிறந்த கைத்தொழிற்சாலை ஒன்றைக்கூட இலங்கையில் அமைக்க விரும்பவில்லை. ஒரு கைத்தொழில் நுட்பக் கல்லூரியைத்தானும் ஜனநாயக அடிப்படையில் அமைக்கவில்லை. இதன் விளைவாக நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் வறுமை, குறைந்த வாழ்க்கைத்தரம் ஆகிய சாபக் கேடுகள் தோன்றின. இன்னும் இலங்கையில் பொருளாதார நெருக்கடி நிலைவதற்கு ஆங்கிலேயரே காரணம்.

விவசாயம்:

இலங்கை பெருமளவுக்கு ஒரு விவசாயநாடு. ஆனால் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்காலத்திலிருந்தே விவசாய அபிவிருத்தி அருகிக்கொண்டே வந்திருக்கிறது. இதற்கு பாதகமான சுவாத்திய நிலை காரணமல்ல. ஏனெனில் இலங்கையின் சராசரி மழைவீழ்ச்சி 70 அங்குலமாகும். உலகின் சராசரி மழைவீழ்ச்சி 32 அங்குலம். எனவே இலங்கை

கையின் மழை வீழ்ச்சி குறைந்ததல்ல. இன்று வரண்ட பிரதேசம் எனக் கூறப்படும் பகுதியிலும் 72 அங்குல மழை வீழ்ச்சியுண்டு. இது சராசரி உலகின் மழை வீழ்ச்சியிலும் இரண்டு மடங்காகும். கலிபோர்னியாவின் மழைவீழ்ச்சியிலும் 2½ அங்குலம் கூடுதலானதாகும். விஜயனின் சரித்திரப் புகழ்பெற்ற இறங்கு துறையாகக் கருதப்படும் புத்தளப்பகுதியும், துடகாமினியின் பிறப்பிடமான அம்பாந்தோட்டைக்கு அண்மையிலுள்ள பகுதியிலும், சிறந்த பூங்காக்கள் விளங்கும் பாலஸ்தீனத்திலும் பார்க்க இரு மடங்கு மழைவீழ்ச்சி பெறப்படுகிறது. இருந்தும் இலங்கையின் விவசாயம் அபிவிருத்தியடைந்ததா? மக்கள் பசி, பட்டினியின்றிவாழ முடிந்ததா? இல்லை. புராதன விஞ்ஞான வாதையே வீசாத விவசாயமுறைகளைப்பின்பற்றியதால் நெல்விளைவிக்கும் நாடுகளில் மிகக்குறைந்த உற்பத்திக்கு இலங்கை புகழ்பெற்று விளங்குகிறது.

இன்று நம்நாட்டில் விவசாயம் படுமோசமான முறையில் பின்தங்கி நிற்பதற்கு ஒருகாரணம் இருக்குமாயின் அது ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலே என அறுதியிட்டுக் கூறலாம். பழைய இலங்கை மன்னராட்சியில் திட்டமிடப்பட்ட நீர்ப்பாசன முறை இன்று வரண்ட பிரதேசம் எனக் கூறப்படும் பகுதிகளில் மட்டுமன்றி மலைப்பிரதேசத்திலும் நிலையது. கீழ்நாட்டுச் சமவெளிகள் நதிகள் மூலமும் நிரந்தர ஊற்றுக்கள் மூலமும் பெறப்படும் நீரைக்கொண்ட சிறுசுளங்கள் நீர்ப்பாசனத்துக்குதவின. இவற்றை விட மழை நீர்மூலம் பெறப்பட்ட நீர் குளங்களில் தேக்கி வைக்கப்பட்டன.

இவ்வாறாக கடந்த 2500 ஆண்டுகளாக கீழ்நாட்டுச் சமவெளிகளிலும், மலைப்பகுதிகளிலும் விவசாயம் செழிப்புற்று வளர்ந்தது. மலைப்பகுதியைப் பொறுத்த மட்டில் மலைச்சரிவுகளில் வயல்களமைத்து காடுகளைக் கட்டி வளர்த்து அதன்மூலம் மண்ணைப்பாதுகாத்து நதிகள் மண்ணை வாரிச்செல்லாது தடுத்துச் சிறந்த முறையில் பயனடையும் விவசாயம் செய்து வந்தனர்.

பிரிட்டிஷ் குடியேற்ற நாட்டுமுறைப்பொருளாதாரம் இலங்கையில் ஏற்பட்டதும், சிறந்த விவசாயத்துக்குத் தேவையான காடுகள் அழிக்கப்பட்டன. அவ்விடங்களில் பணம் பெறுபொருட்களான கோப்பியும் அதன்பின் தேயிலையும், இறப்பரும் பயிரிடப்பட்டன. ஏறக்குறைய முக்கால் நூற்றாண்டுக்காலத்தில் இலங்கையின் விவசாயத்துறையிலும், நீர்ப்பாசனத்துறையிலும் குழப்பமான, அழிவுநிரம்பிய நிலைமை ஏற்பட்டது. நாட்டின் மண் மழையாலும் நதிகளாலும் அரிக்கப்பட்டு அள்ளிச் செல்லப்பட்டது. தமது சொந்தநாட்டு நிபுணர்களின் எச்சரிக்கைகளைக் கூடப்புறக்கணித்து பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் மண்ணரிப்பை வேண்டுமென்றே தொடர்ந்து நடைபெறச் செய்தது.

1873ல் அரசாங்க தாவரவியல் தோட்ட அதிகாரியான துவைற்ஸ் காடுகள் அழிக்கப் பட்டமையை வன்மையாகக் கண்டித்ததுடன் அதன் விளைவாக பெறற்கரிய அதிக தொகையான மண் அரிககப்பட்டுச் செல்வதையும் சுட்டிக்காட்டி அதனால் உள்நாட்டு விவசாயம் படுமோசமான

முறையில் பாதிக்கப்படுமென எச்சரித்தார். இதேபோல 1895-ல் உதவிக் காட்டுப் பாதுகாப்பு அதிகாரியான லூகிஸ் எச்சரித்தார். 1916ல் வேரூர் நிபுணரான ஹோவாட் என்பவர் அரிக்கப்பட்டுச் செல்லும் மண் சுடு செய்யமுடியாத கட்டத்தை விவசாயத்திற்கு செய்கிறதென்றும், இம்மண்ணரிப்பின் பின் எவ்வித உயர்ந்தாக பசுனையையும் உரத்தையும் உபயோகிப்பதில் பயனில்லை என்றும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தை எச்சரித்தார்.

1925ல் இந்திய தேயிலைச் சங்கத்தின் பிரதான விஞ்ஞான அதிகாரியான ஜி. டி. ஹோப் என்பவர் பெருமழை காலங்களில் ஏராளமான மண் கடலுக்குச் செல்கிறதென்றும், காலகெதியில் மலைப்பிரதேசங்கள் எவ்வித விவசாயத்திற்கும் பயன்படாதென்றும் எச்சரித்தார்.

1928ல் ஏ. டபிள்யூ. ஹோல் என்பனும் நிபுணர் இரத்தினச் சுருக்கமாக "உங்கள் தீவு படிப்படியாக கடலுக்குள் வாரிச் செல்லப்படுகிறது." என்று கூறினார்.

இவ்வித எச்சரிக்கைகளின் பின்னர் வேண்டா வெறுப்புடன் மிகச் சாவதானமாக பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் 1930ல் வண்டல் மண் சம்பந்தமாக ஒருவிசாரணைக் குழுவை நியமித்தது. இக்குழு விடுத்த அறிக்கையில் மண்ணரிப்பால் ஏற்படக்கூடிய பலதரப்பட்ட தீய மிகப்பாதகமான விளைவுகளைச் சுட்டிக்காட்டி அதைத் தடுக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் எடுத்து உணர்த்தியது. இன்று நம் நாட்டின் இருபெரும் சாபக் கேடுகளாக விளங்கும் வரட்சிக்கும், வெள்ளப்பெருக்குக்கும் பிரிட்டிஷ் பொருளாதாரக்

தொள்கையே அடிப்படைக் காரணமாக அமைகிறது. ஆண்டுதோறும் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் பெறுமதியான பொருள் கட்டத்தை வெள்ளப்பெருக்குகள் விளைவிக்கின்றன. அதே போல இலங்கையின் அரைப்பகுதி நிலப்பகுதியான வடமத்திய, வடமேற்கு மாகாணங்களில் ஆண்டுதோறும் ஏற்படும் வரட்சி ஒரு நிரந்தர ஆம்சமாகிவிட்டது.

நிலப் பிரச்சனை:

பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் மூலதனத் தோப்புத் தோட்டப் பொருளாதாரம் ஏற்படுத்தப் பட்டதன் நோடி விளைவாக நாட்டில் நிலப்பிரச்சனை ஏற்பட்டது. இப்பிரச்சனை குறிப்பாகத் தென்னிலங்கையில் வாழும் ஆயிரக்கணக்கான மக்களை மிகவும் பாதித்துள்ளது. வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களிலும் ஏறக்குறைய நூற்பதுவித மக்கள் நிலமற்றிருக்கிறார்கள். வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் இந்நிலைமை நிலவுவதற்கு பிரிட்டிஷரின் மீட்புத்துவ முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட நிலக்கொள்கையே காரணமாகும்.

அரசியல் விளைவுகள்:

இன்று நாட்டை இரு கூறுகளாகப் பிரிக்க விழையும் இனவெறிக்கும் மொழிப்பிரச்சனைக்கும் பிரிட்டிஷ்காரர்களால், பிரித்தானும் தந்திரத்தைத் தமது தாக்க மந்திரமாகக் கொண்ட பிரிட்டிஷார் பெரும்பான்மை, சிறுபான்மை இனங்களிடையே வகுப்புவாதப் பூசலைக் கிளப்பினர். இந்தியாவுடைய இந்துக்களுக்கும், முஸ்லீம் களுக்குமிடையே எவ்வாறு பகையுணர்ச்சியை ஏற்படுத்தி, நாட்டை இரு கூறுகப் பிரித்தனரோ அதேபோல இலங்கையி

லும் இரு இனங்களைப் பிரிவுபடுத்தினர். பெரும்பான்மை இனத்தவர் காலத்தக் குக் காலம் சில முற்போக்கான கோரிக்கைகளை முன்வைத்துப் போராடிய காலங்களில் பிரிட்டிஷார் சிறுபான்மைத் தலைவரின் பிற்போக்கான வேண்டுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு முற்போக்குக் கோரிக்கைகளுக்கு மறுத்தனர். உதாரணமாக 1931-ம் ஆண்டுக்குப்பின் சிறுவப்பட்ட முதல்மந்திரிசபை (Board of ministers) யில் சிறுபான்மை இனங்களைச் சேர்ந்த இருவர் மந்திரிகளாக அங்கம் வகித்தனர். 1933-ம் ஆண்டு இம்மந்திரிகள் சபை சில முற்போக்கான கோரிக்கைகளை, அக்காலக் குடியேற்ற நாட்டுக் காரியாலயத்திடம் முன்வைத்தனர்.

அவையாவன:

1. அரசு உத்தியோகத்தர் (Officers of State) என்ற நபர்களை நீக்கிவிட்டு அவர்களின் அதிகாரங்களை மக்களின் பிரதிநிதிகளான அமைச்சர்களிடம் கொடுக்க வேண்டும்.

2. அமைச்சரின் அதிகாரங்களும் பதவிகளும் தேசாதிபதியில் தங்கியிருக்காது. அரசியல் யாப்பு மூலம் பலப்படுத்த வேண்டும்.

3. அமைச்சர்சபை தெரிவு செய்யும் முறையில் மாற்ற மேற்படவேண்டும்.

4. பகிரங்க சேவை உத்தியோகத்தர் குழு அமைப்பில் மாற்றம் வேண்டும்.

5. தேசாதிபதியின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்படவேண்டும்.

அமைச்சர் சபையிலிருந்த இரு சிறுபான்மை அமைச்சரும் இக்கோரிக்கைகளை எதிர்த்து குடியேற்ற நாட்டுக் காரியதரிசியின் காலடியிற் சரண்புகுந்தனர். பிரித்தானாவில் தேர்ச்சி பெற்ற குடியேற்ற நாட்டுக் காரியதரிசி கூறுகிறார் "இலங்கை அரசியல் அமைப்பிலே சீர்திருத்தம் வேண்டுமென்ற கோரிக்கை இலங்கை மந்திரிகள் சபையின் ஏகோபித்த குரலாக இல்லாவிடில் எவ்வித கோரிக்கைகளையும் நான் பரிசீலனை செய்யமுடியாது" கண்டிப்பான பேச்சு. இது வெள்ளை ஏசுமாலுக்கு ஏற்பட்ட வெற்றிமட்டுமல்ல. நழுத்திருநாட்டின் அரசியல் முன்னேற்றத்துக்கு விழுந்த ஒரு பலமான அடியுங்கூட.

அடுத்த அரசாங்க சபைத் தேர்தலின் பின் கூடிய அமைச்சர் சபையில் சிறுபான்மை இனங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அமைச்சர்களாகச் சேர்க்கப்படவில்லை. சேர். பாரன் ஜயதிலகாதனிச் சிங்கள சபையை அமைத்ததின் மூலம் நிர்வாக சபைமுறை சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதமல்ல என்ற கசப்பான உண்மையைக் குத்திக்காட்டினார். இதன் எதிரொலியாகச் சிறுபான்மைத் தலைவர் வகுப்பு வாதக் குரலெழுப்பினர். இச்சந்தர்ப்பத்தை நழுவினிடாத பிரிட்டிஷ் குடியேற்ற நாட்டுக் காரியதரிசி "இனிமேல் இலங்கையில் அரசியல் சீர்திருத்தம் நடைபெற வேண்டுமாயின் அது சகல இனமக்களின் ஏகோபித்த குரலாக இருக்கவேண்டும்" என்று விஷ அறிக்கை விட்டான். இவ்வித செயல்களாலும், வேறுபல தரோகச் செயல்களாலும்

சிக்கள - தமிழ் இனங்களிடையே பகையை வளர்த்தனர் ஆங்கிலேயர்.

இதேபோல அரசியல் துறையில் மிகமுக்கியமான பிரச்சனையாக விளங்கும் இலங்கை - இந்தியர் பிரச்சனை, மொழிப்பிரச்சனை போன்றவையும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியால் ஏற்பட்ட அரசியல் விளைவுகளாகும்.

சமுதாய விளைவுகள்:

1832-ம் ஆண்டு கோல்புறாக் குழுவின்தகவலர்கள் மூலம் இராசகாரிய முறையை ஒழித்த முதலாளித்துவத்துக்கு வழிவகுத்த பிரிட்டிஷார் தமது சொந்த நலன்களுக்காக பிரபுத்துவ அம்சங்கள் தொடர்ந்து இந்நாட்டில் நிலவ வழிவகுத்தனர். விதான, உடையார் போன்ற உள்நாட்டி அதிகாரிகளின் சேவையைப் பயன்படுத்தினர். நிலப் பிரபு தொடர்ந்து விவசாயியைச் சுரண்ட இடம் கொடுத்தனர். பிரபுத்துவ சமுதாயத்தின் ஆணியோக விளங்கும் சாதிக் கட்டுப்பாட்டுமுறை, தீண்டாமை ஆகிய சமுதாய விரோத வழக்கங்களை ஆதரித்தனர். நாட்டு மக்களின் பிரதான சமயங்களான பெளத்த - இந்துமதங்கள் தமது செல்வாக்கை இழந்தன.

எனினும் ஆங்கிலக் கல்வி மூலம் இலங்கை அதிக நன்மையடைந்தள்ளது என்று வாதிடுவோரு முள்ளனர். ஆனால் ஒன்றரை நூற்றாண்டு ஆங்கிலக் கல்வியின் பின் நமது நாட்டில் ஐந்து விதமான மக்களே ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்றுள்ளனர். மருத்துவத் துறையில் போதிய வைத்தியரில்லை. தொழில்நுட்பத் துறையில் தொழில்நுட்ப நிபுணர் இல்லை. சமயக் கல்வி தாங்குறைந்தது. பாடசாலைகளுக்கிடையே பாரபட்சம்

காட்டினர். நகரப்புறப் பிள்ளைகளுக்கிருந்த கல்விவசதி நாட்டுப்புற மக்களின் பிள்ளைகளுக்கு கிடைக்கவில்லை.

ஆங்கிலேயர் இலங்கை மக்களின் கல்வியைக் காட்டிலும் தமது ஆதிக்கத்தைக் கட்டி வளர்ப்பதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தனர். இலங்கையின் கல்விப் பொறுப்பைக் கத்தோலிக்க திருச்சபைகளிடமே ஒப்படைத்தனர். காரணம் என்ன? அங்கிலிக்கன் மதத்தைத் தமது மதமாகக் கொண்ட ஆங்கிலப் பிரதம மந்திரிகளுக்கூட கத்தோலிக்க திருச்சபையிடம் கல்வியை ஒப்படைத்தது மட்டுமன்றி அதற்காக மேலதிக பணத்தைத் தங்கள் வரவு - செலவுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கினர். இது கத்தோலிக்க மதத்தின்மீது அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பக்தி மேலீட்டினால் வல. அதையும் ஆங்கிலராட்சியை பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற குறிக்கோளினால் என்பதற்கு வாலாறு சான்று பகருகிறது. தாராளக் கட்சியைச் சேர்ந்த கிளாட்ஸ்ரன் தமது வரவு - செலவுத் திட்டத்தில் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் கல்விப் பணிக்கு மேலதிகமான பணம் ஒதுக்கியபோது, ஏகாதிபத்திய வெறியனெனக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட டிஸ்மேலி இதை அங்கதச் சுவையுடன் கண்டித்தாராம். இதிலிருந்து தம்முடன் தொடர்பான அங்கிலிக்கன் மதத்தை விடுத்த கத்தோலிக்க திருச்சபையிடம் இலங்கையின் கல்வித்துறையின் பெரும பகுதியைக் கொடுத்ததிலிருந்து ஆங்கிலேயரின் மனப்பான்மை தெட்டத் தெளிவாகப் புரிகிறது.

இறுதியாக ஆங்கிலேயர் வாழ்க்கை முறை பற்றியும் ஒருவார்த்தை. ஆங்கிலேயரின் மொழியை மட்டுமன்றி, அவர்களின்

**MAKERS & SUPPLIERS
OF
FURNITURE**

DISTINCTIVE IN APPEARANCE
DEPENDABLE FOR QUALITY
DURABLE FOR SERVICE

We carry stocks of high quality wardrobes, dressing tables, cocktail cabinets and other quality articles.

MADE AT MORATUWA BY
SKILLED CRAFTS MEN

See them displayed at our
SHOW ROOMS

**PENINSULAR FURNISHERS
AND DECORATORS**

MAKERS AND SUPPLIERS OF HIGH
QUALITY FURNITURE

Nos. 11/4 & 11/E
MOMSAC BUILDING,

Stanley Road,

JAFFNA.

எஸ். சவிரிமுத்து

73, கே. கே. எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

எங்களிடம்:

- ◎ பெண்களின் கூந்தல் முடிகள்
 - ◎ அன்பளிப்புப் பொருட்கள்
 - ◎ சாய்ப்புச் சாமான்கள்
 - ◎ பாடசாலை உபகரணங்கள்
 - ◎ சப்பாத்து வகைகள்
- யாவுமே பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

“ லே டன் மார்க் ”

பெனியன், கால் மேசு, பேபி வெஸ்டர் அணிகளை
வாங்கிப் பாவியுங்கள்.

S. SAVERIMUTTU

73. K. K. S ROAD,

JAFFNA.

கிருஷ்ண பவான்

35, காங்கேசன்துறை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்

உரிமையாளர்: சி. ந. முத்துத்தம்பி

எங்களிடம்: சகலவித சிற்றுண்டி வகைகள், சுத்தபோசனம்.

குளிப்பானங்கள், பகம்பால்

மற்றும் சாய்ப்புச் சாமான்கள்

நிதான விளையில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

விசேஷ ஆட்கள் குறித்த நேரத்தில் திறம்படச்
செய்து கொடுக்கப்படும்.

KRISHNA BHAWAN

Prop: S. N. MUTHUTHAMBY

35. K. K. S. ROAD,

JAFFNA.

வாழ்க்கை முறையையும் முழுக்க முழுக்க மேற்கொண்டுள்ள சிறுசிறு கூட்டங்கள் நாட்டில் ஆங்காங்கு இருக்கின்றன. இவர்கள் நாட்டின் யகார்த்த நிலையிலிருந்து தூரிலகி, நாட்டுக்கு ஆக்கபூர்வமான முறையில் சேவை செய்ய முடியாத, தீரிசங்கு சொர்க்கத்தில் வாழ்கின்றனர். இவ்வித ஆங்கிலப் படிப்பாளிகளை ஆங்கிலேயர் தமது ரிசேட, ஒதுக்கப்பட்ட படையாக (Reserve Army) வைத்திருந்தனர். நாட்டில் முன்னேற்றம் ஏற்படாது, ஏதோ ஆகக்கூடிய காலத்தில் தமது ஈரண்டல், கொள்கை நிறைந்த ஆட்சிக்குப் பக்கபலமாக இவர்கள் இருக்க வேண்

டுமென எண்ணினர். ஆங்கில ஆட்சிக்கு முடிவு கட்டப்பட்ட இன்றைய காலகட்டத்திலும், ஆங்கிலமே அறிவுலகின் திறவுகோல் என அலறுவோர் இச்சிறுகூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர்.

இதன் தொடர்பாக இன்னும் மொன்று. ஆங்கிலாட்சிக் காலத்தில் சிங்கள, தமிழ் இலக்கியங்கள் காலத்தோடு ஒட்டி வளரவில்லை என்பதையும் நாம் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும். ஆங்கில இலக்கியம், பிறமொழி இலக்கியங்கள் வளர்ந்த அளவுக்கு சிங்கள - தமிழ் இலக்கியங்கள் வளரவில்லை.

— த. சண்முகநாதன்
H. S. C. II (கலைப்பகுதி)

தமிழ்

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்;
இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள்
தமிழ்மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்;
மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொல்வதிலோர் மகிமை இல்லை;
திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர்
அதைவணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்.

— பாரதியார்

கொங்கோ - அன்றும் - இன்றும்

கொங்கோ என்பது ஆபிரிக்கா விஷுவள்ள ஒரு நாடு. இங்கு ஆதியில் ஆபிரிக்காவிலுள்ள சில பூர்வீகக் குடிகள் நரமாயிசம் உண்பவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் மிகவும் பிற்போக்கானவர்களாக இருந்தமையாலும் ஆபிரிக்காவில் ஏராளமான சுரங்கச் செல்வங்கள் இருந்தமையிலும் பல ஐரோப்பிய நாடுகள் ஆபிரிக்காவில் காலடி வைக்கத்தொடங்கின.

16-ம் நூற்றாண்டிலே ஆபிரிக்காவில் காலடி வைத்த பிரிட்டிஷார் 19-ம் நூற்றாண்டிற்கிடையில் பெரும் பகுதியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டனர். மற்றும் ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், ஒல்லாந்து, போர்த்துக்கல் போன்ற நாடுகளும் எரிகிற வீட்டில் பிடுங்கிய வரையில் ஆதாயம் என்பது போல் ஆபிரிக்கரை அப்பாவி களென நினைத்து அடிமைப்படுத்தி ஆக்கிரமித்துக் கொண்டனர்.

இப்படியாக ஆபிரிக்காவில் கொங்கோ தவிர்ந்த ஏனைய பாகங்களை ஆக்கிரமித்துக்கொண்ட ஐரோப்பியர் கொங்கோ விடயத்தில் பின்வாங்கினர். அதற்கு இரு காரணங்கள் உள், ஒன்று - கொங்கோப் பிரதேசத்தில் அக்காலத்தில் ஒருவகைக் கொடிய நோய் பரவியிருந்தமை. மற்றது - ஐரோப்பியர் நாடி வந்த சுரங்கங்கள் கொங்கோவில் இல்லை என்ற தப்பிப் பிராயம். இக்காரணங்களால் 19-ம் நூற்றாண்டு வரை பிரிட்டிசாரும், பிரான்சியரும் கொங்கோ தவிர்ந்த ஏனைய ஆபிரிக்க நாடுகளை ஆக்கிரமிப்பதில் முனைந்தார்களேயன்றி

கொங்கோவில் தலையிடவில்லை. ஆனால் 1877-ல் பெல்ஜிய மக்கள் அக்கொடிய நோயையும் பொருட்படுத்தாத கொங்கோவில் புகுந்து அதனைத் தம் வசமாக்கிக் கொண்டனர். இவர்கள் ஆரம்பத்தில்கொங்கோ மக்களிடையே நாகரிக வாழ்க்கை ஏற்படும்படி செய்வதாகக்கூறி அதனை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டனரே யன்றி செயலளவில் அதனை நிறைவேற்றி வைக்கவில்லை. அவர்கள் அங்கே புரிந்த கொடுமைகளைப் போல் வேறு எந்த வல்லரசும் தன் காலனிகளில் புரிந்ததில்லை.

ஐரோப்பிய சரித்திராசிரியர் பலர் கூறுவதாவது: - "கொங்கோவி லிருந்து கிடைத்த வருமானத்தைக் கொண்டே நவீன பெல்ஜியம் உருவாகிற்று" எனவும், "பெல்ஜியத்திலுள்ள பெரிய கட்டடங்கள் யாவும் கொங்கோ மக்களின் உதிரத்தை அத்திவாரமாகக் கொண்டு கிர்மாணிக் கப்பட்டன" எனவும் தமது நூல்களில் தெரிவித்திருக்கின்றனர். ஆனால் அதே நேரத்தில் செஸ்டர் பெளஸ்ஸ் போன்ற ஒரு சிலர் கூறுவதாவது: - "கொங்கோவின் பொருள் வளத்தை பெல்ஜிய அரசாங்கத்தார் சாதாரணமாகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் பெருக்கி வருகின்றனர்" என்பது அவரது கருத்து.

இப்படியான கொங்கோவின் இயற்கைச் செல்வத்தை பல ஆண்டுகளாக ருசிகண்ட பெல்ஜிய முதலாளி வர்க்கத்தினருக்கு உலகம் முழுவதும் சுதந்திரம் அடைந்துவரும் இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலும் கொங்கோவை

விட்டு வெளியேற மனம் வரவில்லை. கொங்கோவைச் சுற்றியுள்ள ஆபிரிக்க நாடுகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகச் சுதந்திரம் பெற்றுக்கூட பெஸ்ஜியத் திற்குக் கொங்கோவிலுள்ள இரும்புப் பிடியை விடாததற்கு செஸ்டர் பெளல்ஸ் இரு காரணங்கள் கூறுகிறார் ஒன்று கவர்ச்சிகரமான செல்வம் மிக்க நாட்டில் அவர்கள் மூலதனம் முடங்கியிருப்பதினால் அவர்கள் அதை விட்டு வெளியேற முடியாது. மற்றது, ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றவர்கள் என்னதான் கஷ்டம் கலவரம் நேர்ந்தாலும் சரி தங்களுக்குள்ள சௌகரியமான செல்வ நிலையையும் அரசியல் அந்தஸ்தையும் பாதுகாக்கத் தயாராயிருந்தனர். பெளல்ஸின் கூற்றுக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியன. ஏனெனில் முயற்சியின்றி வருமானம் வரும் ஒரு நாட்டை இழக்க எந்தத் தேசத்தவனும் விருப்ப மாட்டான்.

இந்நிலையில் கொங்கோ மக்களிடையே சுதந்திர உணர்ச்சி எழு ஆரம்பித்தது. உலகமே கண்டிராத அடிமை வியாபாரத் தாலும், அந்நியர் ஆதிக்கத்தாலும் பல ஆண்டுகளாகச் சொல்லொணாத கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு இலக்காகி வந்த கொங்கோ மக்களிடையே சுதந்திர உணர்ச்சி ஏற்படத் தொடங்கியதனால் பல தேசிய இயக்கங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. இதனால் மக்களிடையே நாட்டுப்பற்று வளரத் தொடங்கியது. இதனால் ஒவ்வொரு கொங்கோ நாட்டவனும் அந்நியரை தம் நாட்டைவிட்டுத் துரத்தத் தலைப்பட்டனர். ஆனால் அதிகார வர்க்கத்தினர் அவற்றை முனையில் கிள்ளிவிட முனைந்ததினாலும்

கொடிய பலாத்கார வெறி தலைவிரித்தாடத் தொடங்கியதனாலும், ஏராளமான கொங்கோ மக்கள் பலியாக நேரிட்டது. இதனால் 1959-ம் ஆண்டளவில் பெரிய கலவரங்களும் ஏற்படத் தொடங்கின. சுற்றில் நிலைமை கட்டுக் கடங்காமல் போய்விட்டதை உணர்ந்த பெஸ்ஜிய அதிகாரிகள் பலர் மூட்டை கட்டத் தொடங்கினர்.

கொடிய இரத்த வெள்ளம் கொங்கோவில் ஓடும் முன்னரே 1960-ம் ஆண்டு யூன் மாதம் 30-திகதி பெஸ்ஜிய மன்னர் பெளடன் கொங்கோவிற்கு விஜயம் செய்து கொங்கோ குடியரசாகி விட்டதென்ற பிரகடனத்தை வெளியிட்டார். இப்பிரகடனத்தை ஒவ்வொரு கொங்கோ மக்களும் தமக்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதமாக ஏற்றுக் கொண்டனர்.

இவ்வாறு கொங்கோ அந்நியர் ஆதிக்கத்தினின்று விடுதலை பெற்றது. அத்துடன் அதன் கஷ்டகாலமும் ஆரம்பமாகத் தொடங்கிற்று. இக் கஷ்டங்களினின்றும் நீங்கி குடியரசான கொங்கோ சின்னாபின்னமாகாமல் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு துன்று ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனத்தின் தலைவில் சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது.

கொங்கோ குடியரசானதும் பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்று பெரும் பான்மையான கட்சித் தலைவரான லுமும்பா பிரதமராகி மந்திரி சபை அமைத்தார். இன்னோர் கட்சியின் தலைவரான கேசவுபு ஜனாதிபதியாக தேர்த்தெடுக்கப்பட்டார். இவ்விருவரிடையே ஒற்றுமை நிலவ

வில்லை. புதிய அரசாங்கத்திடம் பக்கி விகவாச முள்ள படைபலம் இருக்கவில்லை. காலகெதியில் குழப்பங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. கொங்கோச் சேனா வீரர்களுக்கும் பெல்லியத் துருப்புக்களிடையே பலத்த கலவரங்கள் ஏற்பட்டதனால் சோம்பே என்பவர் பெல்லிய உத்தியோகத்தரின் ஆதரவைக் கொண்டு கடங்கா மகாணத்தில் மத்திய அரசாங்கத்தை ஏற்க மறுத்து கடங்கா சுதந்திர நாடென்று பிரகடனம் செய்தார்.

இக் குழப்பத்தை அடக்க லுமும்பா ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனத்திற்கு விண்ணப்பம் செய்தார். இதனை ஐ. நா. சபை அங்கீகரித்ததோடு உதவியளிக்கவும் பாதுகாப்புச் சபை முன் வந்தது. இதனால் ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபன சார்பில் பல நாடுகளின் படைகளையும் திரட்டி 18,000 வீரர் கொண்ட ஒரு படை சுதந்திரத்தை நிலை நிறுத்துவதற்கு கொங்கோவிற்கு அனுப்பப்பட்டது. ஆனால் இப்படையில் குழப்பம் ஏற்பட்டதேயன்றி சமாதானம் ஏற்படவில்லை.

கேசவுபு என்பவர் லுமும்பாவை நீக்கிவிட்டு மற்றொருவரை முதன் மந்திரி ஆக்கினார். ஆனால் மந்திரி சபையில் ஏற்பட்ட கலவரம் காரணமாக மொழ்து என்பவர் படைகளுக்கு தலைவராகி மந்திரி சபையைக் கலைத்துவிட்டு லுமும்பாவை சித்திரவதைக் குள்ளாக்கிக் காவலில் வைத்துவிட்டு ஏதேச்சாதிக்காரம் செய்யத் தொடங்கினார். இச் சந்தர்ப்பத்தில் கசுபுவு பெல்லிய வீரர்களின் உதவியோடு லுமும்பாவையும் ஆதரவாளர்களையும் கொலை செய்தான். இக் கொலை சர்வதேச குழப்பத்தை உண்டுபண்ணியது. கேணல் மொபீடு சட்டமாணவர்களின் உதவியோடு இடைக்கால அரசாங்கத்தை அமைத்தான். ஆனால் சோம்பே பாராளுமன்றத்தைக் கூட்

டத் தடையாக நின்றதனால் ஐக்கிய நாட்டுப்படையினர் சோம்பேயை தந்திரமாக எடுப்பித்துச் சிறையிலடைத்து பாராளுமன்றம் கூட்டப்பட வேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்த பின் சோம்பேயை விடுதலை செய்தார்கள். ஆனால் இந் நடவடிக்கைகளுக்கு மொபீடு எதிராக நின்றாலும் இப்போது ஒரு முடிவுக்கு வந்து கிசங்காவின் தலைமையில் பாராளுமன்றத்தைக் கூட்டத் தீர்மானித்தார்கள். ஆனால் கிசங்கா மறுத்துவிட முன்னால் உள்நாட்டு மந்திரியாக இருந்த அட்லாப் தலைவராக தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார்.

இவ்வாறு கொங்கோவில் சமாதானம் நிலவத் தொடங்கியதும் அங்கிருந்த ஐக்கிய நாடுகளின் படையில் ஒரு பகுதி திருப்பி யழைக்கப்பட்டது. இருந்தும் சாமாதான மொன்றையே அடிப்படை நோக்கமாகக் கொண்ட ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனம் தஞ்சை நேரத்தில் உதவியளித்திருந்தால் நாட்டின் தனிப் பெருந்தலைவராக விளங்கிய லுமும்பாவின் மரணத்தையும், பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களின் உயிரையும் தடுத்து நிறுத்தியிருக்க முடியும். ஆனாலும் கொங்கோ விடயத்தில் ஐக்கிய நாடுகள் சபை ஓரளவுதான் வெற்றி கண்டுள்ளது. என்பது வெளிப்படை.

ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனத்தின் தலையீட்டால் கொங்கோவின் அரசியல் அரங்கில் சமாதானத்தை நிலை நாட்டிய போதும் இன்றும் கொங்கோ அரசியல் வானில் கொந்தளிப்புகளும் கலகங்களும் ஏற்படக் கூடிய அளவில் மக்களின் குமுறல்கள் பெருமளவில் இருக்கின்ற தென்பது யாவரு மறிந்த விடயமே.

இ. இராசேந்திரன்
H. S. C. II. (கலைப்பகுதி)

FOR

PLEASING RESULTS

PRINCE

CHUNNAKAM.

MALAS PHOTO
KANKESANTHURAI.

Prop:

M. NADARAJAH
PHOTO-ARTIST

You Feel Fine

&

Look Lovely

IN

SAREES FROM

SAREE

EMPORIUM

(Saree specialists)

124. K. K. S. ROAD,

JAFFNA.

PHONE: 418

Cable: **SAREES.**

இலங்கை இந்தியரும் குடிமைச் சட்டமும்

இலங்கை 1948-ம் ஆண்டு சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர் குடிமைப் பிரச்சனை எழுந்தது. இந்நாட்டில் யார் குடிகளாக இருக்க வேண்டும் யார் இருக்கக் கூடா தென்றும் நிர்ணயிக்கும் பொறுப்புக் கடமையும் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கேற்பட்டது. ஒரு சுதந்திர அரசாங்கத்திற்கு இவ்விதம் நிர்ணயிக்கும் உரிமை உண்டென்பதை ஏற்றுக் கொண்ட போதிலும் இலங்கைக் குடிமைச் சட்டத்தில் உள்ள சில நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு சிறிது கடினமானவை என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டியது அவசியம்.

இலங்கையில் குடிமை பற்றிய சகல விபரங்களும் 1948-ம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட 18-ம் இலக்க குடிமைச் சட்டத்திலும் பின்னர் 1947-ம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட 3-ம் இலக்கத்தைக் கொண்ட இந்தியப் பாகிஸ்தானின் வதிவாளர் சட்டத்திலும் காணப்படுகின்றன. இதன் விளைவாக இலங்கை வாழ் இந்தியரின் வாக்குரிமைப் பலம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. 1947-ல் 7 பிரதிநிதிகளைக் பாராளுமன்றத்திற்குத் தெரிவு செய்த இந்திய மக்கள் 1952-ம் ஆண்டுக்குப்பின் ஒரு வரைத்தானும் தெரிவு செய்ய முடியவில்லை.

இலங்கை குடிமை உரிமை (பிரஜா உரிமை)யை இரு வழிகளால் பெறலாம். ஒன்று வம்சாவழித் தோன்றல் மூலம். இரண்டாவது பதிவு செய்வதின் மூலம்.

வம்சாவழித் தோன்றல் மூலம் குடிமை உரிமை பெறுவது பற்றி மேற்கூறப்பட்ட முதலாவது சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது. பதிவு செய்வதன் மூலம் எவ்வாறு குடிமை உரிமை பெறலாம் என்பது மேல் கூறப்பட்ட இரண்டு சட்டங்களிலும் கூறப்பட்டது.

வம்சாவழி மூலம் குடிமை உரிமை பெறுவதற்கு கீழே கூறப்பட்ட எந்த ஒரு வழியையும் மேற்கொள்ளலாம்.

1. 1948 நவம்பர் 15-ம் திகதிக்கு முன்னர் இலங்கையில் பிறந்து இருந்தால்

(அ) அவருடைய தந்தை இலங்கையில் பிறந்து இருந்தால் அல்லது

(ஆ) அவனது பாட்டனும் பாட்டனின் பாட்டனும் இலங்கையிற் பிறந்திருந்தால் அவர் இலங்கைப் பிரஜையாக கருதப் படுவார் அல்லது

2. 1948 நவம்பர் 15-ம் திகதிக்கு முன் இலங்கைக்கு வெளியில் ஒருவர் பிறந்திருந்தால்

(அ) அவருடைய தந்தையும் பாட்டனும் இலங்கையிற் பிறந்திருந்தால் அல்லது

(ஆ) அவரது பாட்டனும் பாட்டனின் பாட்டனும் இலங்கையிற் பிறந்திருந்தால் அவர்

இலங்கையின் வம்சாவழிப் பிரஜையாகக் கருதப்படுவர்.

3. 1948 நவம்பர் 15-ம் திகதிக்குப் பின் ஒருவர் இலங்கையிற் பிறந்திருந்தால் பிறந்த காலத்தில் அவருடைய தந்தை இலங்கைப் பிரஜையாக இருந்திருந்தால் அவரும் வம்சாவழிப் பிரஜையாகக் கருதப்படுவர்.

4. 1948-ம் ஆண்டு நவம்பர் 15-ம் திகதியன்று அல்லது அதற்குப் பின் ஒருவர் இலங்கைக்கு வெளியே பிறந்திருப்பின் அக்காலத்தில் அவருடைய தந்தை இலங்கைப் பிரஜையாக இருந்திருப்பின் பாதுகாப்பு வெளிவிசார அமைச்சர் திர்ணயிக்கும் ஒரு வருடகாலத் தவணைக்குள் அவருடைய பெயர் அந்நாட்டு இலங்கை பிரதிநிதிக் கந்தோரில் பதியப்பட்டிருந்தால் அவர் இலங்கைப் பிரஜையாகக் கருதப்படுவர்.

இது ஒரு கடினமான அடிப்படைமாகும். மற்ற நாடுகளைப்போல் பிறப்பு நாட்டு உரிமை கொடுத்தல் போன்ற காரணம் இணைத்தல் ஆகிய தத்தவழி அடிப்படையில் இங்கு பிரஜா உரிமை கொடுக்கப்படுவதில்லை. பிறப்பு நாட்டுரிமை கொடுத்தல் ஆகிய இந்நாட்டில் கவனிக்கப்படுவதில்லை.

பதிவுமுறை பிரஜாவுரிமை பெறல் மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்விரு சட்டங்கள் மூலமும் பதிவுப் பிரஜா உரிமை பெறலாம். இவ்வித பிரஜாவுரிமை முதலாவது சட்டமூலம் கீழ்க்காணும் நிபந்தனைகள் பூர்த்தி செய்யப்படிபின் பெறலாம்.

1. (அ) விண்ணப்பக்காரரின் தாய் ஒரு வம்சாவழிப் பிரஜையாகத் தற்போதோ அன்றி முன்னரோ இருந்திருக்க வேண்டும். அல்லது அவர் 1948-ம் ஆண்டு நவம்பர் 15-ல் இந்நாட்டு வம்சாவழிப் பிரஜையாக உயிருடன் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும். அத்துடன் விவாகம் செய்து விண்ணப்பிக்கும் திகதியிலிருந்து ஏழு ஆண்டுகள் தொடர்ந்து இலங்கையில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அல்லது விவாகம் செய்யாதவராக இருந்தால் விண்ணப்பிக்கும் திகதி தொடக்கம் தொடர்ந்து இலங்கையில் வாழ்ந்தவராக இருக்கவேண்டும்.

(ஆ) இலங்கைக்கு வெளியே இலங்கைப் பிரஜையாக உள்ள ஒரு தந்தைக்குப் பிறந்திருந்தால் அப்பிறப்பு குறிக்கப்பட்ட முறையில் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தால் அவர் இலங்கைப் பிரஜையாகக் கருதப்படுவர் அல்லது

(இ) அவரது பிறப்புக்கு முன் அல்லது பின் அவருடைய தந்தை வம்சாவழிப் பிரஜாவுரிமையைப் பெறத் தவறியிருந்தால் அல்லது வேறுநாட்டுப் பிரஜாவுரிமையைக் கைவிடத் தவறியிருந்தால் அவ்வித நபரும் பதிவிப் பிரஜாவுரிமைக்கு உரித்துடையாவர்.

(ஈ) ஒரு வம்சாவழி இலங்கைப் பிரஜையின் கணவனாகவோ, மனைவியாகவோ, தாரம் இழந்தவராகவோ இருந்தாலும் அல்லது பதிவுசெய்து ஒரு வருடகாலம் இலங்கையில் வசித்து இருந்தால் பதிவுப் பிரஜையாகும் உரித்துடையவர். அல்லது

(உ) பொதுத் துறையிலோ உத்தியோக, வர்த்தக, கைத்தொழில் விவசாய வாழ்வில் பெருந்தொண்டு ஆற்றியவர் என்று பாதுகாப்பு வெளிநாட்டு அமைச்சர் திருப்தி அடைந்தால் அவரும் பதிவுப் பிரஜையாகும் உரிமை உடையவர்.

(ஊ) அந்நியருக்கு பிரிட்டிஷ் தேசிய இன அந்தஸ்து அளிக்கும் ஐக்கிய இராச்சியத்தில் 1914 ம் ஆண்டுச் சட்டத்தின்படி இலங்கையில் நாட்டு உரிமை கொடுத்தல் பத்திரம் பெற்றவராகவும் இருந்தால் அல்லது தொடர்ந்து பிரிட்டிஷ் பிரஜையாக இருந்தால் அவரும் பதிவுப் பிரஜையாகும் உரிமை உடையவர்.

2. விண்ணப்பக்காரர் சட்டரீதியான வயது உடையவராகவும் புத்தி சுவாதீனம் உள்ளவராகவும் இருக்க வேண்டும்.

3. விண்ணப்பக்காரர் இலங்கையில் தொடர்ந்து வதியும் தீர்மானம் உடையவராய் இருக்க வேண்டும்.

இலங்கைப் பிரஜா உரிமைச் சட்டங்களின்படி விண்ணப்பக்காரர் தம் வயது குறைந்த குழந்தைகளுக்கும் பிரஜா உரிமை பெறுவதற்கு வசதி அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இலங்கை இந்திய இனத்தவருக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட நட்புத்தை ஓரளவுக்காவது நிவிர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடன் 1949-ம் ஆண்டு இந்தியப் பாகிஸ்தான்

தானின் வதிவாளர் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இச் சட்டத்தின்படி வேறும் ஒருவகைப் பட்டியலைச் சேர்ந்தோர் பதிவு மூலம் பிரஜா உரிமை பெறும் வசதி ஏற்படுத்தப்பட்டது. இச்சட்டத்தின்படி விண்ணப்பக்காரர் கீழ்க்காணும் நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்.

1. 1948-ம் ஆண்டு நவம்பர் 15 ல் இருந்து இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் தனது விண்ணப்பத்தைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

2. அவர் விசேட வதிவாளர் தராதரம் பெற்று இருக்க வேண்டும்.

3. அவர் விவாகம் செய்தவராய் இருப்பின் அவருடைய மனைவியும் சிலவதிவாளர் தராதரம் பெற்றவராய் இருக்க வேண்டும்.

4. நியாயமான அளவு வருமானம் உடையவராகவோ, அல்லது நியாயமான அளவு வியாபாரமோ உத்தியோகமோ கொண்டவராக இருக்க வேண்டும்.

5. இலங்கையில் வாழ்வதற்கு எவ்வித குற்றச்சாட்டோ அல்லது தடைகளோ இல்லாதவராக இருக்க வேண்டும்.

6. வேறு எந்த நாட்டில் ஆவது பிரஜா உரிமை பெற்று இருந்தால் அப்பிரஜா உரிமையை அவர் துறந்து இருக்க வேண்டும்.

இந்நிபந்தனைகளுள் விசேட வதிவாளர் தராதரமே மிகக் கடின நிபந்தனையாகும். இந்நிபந்தனையின்

படி ஒருவர் கீழே குறிப்பிட்ட காலம் வாழ்ந்திருந்ததுடன் விண்ணப்பிக்கும் திகதிவரை தொடர்ந்து இந்நாட்டில் வாழ்ந்து இருக்க வேண்டும்.

வதியும் காலம்:

(அ) விவாகம் செய்யாத ஒருவர் அல்லது விவாகம் மரணத்தினாலோ அல்லது விவாக ரத்தினாலோ நீக்கப்பட்டு 1948ம் ஆண்டு ஜனவரி 1ம் திகதிக்கு முன் 10 வருடகாலம் தொடர்ந்து வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்.

(ஆ) விவாகமானவர் ஆயின் 7 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்.

1948ம் ஆண்டு 18ம் இலக்க பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தின்படி இரட்டைப் பிரஜா உரிமை கிடைக்க மாட்டாது. அத்துடன் இலங்கைப் பிரஜா உரிமையை இழப்பவர்களுக்கு நட்டாடு வழங்கப்படும். இச்சட்

டத்தின்படி ஒருவர் எவ்வித சந்தர்ப்பங்களில் பிரஜா உரிமையை இழக்கக் கூடுமெனக் கூறப்பட்டது. அத்துடன் பாதுகாப்பு வெளிநாட்டு அமைச்சரின் கருத்துப்படி ஒருவரின் நடத்தை இலங்கையின் நல உரிமைக்குத் தடையாக இருக்கலாமெனக் கருதினால் அவருடைய பிரஜா உரிமையையும் பறிக்கப்படலாம். இலங்கைச் சட்டப்படி இலங்கைப் பிரஜை பிரித்தானியப் பிரஜையாகவோ பொதுநல அமைப்புப் பிரஜையாகவோ கருதப்படமாட்டார். ஆனால் இலங்கைப் பிரஜையாக இருப்பவர் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்தால் பிரிட்டிஷ் பிரஜையாகவும் பொதுநல அமைப்பு பிரஜையாகவும் கருதப்படுவதுடன், அவர் இங்கிலாந்தில் சகல குடியியல், அரசியல் உரிமைகளையும் அனுபவிக்கலாம்.

சோ. மகேஸ்வரி
H. S. C. II. (Arts)

சாதிப் பிரிவுகள் சொல்லி—அதல்
தாழ்வென்றும் மேலென்றும் கொள்வார்,
நீதிப் பிரிவுகள் செய்வார்—அங்கு
நித்தமும் சண்டைகள் செய்வார்.

சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம்;—அன்பு
தன்னில் செழித்திடும் வையம்;
ஆதிர வுற்றிங்கு வாழ்வோம்;—தொழில்
ஆபிரம் மாண்புறச் செய்வோம்.

—பாரதியார்

சிகிரியாவும் சிந்தனையில் உதித்த காசியப்பனும்

சிக்கிரி என்னும் தொடரே திரிந்து காலகெதியில் சிகிரியா ஆகி விட்டது. அதன் சுற்றாடலின்றும் 1144 அடி உயரமான பரந்த குத்துப் பாறையே இச்சிகிரிக் குன்றமாகும். உறங்கும் சிக்கத்தின் தோற்றத்தையுடைய இக் குன்றம் சிகிரி எனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று. இ. பி. 478 தொடக்கம் 496 வரை இலங்கையின் இராசரட்டை என்னும் பகுதியை ஆண்ட காசியப்பன் என்பவன் இக் குன்றில் தனது அரசனை அமைத்து ஆண்டான். அவனது அரசன்மனையின் சின்னங்களும் அவனால் இக்குன்றில் தீட்டுவிக்கப்பட்ட வண்ண ஒவியங்களும் இன்று இக்குன்றைக் கலைக்குன்றாகக் காட்சியளிக்க வைக்கின்றன.

பாண்டி நாட்டினின்றும் வந்த தமிழர் வடபகுதி இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றியதும் நாட்டைவிட்டு உறுகுணப் பகுதிக்குத் தப்பி ஓடிய சிங்களத் தலைவர்கள் தாதுசேனன் என்னும் மோரிய கோத்திரத்தவனுடைய தலைமையில் வந்த தமிழருடன் போரிட்டனர். போர்வீரனை தாதுசேனன் தமிழர் தோற்கடிக்கப்பட்டதும் இ. பி. 460-ல் தாதுசேனன் வடபகுதிக்கு அரசனானான். அரசன் பட்டத்து மனைவியிடமாக மொகலானன் என்பவன் பிறந்தான். மற்றோர் மனைவியிடமாக காசியப்பன் பிறந்தான். அரசனுக்கு ஒரு மகனும் பிறந்தான்.

அரசன் தனதுமகனை தன் தங்கையின் மகனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்த அவனைத் தனது படைக

ளின் சேனாதிபதியாக்கினான். படைத் தலைவனின் குடும்பத்தில் கலகம் ஏற்படவே தாதுசேனன் மகள் தந்தையிடம் முறையிட்டான். கலகத்திற்கு மகளின் மாமியாராகிய தன் தங்கையே காரணமாகக் கூடுமென ஐயுற்ற தாதுசேனன் தன் தங்கையை உபிருடன் எரிப்பித்தான். தன் தாயார் இறந்ததால் ஆத்திரமடைந்த சேனாதிபதி தாதுசேனனைப் பழிக்குப்பழி வாங்க எண்ணினான். ஆனால் இச்செயல் சேனாதிபதியால் முடியுமா? முடியும். அக்காலத்தில் அரசர்கள் தமது படைத்துணையின் வலிமை கொண்டே அரசாண்டமையால் அரசன் வலிகுன்றுயிடத்து படைத்தலைவன் அரசனைக்கொண்டு அரசாளக் கூடியதாய் இருந்தது. ஆனால் தாதுசேனன் செல்வாக்குற்ற அரசனாய் இருந்தமையால் அவனை வெல்லவது கஷ்டமாய்க் காணப்பட்டது. எனவே அவனது எண்ணத்திற்கு இலக்காகக் காணப்பட்டான், மன்னனின் மக்களில் ஒருவனை காசியப்பன், தனையனைத் தந்தைக்கு எதிராகத் தூண்டிவிட எண்ணினான். எண்ணியவன் காசியப்பனை "நீ பிறந்தும் பயனில்லாமல் வாழப் போகின்றாய்" என்றான். இவ்வார்த்தையால் அதிர்ச்சி அடைந்த காசியப்பன் வார்த்தையின் காரணத்தை அறியப் பிந்தினானில்லை, காரணத்தை வினவினான். சேனாதிபதி கூறிய பதில் "உன்நாய் உயர்குலத்தில் உதித்தவள் அல்லள் என மன்னனும் மற்றவரும் எண்ணுகின்றனர். எனவே உயர்வற்ற குலத்தவளாகக் கருதப்படுபவளின் வயிற்றில் உதித்த

உனக்கு அரசரிமைகிடைப்பதென்பது ஐயம். அரசு உனது சகோதரானிய மொகலானனுக்கே கிடைக்கும். எனவே நீ தந்தையின் செல்வமனைத்தையும் பெற்று இப்பொழுதே அரசுகவேண்டும்” என்று கூறினான். கூறியவன் தந்தையைக் கொல்லல் அரசரிமைக்கு முரணானதல்ல வெனவும் எடுத்துக் காட்டினான்.

படைத்தலைவனின் சூழ்ச்சிவசப்பட்ட காசியப்பன் தந்தையிடம் செல்வமனைத்தையும் தனக்குத் தரும்படி நெருங்கினான். தாதுசேனன் மறுக்கவே அவனைக் கொல்லும்படி கட்டளையிட்டான். தருணம் பார்த்திருந்த சேனாதிபதி தாதுசேனனை ஒரு கட்டடச் சுவரில் வைத்து உயிரோடு புதைத்துவிட்டான். தந்தை இறந்ததும் செல்வமனைத்துக்கும் தானே பொறுப்பென காசியப்பன் அரசு கட்டிலேறினான். முறைப்படி உரிமையாளனை மொகலானன் தனக்குத் துணை யாருயில்லை என்றறிந்து தென் இந்தியாவுக்கு ஓடி ஒழிந்தான்.

அக்கால அரசரிமைப்படி தந்தையின் பின் மூத்ததனையனே வாரிசாகக் கருதப்பட்டான். அதற்குமாறாக அந்தியான முறையில் அரசைக் கைப்பற்றியதனால் சனங்களின் வெறுப்புக்காளான காசியப்பன் எந்நேரமும் தனது தமையனை மொகலானன் தன்னை எதிர்க்க வருவானென அஞ்சினான். அஞ்சியவன் பாதுகாப்பிற்காகவும் மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெறுவதற்காகவும் தன்னைக் கடவுளின் அம்சமென மக்களுக்குக் காட்டுவதற்காகவும் வேறும் பல காரணங்களுக்காக (கி. பி. 473-ல்) சிங்ககிரியின் உச்சியில் அரண்மனை

யையும் கோட்டைகளையும் அமைத்து 18 வருடகாலம் அரசாண்டான். அப்பொழுது பல வர்ண ஒணியங்களையும் குன்றின் தாழ்வரையின் உட்குழிந்த பகுதிகளில் தீட்டுவித்தான். தமிழ் நாட்டிற்குச் சென்ற மொகலானன் தமிழர் உதவிபெற்று வந்து கி. பி. 496-ல் தம்பியாகிய காசியப்பனை வென்று திரும்பவும் அணுரதபுரியை இராசதானியாக்கி ஆட்சி செலுத்தினான்.

இத்தகைய பெருமைசால் வணப்பு மிகு சிங்கிரிக் குன்றைப்பார்வை யிடுவதற்காக நானும் எனது நண்பர்களும் சென்றிருந்தோம். விதியினின்றும் சிறிது தூரம் சென்றதும் இக்குன்றின் அடிவாரத்தை அடையக் கூடிய தாய் இருந்தது. அடிவாரத்தை அடைந்ததும் அங்கிருந்து குன்றிற்குச் சிறிது தூரம் படிசு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அப்படிசு மூலம் மேலே ஏறினோம். அங்கு சிறிய வஸ்திரணத்தை உடைய ஒரு வெளி தென்பட்டது. அங்குமின்று குன்றின் உச்சியை நோக்கியதும் குன்று உயர்ந்த சூத்துப் பரையாகத் தென்பட்டது. அப்போது இத்தகைய குன்றில் மனிதன் இராசதானியை அமைத்தானென பெரிய அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது மட்டுமல்லாமல் பேர் உவகையும் ஏற்படுத்தியது. இச்சிறு வெளியின் ஒரு பகுதியில் குண்டுப்பாறை காணப்பட்டது. அப்பாறையின் அண்டை சென்றதும் அதில் ஏறுவதற்குச் சிறு படிசு அமைந்திருப்பதைக் கண்டேன். அப்படிசு மூலம் ஏறிப்பார்த்த போது அக் குண்டுப்பாறையை ஒரு தொட்டியாக அமைத்திருப்பது தெரிந்தது. அப்பாறையின் அருகில் வேறோர் பாறை மட்டமாகச் செதுக்க

கப்பட்டு அதன் ஒரு பகுதியில் ஆசனங்கள் செதுக்கப்பட்டிருப்பதையும் கண்டேன். இவ்வாசனங்கள் அரசன் தன்னிடம் வருபவர்களை காண அமைத்த இடம் எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வெளியிலிருந்து குன்றின் பக்கத்திற்கு ஏறுவதற்கு படிக்கல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படி வழியாக சிறிது தூரம் ஏறியபின் உட்குழிந்த பகுதி ஒன்று காணப்பட்டது. இப்பகுதியில் தளம் அமைத்திருக்கிறார்கள். இதன் பக்கவாட்டில் சுவர் எழுப்பியுள்ளனர். இக்குழிவுப்பகுதி குடை போல் அமைந்து நீண்டுள்ளது. இக்குழியில் இருந்து சிறிது உயரத்தில் வேரோர் குழிவு காணப்பட்டது. அக்குழிவிற்கு தற்போது அமைக்கப்பட்டதாகக் கூறும் இரும்புப் படிகள் மூலம் ஏறிச் சென்றேன். அங்கு பல ஓவியங்கள் காணப்பட்டன. அவையெல்லாம் மஞ்சளும், பச்சையும், சிவப்பும் கொண்டதாய் மெல்லியரின் எழிலுருவைக் காட்டுவனவாய்க் காணப்பட்டன. இவ்வோவியங்கள் வண்ணமலர்த் தட்டேந்தி பணிப் பெண் பின் செல்ல அலராத பூவை இதழ் போன்ற விரல்களால் அலரவைக்கும் மெல்லியன் முன் செல்வதாய், அரைக்கு மேற்பட்ட காட்சியைக் காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளன. தளிர் இடையையும், விம்மிய மார்பையும், நீண்ட மூக்கையும், அகன்ற விழிகளையும் விளங்க வைக்கும் இம் மங்கா ஓவியங்களைக் கண்டதும் எமக்கு ஓர் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. கடின பாறையில் தீட்டப்பட்டு வெய்யில் காற்று, மழை, பனி ஆகியவற்றுடன் உறவாடியும் மங்காது காணப்படும் மெல்லியரின் எழிலுருவும் மென்மலரின் ஓவியமும் அக்கால ஓவியர்களின்

திறனை எண்ணவைத்தன. இவ்வோவியங்களை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமல் சிறிது தூக்கத்துடன் கீழ் இறங்கி லேம். இறங்கியதும் முன்கண்ட தளம் அமைத்த குழிவு வழியாகச் சென்றோம். இக்குழிவு குன்றைச் சுற்றி வளைந்து ஒரு மட்டான வெளியை அடைந்தது. இவ்வெளி குன்றின் மேற்பகுதியின்முன் வாசலாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாசற்படிகளால் ஆனது. இப்படிகளின் இருமருங்கும் செங்கல்லும் சுண்ணாம்புக் கொண்டு கிட்டத்தட்ட 4 அடி வரை உயரமுடைய சிக்கத்தின் நகங்கள் போன்ற நகங்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. படிக்கட்டு வழியே மேலே ஏறியபோது அதன் மேல் இரும்புப் படிக்கட்டுகள் காணப்பட்டுள்ளன. அதன் மூலம் மேலே ஏறி மலை உச்சியை அடைத்தேன். அங்கு காசியப்பன் அரண்மனையின் சிதைந்த அங்கங்கள் காணப்பட்டன. முன்பு அங்கு பல மண்டபங்கள் இருந்ததை சிதைந்த அவ் வுறுப்புக்கள் காட்டுகின்றன. நடுவில் ஓர் வாணி காணப்படுகின்றது. அதில் இப்போதும் நீர் காணப்படுகிறது. ஓர் அளவிற்கு நீர் வந்ததும் நீர் வழிந்தோட மதகுகள் அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் பார்த்தபின் இறங்கி அடிவாரத்திற்கு வந்தோம்.

விரிய சிக்கத்தின் சாயல், விரிந்த தோற்றம் உள்ளத்தை அதிரவைக்கும் உயரம், உறுதியும் உரப்பும் வாய்ந்தபாறை இத்தனையும் ஒருங்கே அமைந்த சிகிரிக்குன்றில் சீரிய கோட்டை அமைந்தமையைக் கண்டதும் உள்ளத்தில் ஒரே அதிர்ச்சி, அதிர்ச்சியுடன் கடல் போன்ற களிப்பு, களிப்பாகிய அலைபாகக் காட்சி அளித்தகான்

காசியப்பன். தந்தையைக் கொன்ற பாதகனை சரித்திரத்தில் கூறப்படும் இவனால் மனிதர்கள் இலேசாக ஏற முடியாத இச்சிகிரிக் குன்றில் அரண்மனை அமைக்கப்பட்டிருப்பதை பார்க்க குமிடத்து அவனது பாதகச் செயல் பற்றந்தோடுகிறது. அவன் திடமான மனவுறுதியும் அசாதாரண தைரியமும் வாய்ந்தவனாகக் காணப்படுகின்றான். குன்றில் செங்கல்வீனல் கட்டப் படிக் காணப்படும் பெரிய நகங்கள் குன்றைச் சிங்கமாக உருவாக்கிக் கின்றன. இத்தகைய நகங்களை கட்டிய காசியப்பன் அழகை ரசிப்பதில் அதிக உற்சாகம் அடைந்திருப்பான் என்பதில் ஐயமில்லை. அது மட்டுமல்லாமல் ஏறுவதற்குக் கஷ்டமான இக்குன்றின் தாழ் வரையில் அழகிய பெண்களின் வண்ண ஒவியமாகத் தீட்டி வித்தமையை பார்த்ததும் அவன் அளகிறந்த ரசிகத்தன்மை வாய்த்தவனாய்ப் புலப்படுகிறான். அங்கு காணப்படும் ஒவியங்கள் எல்லாம் பெண்களைக் காட்டுவனவாய் இருப்பதால் அவன் பெண்களை ரசிப்பதில் பேர் உவகை அடைந்தானெனக் கொள்ளக் கிடக்கின்றது. குன்றின் உச்சியில் மண்டபங்களின் சிதிலங்கங்கள் காணப்பட்டதுடன் மத்தியில் ஒரு வாலியும் காணப்படுகிறது. இவை காசியப்பனை சிறந்த ஆராய்ச்சியுள்ளம் வாய்ந்தவனாய்க் காட்டுகிறது. அத்துடன் முழு மலைக் கோட்டையின் அமைப்பும் காசியப்பன் “செய்வன திருந்தச் செய்” என்னும் வாக்கியத்துக்கமைய நடந்தான் என்பதைக் காட்டுகிறது.

இச் சிகிரியின் ஒவியங்களை “அஜந்தா சித்திரங்களுடன் இணைநிற்க முடியாதவை” என விஞ்சன்ஸ்யித் போன்றவர்கள் கூறினாலும் “இவ் ஒவியங்கள் அஜந்தாச் சித்திரங்களை ஒத்தவை” என்ற கலை விமர்சகர்களின் கருத்து மறைக்க முடியாததாகும். இச் சித்திரங்கள் அமராவதிச் சித்திரமுறை கற்றவர்களால் வரையப் பட்டிருக்கலாமென எம். டி. ராகவன் கருதுகிறார். இங்கு வரையப்பட்டுள்ள பெண்மணிகள் தேவ மாதர்களென கலைஞரானி ஆனந்தக் குமாரசுவாமியும் மேகப் பெண்கள் என கலாநிதி பரணவிதானவும் கூறுகின்றனர். அத்துடன் குளவம்சத்தில் “காசியப்பன் சிகிரியை இரண்டாம் அழகாபுரமாகக் அநில குபேரனைப் போலிருந்து அரசாண்டான்” என்ற குறிப்பு காணப்படுவதை கலாநிதி பரணவிதான அவர்கள் “இது உண்மையானது வெறும் வர்ணனையல்ல” என வாதிக்கின்றார்.

காசியப்பன் தந்தைக்குச் செய்த கொடுமையை எவரும் நிந்திக்கவேண்டும் ஆனால் மலையின் உச்சியில் அரண்மனை அமைத்து கலைத்திறன் அமைத்த பருதிகளை உண்டாக்கிய அரசனது வீரத்திற்கும் கலைத்திறனுக்கும் கலையுலகம் என்றும் கடமைப்படவேண்டிய துண்மையே.

வை. மோகனதாஸ்.

H. E. C II (கலைப்பகுதி)

“LAY MOST”

LANKA FORAGE

Specialists for Poultry Food & Medicines

We Live and Lay

ON LAY MOST SUPER FEEDS

*The complete Ration with Vitamins
Minerals & Antibiotics.*

Lay most is scientifically mixed for

TROPICAL POULTRY

Sole Distributors:

LANKA FORAGE

64, DAM STREET,

COLOMBO. 12.

PHONE: 2006

★ ஜொலிக்கும் வைரங்கள்

★ அழகிற் சிறந்த ஆபரணங்கள்

இவைகட்கு எம்மிடம் வர்ருங்கள்

நவநாகரிக டிசைன்களில்

நகைகள் குறித்த காலத்தில்

ஓடருக்குச் செய்து கொடுக்கப்படும்

பிரகாசா ஆபரண மாளிகை

Prop: S. குரணப்பிரகாசம்

83, கன்னாதிட்டி,

யாழ்ப்பாணம்.

கூட்டாட்சி முறை இலங்கைக்கு ஏன் வேண்டும்?

உலகத்திலே பல நாடுகள் கூட்டரசாங்க முறையை ஒரு சிறந்த அரசியல் அமைப்பாக ஏற்றியிருக்கின்றன. உலகம் முழுவதற்குமே கூட்டரசாங்க அமைப்பு அமைக்கக் கூடிய அளவில் கூட்டரசாங்க முறையைப் பல நாட்டரசியல் அறிஞர்களும் ஏற்றுள்ளனர். சிறிய நாடுகள் ஒன்றுபட்டு எதிரிகளின் எதிர்ப்பை எதிர்ப்பதற்காகவும், படைநிறுத்தப்பட்ட இனங்கள் வாழும் நாட்டில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்கும் இக் கூட்டரசாங்க முறை பல நாடுகளில் நிறுவப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையைப் பொறுத்தளவில் கூட்டரசாங்கமுறை இலங்கைக்கு அவசியமா? என்னும் விடயம் இலங்கை அரசியலாங்கில் எல்லோராலும் எழுப்பப்படும் கேள்வியாகும். வெளிநாட்டாக்கிரமிப்பைப் பொறுத்தளவில் இலங்கைக்கு கூட்டாட்சி ஏற்படவேண்டிய அவசியமில்லை. அன்னியர் இலங்கைக்கு காலடி எடுத்த வையப்பதற்கு முன்னரே இலங்கையில் சிங்களராச்சியம், தமிழ்இராச்சியம் என்னும் இரு இராச்சியங்கள் சுதந்திரத்துடன் தலைகீழிந்து கின்று தமது மொழியையும் கலாச்சாரத்தையும், பண்பாட்டையும் பேணி வளர்த்த வந்ததை எமக்குச் சரித்திரம் எடுத்துச் சான்றுபகருகிறது. ஆனால் இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்ததன் பின்னர் பெரும்பான்மைச் சகோதரர்களாகிய சிங்களவரிடம் அதிகாரம் செல்ல, சிறுபான்மையோராகிய தமிழர் தமது ஜீவாதார உரிமைகளை இழந்து, ஒற்றையாட்சியின் கீழ் உரிமையற்று வாழ்கின்றனர். ஆகலால் இரு மொழி பேசும் நாட்டில் பெரும்பான்மை

யினரிடம் அதிகாரம் சென்றால் சிறுபான்மையினர் உரிமைகளுக்கு ஆபத்தான ஏற்படும். அப்படிப்பட்ட நிலையிலே தேசிய ஒற்றுமையை எதிர்பார்க்க முடியாது. அப்படிப்பட்ட நாட்டில் கூட்டரசாங்க முறையின்மூலம் சிறுபான்மை மக்கள் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதற்கான தீர்மானத்தை சட்டத்தின் மூலமாகவோ, அன்றி பராதகாரமாகவோ ஏற்படுத்தலாமே தவிர அவர் எருடைய பழக்க வழக்கங்கட்கும் பண்பாட்டிற்குமேற்ப ஆட்சி நடத்த முடியாது. உலகத்திலே ஒவ்வொரு இனமக்களும் தங்கள் பாரம்பரியத்தையும், பண்பாட்டையும் பேணி வளர்க்க விரும்புவது இயற்கையே. தங்கள் உரிமைகளுக்கு வேறு ஒரு இன மக்களால் ஆபத்தான ஏற்படுவதை விரும்பமாட்டார்கள். இவ்வாறு இருக்கும் நிலையில் கூட்டரசாங்க மூலம் தமது மொழியையும் பண்பாட்டையும் பாதுகாக்க வழி ஏற்படும் போது அவர்கள் கூட்டரசாங்கத்தை விரும்புவது வியப்பிற்குரிய விடயமல்ல.

இலங்கையைப் பொறுத்தளவில் இங்கு சிங்களவர் தமிழர் ஆகிய இரு மொழி பேசும் முக்கிய இனங்களிருக்கின்றனர். இதில் சிங்களவர் பெரும்பான்மையினர். ஜனநாயக முறைப்படி அதிகாரம் அவர்களிடமிருக்கும். ஆனால் தமிழர் சிறுபான்மையினர். எனவே ஒற்றையாட்சியின் கீழ் தமிழர் ஆட்சியதிக்காததை எதிர்பார்ப்பது முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்படுவது போலாகும். எனவே தமிழருக்கு ஆட்சியதிக்காமல் கிடைக்கவேண்டுமானால் கூட்டரசாங்க முறையே அச்சந்தர்ப்பத்தை அளிக்கும். வடக்கு, கிழக்கு மகாண்களாகிய இருமகாண்களிலும் தமிழர்

தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்த வருகின்றனர். எனவேதான் கூட்டரசாங்கமுறை இணைக்கையில் ஏற்படவேண்டுமானால் தமிழர் தங்கள் பழக்க வழக்கங்களுக்கும், பாரம்பரியத்திற்கு மேற்படத் தங்களாலேயே ஆளப்படலாம். இவ்வமைப்பின் மூலம் பெரும்பான்மை யினரிடமிருந்து ஏற்படும் ஆபத்துக்களைத் தடுக்க வழி ஏற்படும் தமிழ்ப்பகுதிகளில் கோட்டு நிர்வாகம் உட்படத் தமிழிலேயே செயற்படலாம். அவ்வாறே சிங்களவர் பெரும்பான்மையினராக வதியும் பிரதேசங்களில் சிங்களத்திலேயே நிர்வாகத்தை நடத்திக் கொள்ளலாம். சிங்களப் பிரதேசங்களில் வதியும் தமிழரும், தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் வதியும் சிங்களவரும், தங்கள் தாய் மொழியுலம் மத்திய அரசாங்கத்துடனும், மாகாண அரசாங்கத்துடனும் தொடர்பு கொள்ளக் கூட்டரசாங்கமுறை வழிவகுக்கும். மத்திய அரசாங்கத்திலும் சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளும் அரசாங்க பாஷையாக இருக்கலாம். இவ்வாறு கூட்டரசாங்க முறை ஏற்பட்டவுடன் நாட்டின் நிர்வாகம் சுவபமாகவுடன் தேசிய ஒற்றுமையுமேற்படும். ஒவ்வொரு இனமும் கூட்டரசாங்கமுலம் தங்களுரிமையைப் பாதுகாக்கும்.

ஒரு இனமாகக் கணிக்கப்படவேண்டிய இனமாயின் அவர்களுக்குப் பிரதேசம் அவசியமாகும். இன்றும் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழர் பெரும்பான்மையினராகவும் நிரந்தரமாகவும் வாழ்வதனான்தான் அவர்கள் ஒரு இனமாகக் கணிக்கப்படுகிறார்கள். யூதர்கள் இஸ்ரவேல் நாட்டைத் தமது சொந்தப் பிரதேசமாக் குமுன் அவர்களை ஒரு நிலையான இனமாக உலகமக்கள் கருதவில்லை. எனவே தமிழ் மக்கள் ஒரு நிலையான இனமாகப் பேணப்பட வேண்டுமானால் தங்கள்

பாரம்பரியப் பிரதேசத்தைப் பாதுகாத்த வலசியம். ஆனால் ஒற்றையாட்சியின் கீழ் அம்பாறை கந்தளாய் போன்ற தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் அரசாங்கத்தினரால் சுலீகரிக்கப்பட்டு சிங்கள மக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்று அப்பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த தமிழர் சிறுபான்மையினராகித் தங்கள் பிரதிநிதிகளைப் பாராளுமன்றத்திற் கனுப்ப முடியாமல் இருப்பது கண்கூடு. எனவே தமிழரின் பிரதேசம் பாதுகாக்கப்படவேண்டுமானால் கூட்டாட்சி ஏற்படுதலவசியமாகும். இதனாலன்றே வெனிஸ், ஸ்டாலின் போன்ற பொதுவுடமை வாதிகள் சோவியத் ருஷியாவில் அமைக்கப்படும் சோஷலிச ஆட்சியில் ஒவ்வொரு இன மக்களுடைய பண்பாடும், பிரதேசமும் பாதுகாக்கப்படுமென்று புரட்சிக் காலத்தில் கூறினர். சோவியப் புரட்சிக்கு முன்னர் சார் ஆட்சிக் காலத்தில் பல இனங்களுடைய உரிமைகளும் அவர்களுடைய பிரதேசங்களும் பாதுகாக்கப்படவில்லை. ஆனால் இன்றே சோவியத் ருஷியாவில் இனங்களின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப் படுவதற்குக் காரணம் கூட்டாட்சி முறையே. இலங்கையில் பொதுவுடமைக்காகவும், மக்களின் உரிமைக்காகவும் பாடுபடுவதாகக் கூறும் தோழர்கள், ஏன் கூட்டாட்சி இலங்கைக்குப் பொருந்தாதென்று கூறுகிறார்களோ தெரியவில்லை. வெனிஸ், ஸ்டாலின் போன்றவர்களின்கொள்கைகளை இவர்கள் ஏற்று நடப்பவர்களாக இருந்தால் கூட்டாட்சி மூலம் சோஷலிச அரசாங்கத்தை அமைக்க அயராது உழைப்பார்கள் கூட்டாட்சி குடியேற்றப் பிரச்சனைகளை மாகாண அரசாங்கங்களிடம் கொடுக்குமாதலால் தமிழர் தங்கள் பிரதேசத்தைப் பாதுகாக்க அஞ்சத் தேவையில்லை.

கூட்டாட்சி ஏற்படவேண்டுமானால் சிங்களமக்களுடைய சம்மதம் அவசியம் என்பதை யறுக்கமுடியாது. கூட்டாட்சி இல்லாமல் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமானால் பெரும்பான்மையினரிடம் ஒரு இனமக்களின் உரிமைகளைப் பறித்துக்கொள்ளாத நல்லெண்ணம் அவசியமல்லவா. அந்நல்லெண்ணம் எவ்வளவுதூரம் இலங்கையிலிருக்கிற தென்பது யாவரும் அறிந்த விடயம். தேசிய ஒற்றுமையிருந்த ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொள்ளும் பரஸ்பரம், ஒவ்வொருவருடைய உரிமையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் நல்லெண்ணமுமிருந்தால் கூட்டரசாங்க முறை அவசியமில்லை. ஆனால் இதற்கு வகுப்பு வாத முறையில்லாத இரு இனமக்களிடமும் தேசிய முறைப்படி தோன்றிய ஒரு அரசாங்கம் தேவையல்லவா. அப்படியானந்தான் ஒற்றுமை ஏற்பட முடியும். எனவே கூட்டரசாங்க முறையிலும் பார்க்க ஒற்றையாட்சிக்கே கூடிய ஒற்றுமை அவசியம். அப்படி ஒற்றுமை ஏற்பட்டுத்தான் ஒரு அரசாங்கம் தோன்றினாலும் காலைப்போக்கில் சிறுபான்மையினருடைய உரிமைகள் பறிக்கப்படமாட்டாதென்பதற்கு என்ன உத்தரவாதமிருக்கிறது? எனவே காலைப்போக்கில் பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள் தோன்றும்போது ஒரு இனம் மற்றொரு இனத்தினால் நசுக்கப்படலாம். இதனால் எப்பொழுதும் சிறுபான்மையினருக்கு அச்சம்தான் ஏற்படும். எனவே சிறுபான்மையினருக்கு அச்சம் ஏற்படாமலிருப்பதற்கு இலங்கைக்கு கூட்டாட்சி அவசியம். ஒற்றையாட்சி நாடுகளில் தேசியப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு இனங்களின் ஒற்றுமை மிக அவசியம். ஆனால் ஒற்றுமை குறையும்கூட கூட்டாட்சி தோன்றும் "ஒற்றுமையில் ஒற்

றுமை காண்பதே கூட்டாட்சி" கூட்டரசாங்க முறையில் ஒரு இனத்தை வேறு இனத்தால் நசுக்கப்பட இடமில்லை. எனவேதான் இருக்கும் ஒற்றுமையுடன் கூட்டாட்சியை நிறுவினால் ஒவ்வொரு இனமும் தங்களை நிர்வகித்துக் கொள்ளலாம். ஒரு இனத்தின் தயவில் இன்னொருவர் வாழத் தேவையுமில்லை.

கூட்டாட்சி ஏற்பட வேண்டுமானால் எல்லாமாகாரண அரசாங்கங்களும் தங்க ளாட்சியை நடத்தக்கூடிய பொருளாதாரம் வேண்டுமென்றும், பொருளாதாரத் துறையில் இரண்டும் சமத்துவம் இருக்க வேண்டுமென்றும் கூறப்படுகிறது. இது ஓரளவிற்கு ஏற்கக் கூடியதாய் இருந்தாலும், உலகிலுள்ள கூட்டரசாங்க நாடுகளில் இருக்கும் மாகாணங்க ளெல்லாம் ஒரே அளவான செல்வத்துடைய மாகாணங்களாக இருக்கின்றனவா? ஓரளவு சமஷ்டி அம்சம் கொண்ட இந்தியாவில் தார் பாலையனமுள்ள மாகாணத்திலும் பார்க்க ஆந்திரம், வங்காளம் போன்ற மாகாணங்கள் செல்வத்திற்கு கூடியதாக இல்லையா? அமெரிக்காவில் பாலையனப் பிரதேசமாகிய கொலராடோவைவிட மற்றைய மாகாணங்கள் செல்வத்தின் கூடியனவாக இல்லையா? இவ்வாறான பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு களிலிருந்தும் அங்கு சமஷ்டி ஆட்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. கூட்டாட்சியில் நிறுவப்படும் மாகாணங்களிலும் இயற்கைச் செல்வங்களையும் திறமையையும் பகிர்ந்து அளிப்பதன் மூலம் பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கலாம். எனவே இலங்கையில் பொருளாதாரப் பிரச்சனை சமஷ்டி அரசியல் சிறுவதுவதற்குத் தடையாக இருக்க மாட்டாது.

மாகாணரீதியாக ஆட்சி நடப்பதா ளுல் நிர்வாகம் சிறப்படைவதுடன் அவ்வவ் மாகாணங்களிலேற்படும் தேவைக் கேற்ப உணவு உற்பத்தியையும் பெருக் குவதற்கு வசதி ஏற்படும். இன்று இலங்கையிலுள்ள பெரும்பாலான கட்சிகள் மாவட்ட சபைகளின்மூலம் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முற்படும் அரசியற் கட்சிகள் சமஷ்டியாட்சி பிரிந்து வாழ்வதில்லை, ஒன்றுபட்ட இலங்கையை நிறுவுவதற்கு சிறுபான்மையினரின் ஆதரவையும் உழைப்பையும் பெறுவதற்கு உதவியாக இருக்குமென்று சிங்களப்பிரதேசங்களில் பிரச்சாரம் செய்வார்களே யானால் சிங்கள சகோதரர்களே மனமுவந்து சமஷ்டியாட்சியை நிறுவ ஆகவேண்டியன செய்வார்கள். இதையிட்டிச் சில அரசியற் தலைவர்கள் சமஷ்டி நாட்டைத் துண்டாடுவது என்று

பொய்ப்பிரசாரம் செய்த வருவதுலேயே கண்கியறிவு அற்றவர்களும் அரசியல் ஞானமற்றவர்களும் இன்னும் சமஷ்டியை ஏற்காதிருக்கின்றனர்.

இவ்வாறுகப் பல அம்சங்கள் இலங்கையில் சமஷ்டியாட்சி ஏற்படுத்தி தேசிய ஒற்றுமையைப் பேணிவளர்க்க உதவும் என்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது. எனவே பெரும்பான்மை மக்களும் வாழு, வாழவீடு என்ற தத்துவத்திற்கிணங்க தங்கள் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும், அதே நோத்தில் சிறுபான்மையினரை நசுக்காமல் வாழக் கூட்டாட்சி வழி வகுக்கும் என்பது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கும்.

கி. பாலசுப்பிரமணியம்

H. S. C. II (Art)

நீ பிறர்க்குத் தீங்கு செய்தாயாயின், அவர்க்கு அதுபற்றி உண்டான வருத்தத்தை எவ்வாறுகவேனும் நீயே பரிகரித்து அவர்களைத் திருப்தி செய்தலவேண்டும். உன்னால் வருத்தமடைந்த ஜீவருக்கு அது தணிந்து திருப்தி உண்டாகாதவரை உனக்கு உய்வு கிடைக்க மாட்டாது. நீ பிறனுக்குச் செய்த தீங்கு ஒன்றற்கு ஒரு விதத்தாலேனும் பரிகரிப்புச் செய்வதில்லாதாயின் நீயும் அவனைப்போலவே அதுபோலுந் துயரத்தை உனக்கு உண்டாக்கி அதற்காக உன் சிவபரியந்தம் துயரத்தை அநுபவி. எங்ஙனமெனில், சோழராஜா பசுவைப் போலவே தானும் தன்பிள்ளையை இழந்து துன்புறு முயன்றது போலவாம்.

— ஆன்மவிசாரம்

Visit the

TEXTILE DEPARTMENT

of

The Jaffna Co-operative Stores Ltd.

(OPPOSITE GENERAL HOSPITAL, JAFFNA.)

FOR

YOUR REQUIREMENTS OF ALL KINDS OF

TEXTILES

at

MODERATE PRICES

WITH COMPLIMENTS OF

K. M. KALIAPPA PILLAI & CO., LTD.

IMPORTERS AND EXPORTERS

Dealers in:

FOODSTUFFS - GROCERIES - HARDWARE

&

TEXTILES

263, SEA STREET, COLOMBO 11.

ஐரோப்பிய சரித்திரத்தில் தற்காலத்தின் ஆரம்பம்

மனிதன் தோன்றி வளர்ந்த வரலாற்றைத் தொடர்பாக எடுத்துக் கூறுவதே சரித்திரமாகும். சரித்திரம் என்பது ஒரு தொடர்பான நிகழ்ச்சி. சரித்திரத்தைக் கற்பதற்கேற்ப ஆசிரியர்கள் புராதனகாலம் மத்தியகாலம் தற்காலம் அல்லது நவீனகாலம் என மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்துள்ளனர்.

சரித்திரத்தில் காணப்படும் சம்பவங்கள் சங்கிலிக்கோர்வையாக ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப்பிணைந்து இருப்பதனால் ஒரு காலத்தில் நடந்த சம்பவங்களும் நிகழ்ச்சிகளும் மற்றக் காலத்துடன் தொடர்புபட்டிருப்பதை நாம் காணலாம். ஒரு காலச் சரித்திரத்தின் அறிவின்றி நாம் பிற்காலச் சரித்திரத்தை அறிய முடியாது. இவ்வாறான தொடர்புகள் இருப்பதால் நாம் ஒரு ஆண்டை சரித்திரம் ஆரம்பித்த எல்லையாக வரையறுத்துக் கூறத் தயங்க வேண்டி இருக்கின்றது. சரித்திரத்துக்கு எல்லா கூறி வரையறுக்க முடியாத போதிலும் சரித்திரத்தின் போக்கைப் பல துறைகளிலும் மாற்றிக் கொண்டு செல்லும் ஒருகுறிக்கப்பட்ட சம்பவத்தடனையே நாம் சரித்திரத்தைப் பிரித்துப் படிக்க ஆரம்பிக்கின்றோம். எனவே இவ் அடிப்படைகளைக் கொண்டு தற்காலச் சரித்திரம் எவ் ஆண்டுடன் ஆரம்பமாகியது என்பதை முதல் ஆராய்வோம்.

1453ம் ஆண்டு கொன்ஸ்தாந்தி நோபினைத் துருக்கியர் கைப்பற்றியதும் அங்குள்ள அறிஞர்கள் ஐரோப்

பரவின் பல பாகங்கட்கும் சென்று மறுமலர்ச்சியை ஆரம்பித்து வைத்தனர். மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டதை விடக் கொன்ஸ்தாந்தி நோபிளின் வீழ்ச்சி உலக சரித்திரத்திலேயே பெரும் மாறுதல்களை உண்டாக்கிய சம்பவமாக விளங்குவதனால் 1453ம் ஆண்டில் இருந்துதான் தற்காலம் ஆரம்பமாகிறது எனச் சிலர் வாதிடுகின்றனர்.

தற்காலம் மத்திய காலச் சரித்திரத்திற்கு பின்னரே ஆரம்பமாகின்றது. மத்திய காலத்தில் கல்வி கத்தோலிக்க குருமாரில் அகப்பட்டு இருந்த மையினால் சமயமே கல்வியின் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. தனி மனிதனின் சுய சிந்தனைக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் அவ் உலகில் இடமில்லை. குருமார் கூறியதை எதிர்த்து வாதிடாது தெய்வ வாக்காக ஏற்கவேண்டியிருந்தது. இவ்வாறு மூட நம்பிக்கையில் மக்கள் ஆழ்ந்திருந்த காலத்தில் 1453ம் ஆண்டு கொன்ஸ்தாந்தி நோபிளின் வீழ்ச்சியுடன் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. மறுமலர்ச்சி தனிமனிதனுக்கு உசாவி ஆராயும் மனப்பான்மையை ஏற்படுத்தியது. எனவே மனிதன் தான்செய்யும் செயல்கள் ஒவ்வொன்றினையும் தீர ஆராய்ந்த பின்னரே செய்ய முற்பட்டான். இத்துடன் மற்றவர்கள் செய்யும் காரியங்களையும் வினாவிவைத் தலைப்பட்டான். இவ்வாறு மனிதனின் சிந்தனையில் ஏற்படுத்திய மாற்றத்தை விட 1453ம் ஆண்டு கொன்ஸ்தாந்தி நோபிளின் வீழ்ச்சி வர்த்தகத் துறையிலும் பெருமாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தன.

கொன்ஸ்தாந்தி நோபிள் தருக் கிஷர் வசப்பட்டமையினால் இவ்வளவு காலமும் தரையினால் நடத்தி வந்த வர்த்தகம் தடைப்பட்டது. எனவே வாசனைத் திரவியங்களை மலிவான விலையில் பெற ஐரோப்பிய மக்கள் புதிய கடல் மார்க்கங்களை ஆராயமுற்பட்டனர். இவ்வாறு புதிய கடற்பாதைகளைக் கண்டு பிடித்தவுடன் கிழைத் தேசங்களுடன் தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. அமெரிக்கா போன்ற புதிய கண்டங்களும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இவ்வளவு காலமும் வர்த்தகப் பாதையாக இருந்த மத்தித்தரைக் கடலும் ஐஜேனோவா, வெனிஸ், போன்ற நகரங்களும் முக்கியத்துவத்தை இழக்க அத்திலாந்திக் கடலும், போத்துக்கல், ஸ்பெயின் போன்ற நாடுகளும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. இவ்வாறு வாணிபத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஈடுபட்ட மக்கள் காலகதியில் கூடிய செல்வம் பெற்ற பின்னர் தங்கள் நாட்டு அரசியலில் தங்களுக்கும் பங்கு வேண்டுமெனக் கேட்கும் மத்தியதர வகுப்பினர் தோன்றினர். ஐரோப்பிய நாடுகள் குடியேற்ற நாடுகளை அமைப்பதிலும் புதிய நாடுகளைக் கண்டுபிடிப்பதிலும் தலையிட்டுப் போரிட்டனர். எனவே இவ்வாறான மாற்றங்களுக்கு வழிவகுத்தது 1453-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற சம்பவமாகும்.

ஒரு சிலர் 1492-ம் ஆண்டு கொலம்பஸ் அமெரிக்காவை கண்டு பிடித்தவுடன் தற்காலம் ஆரம்பமாகின்றது எனக் கூறுகின்றனர். இக்கூற்றுக்குப் போதியசான்றை அவர்கள் காட்டத் தவறுகின்றனர். மறுமலர்ச்சிக்கு முன்னர் பூமி உருண்டையானது எனக் கூறியவர்கள் தண்

டனைக்குள்ளானார்கள். மறுமலர்ச்சியின் பயனாகவே பூமி உருண்டையானது என்று அறிந்தவுடன் தேச ஆராய்ச்சியில் இறங்கினர். திசையறி கருவி கண்டுபிடித்ததும் மறுமலர்ச்சியினாலேயே. எனவே கொலம்பஸ் அமெரிக்காவை கண்டுபிடிக்க உதவியது மறுமலர்ச்சியே.

அகிததுச் சிலர் 1517-ம் ஆண்டு மாட்டின் லூதர் டெற்சல் பாவமன்னிப்புப் பத்திரம் விற்பதை எதிர்த்து 96 கேள்விகளடங்கிய பத்திரத்தைப் பிரசுரித்ததன் தற்காலம் ஆரம்பமாகியது எனக் கூறுகின்றனர் ஆனால் மறுமலர்ச்சியின் பயனாகவே மக்களிடம் ஆராய்ந்தறியும் மனப்பான்மை ஏற்பட இவர்கள் திருச்சபையின் கொள்கைகளையும் செயல்களையும் கண்டித்து ஆட்சேபித்தார்கள். எனவே குருமார்களின் வெளகீக வாழ்க்கையும் உலகப்பற்றையும் எடுத்துக்காட்டிய புத்தியிர் இயக்கம் மத சீர்திருத்தத்திற்கு விதை விதைத்தது எனக் கூறின் மிகையாகாது. எனவே "மறுமலர்ச்சி என்னும் நாணயத்தின் மறுபக்கமே மத சீர்திருத்தம்" எனக் கூறுவது பொருத்தமுடைத்து.

எனவே மேற் கூறிய ஆதாரங்களைக்கொண்டு நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தால் 1453-ம் ஆண்டுதான் தற்காலச் சரித்திரத்தின் ஆரம்பகாலம் என ஒருவாறு கருதலாம்.

இ. கமலாம்பிகை
S. S. C "D"

இலங்கையில் நீதிபரிபாலனச் சீர்திருத்தம் ஏன்?

ஒரு நாட்டில் நீதிசெலுத்தப்படுகிற பொழுது அதில் ஒருவித தவறுதலோ, அன்றேல் நீதியில் தவறு நடக்காது இருந்தாலும், நடப்பதுபோலவும் இருக்கக்கூடாது. சட்டநிருபணம்; சட்டநிர்வாகம் என்னும் இரண்டினாலும் நீதிபரிபாலனம் கட்டுப்படுத்தப்படாமல் சுதந்திரமாக இருந்தாலே தனிமனிதனின் உரிமையும், சுதந்திரமும் பாதுகாக்கப்படும். சட்டத்தினை ஆக்குபவர்களே நீதிபதிகளாக இருப்பார்களேயானால் நீதியை எதிர்பார்க்கமுடியாது. ஆதலால் தான் ஹாரால்ட் லாஸ்கி, மொண்டெஸ்கியூ போன்ற அரசியலறிஞர்கள் நீதிபரிபாலனம் எந்த அரசாங்கப் பகுதியாலும் கட்டுப்படுத்தப்படாமல் இருத்தல் அவசியம் எனக் கூறியுள்ளனர்; சுதந்திரமான நீதிபரிபாலன அமைப்பு இருந்தால்தான் அரசாங்கத்திற்கும், பிரசைகளுக்கும் ஏற்படும் பிணக்கில் பிரசை நீதியை எதிர்பார்க்கமுடியும். இவற்றைக் கருத்தில் கொண்டே இலங்கையின் நீதிபரிபாலனத்திற்கு சோல்பரிக்குழுவினர் பல முயற்சிகளை எடுத்துக்கொண்டனர்; ஆனால் அவை இன்று நடைமுறையில் கேலிக்கிடமானது ஆகையால் நீதிபரிபாலனச் சீர்திருத்தம் அவசியமாகின்றது.

சோல்பரிக்கொமிஷன், டொனமூர் கொமிஷன் தகவுரையின் பெயரில் நியமிக்கப்பட்ட சட்டக் காரியகரிசிப் பதவியை ஒழித்து, அவருக்கு அளிக்கப்பட்ட அதிகாரங்களின் ஒருபகுதியைப் புதிதாக நியமிக்கப்பட இருக்கும் நீதிமந்திரியிடம் அளித்தல்வேண்டும் எனக் கூறினர். மேலும் சோல்பரிக்குழுவினர்

நீதிமந்திரியும் அரசியல் சூருவளியினால் அடித்துச் செல்லப்பட்டு நீதிபரிபாலனத்திற்குக் குந்தகம் விளையக்கூடும் என்ற எண்ணங்கொண்டு நீதிமந்திரி ஒரு மேற்சபை அங்கத்தவராக இருத்தல் அவசியமெனத் தகவுரையில் நீதிமந்திரிப் பதவிக்கு நிபந்தனை விதித்துள்ளார். அத்துடன் நீதிமந்திரிப் பதவியை ஏற்படுத்தும்பொழுது தமது தகவுரையில் "அம்மந்திரி சட்டசம்பந்தமான பரிபாலனத்திற்கும், அப்பரிபாலனத்திற்கு இன்றியமையாத செலவுவகைகளைச் சட்டசபையிலிருந்து பெறுவதற்கும், இவை சம்பந்தமாக அரசாங்க சபையில் எழும் கேள்விகளுக்குத் தக்க பதில்கொடுக்கவுமே பொறுப்பாயிருக்கவேண்டும் என்பதையே எங்கள் கருத்தில் கொண்டுள்ளோம் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறுகிறோம். நீதிமந்திரி நிர்வாகத்திலோ அல்லது ஓரளவு அக்கடமை உள்ள வேறு காரியங்களிலோ தலையிட முடியாது. அதில் கட்டுப்பாடு பெறவும் முடியாது. வழக்குத்தொடர்வதில் மேற்பார்வை பார்த்தலுமாகாது" என்று கூறியுள்ளார். ஆனால் யந்திரி சபையில் அங்கம் வகிக்கும் ஒருவர் எவ்வாறு அரசியல் சூருவளியில் சிக்காது தமது கடமையைப் பார்க்கமுடியும்? முன்னர் நீதிபதியாக இருந்த சாம். பி. சி. பெர்னாண்டோ பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் வகுப்புக் கலவரத்தில் பங்குபற்றியதற்காகப் பெற்ற தண்டனையைக் குறைக்கும் வண்ணம் தேசாதிபதிக்குத் தகவுரை செய்தது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. நீதிமந்திரியின் இச்செய்கை நீதிபதிகளின் தீர்ப்புக்கு மாசுகற்பிப்பதாகும். அதுவும் சிறுபான்மையினரைத் துன்புறுத்திய விடயத்தில் நீதிமந்திரி

தலையிட்டது பல சாதியினர் வாழும் நாட்டில் அரசாங்கத்தில் ஒரு சமூகத்தவரை வெறுப்புகொள்ளச் செய்யும். தங்களுக்குப் பாரபட்சம் காட்டப்படுகின்ற தென்ற எண்ணம் சிறுபான்மையினரிடமே எழுமானால் அவர்கள் தங்கள் பிரச்சனைகளைச் சட்டமற்ற முறைகளில் தீர்க்கமுற்படுவர்: ஆதலால் இவ்வதி காரங்கள் நீதிமந்திரிக்கு வழங்கப்பட்டமையாலேயே. இக்கட்டான நிலைமைகளில் இத்தகைய விதிகளைக் கையாளமுற்படுவதனால் அவரின் அதிகாரத்தை எடுத்து மன்னிப்பளிப்பதற்குத் தேசாதிபதி பிரதம நீதியரசரின் ஆலோசனையைப் பெறலாம்.

சோல்பரி விசாரணைச் சபையின் தகவலரையின் 52-ம் பிரிவின் 1-வது உட்பிரிவு தேசாதிபதி பிரதம நீதியரசரையும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளையும் நியமிக்கும்பொழுது தமது இஷ்டப்பிரகாரம் நியமிக்கலாம் எனக் கூறியபொழுதும், 4வது பிரிவின் 2-வது உப பிரிவின்படியும், 1947-ம் ஆண்டுச் சுதந்திரச் சட்டத்தின் 4-ம் பிரிவின்படியும் 4-2-48 தொடக்கம் தேசாதிபதி தன்னிஷ்டப்படி எவ்விஷயத்திலும் நடக்கமுடியாதென்றும், பிரதமரின் ஆலோசனையின் பெயரிலேயே கரும மாற்றவேண்டுமென வித்தகன, எனவே பிரதம மந்திரி பிரதம நீதிபதியையும், உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளையும் நியமிக்கத் தகவரை செய்யும்பொழுது தனக்குச் சாதகமானவர்களையும், தனது ஆதாரவாளர்களையும் தகவரைசெய்ய இது வழிவகுக்கும். இவ்வாறான செயல்கள் நீதிபரிபாலனத்தில் நடந்ததை எமக்குக் கடந்தகாலச் சரித்திரங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சிரேஷ்ட, கனிஷ்ட நீதிபதியாகவிருந்த காலம்சென்ற திரு. R. F. டயஸ் பண்டாரநாயகாவைப் பிரதம நீதியரசராக நியமியாமல் சட்டத்துறை நாயகமாக இருந்த திரு. அவன்

ரேஸ் நியமிக்கப்பட்டமையும், சிரேஷ்ட கனிஷ்ட நீதிபதியாகவிருந்த திரு. C. நாகலிங்கம் நியமிக்கப்படாமல் சட்டத்துறை நாயகமாகவிருந்த திரு. ஹோமா பசநாயகா நியமிக்கப்பட்டமையும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கன. பிரதம நீதியரசர் நீதிபரிபாலனக்குழுத் தலைவராகவும், தற்காலிக மகாதேசாதிபதியாகவும் கடமையாற்றுபவர் ஆதலால் பிரதமர் தமது அரசியல் செல்வாக்கை நிலைநாட்ட இதைப் பாவிக்கச் சந்தர்ப்பமளிக்கும் ஒரு பிரதமர் தான் விரும்பாத ஒரு சிரேஷ்ட நீதிபதியையோ, சட்டத்துறை நாயகத்தையோ ஒதுக்கிவிட்டு ஒரு கனிஷ்டநீதிபதியை நியமிக்க இது இடமளிக்கின்றது எனவே பிரதம நீதியரசர்பதவி நீதியின் இருப்பிடமாகக் கணிக்கப்படுவதனால் அவரது நியமனத்திற்கு ஒரு திடமான தகுதி இருக்கக்கூடியதாக எமது அரசியல் திட்டம் திருத்தப்பட வேண்டும். பிரதம நீதியரசர் பதவிக்கு சிரேஷ்ட, கனிஷ்ட நீதிபதியோ அன்றேல் சட்டத்துறை நாயகமோ அல்லது இவர்களில் யார் கூடியகாலம் பதவி வகித்தனரோ அவரே நியமனம் செய்யப்பட வேண்டும் என்று ஒரு நிலையான கொள்கையை எமது நீதிபரிபாலனத்தில் இடம் பெறச் செய்தால் பிரதமரின் தனிப்பட்ட செல்வாக்கிற்கு இது இடமளியாது?

அடுத்து பிரதம நீதியரசராக இருப்பவர் தற்காலிக மகாதேசாதிபதியாகக் கடமையாற்ற எமது அரசியல் திட்டம் இடமளிப்பதால் நீதியரிபாலனம் பாதிக்கப்பட்டு அவர் நடுவுநிலைமை தவறக்கூடும். சில சந்தர்ப்பங்களில் பிரதமருக்கு ஆலோசனை கூறுவதுடன், தற்காலிக மகாதேசாதிபதிக்கு பிரதமரை நியமிக்கவேண்டிய பொறுப்பும் ஏற்படக்கூடும். 1952-ம் ஆண்டு திரு. டி. எஸ். சேனாயகா எதிர்பாராதவிதமாக விபத்

தில் இறந்தமையால் புதிய ஒரு பிரதமரை நியமிக்கவேண்டிய பொறுப்பு அப்பொழுது தற்காலிக மகாதேசாதிபதியாக இருந்த திரு. அலன் றோஸ் தலையில் பொறிந்தது. அவர் கூடிய அனுபவமும் ஆற்றலுமுடைய சேர். ஜோன் கொத்தலாவலை இருந்தும், டி. எஸ். சேனராயகாவின் மகன் என்ற எண்ணத்தினால் போலும் ஜனமையும் அனுபவமுற்ற திரு. டட்டி சேனராயகாவை நியமித்தார். இச்செயல் பலராலும் கண்டிக்கப்பட்டது. டட்டி தமது பதவியைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியாமல் ராஜினாமாச் செய்தது யாவரும் அறிந்ததே நடுவநிலைமை வகிக்கவேண்டிய பிரதம நீதியரசர் இதில் தலையிடுவதனால் அவர் அரசியல் சிக்கலுக்குள் அகப்பட்டுத் தமது புனிதத் தன்மையை இழக்க இது வழிவகுத்து விடும் எனவே பிரதம நீதியரசரைத் தற்காலிக மகாதேசாதிபதியாகக் கடமை யாற்றுவதை யொழித்து அதற்குத் தேசாதிபதி நியமிக்கப்படுவதுபோன்று வேறு ஒருவர் நியமிக்கப்படலாம்.

அடுத்து உயர்தர நீதிமன்ற நீதிபதிகள் நியமனத்திற்கும் பிரதமரே தகவுரை செய்ய வேண்டுமெனக் கூறும் 53-ம் பிரிவும் நீதிபரிபாலனச் சதந்திரத்திற்குக் குந்தகம் விளைவிக்கும். இவ்வாணக் குழுவில் இடம் பெறுவது நல்ல செல்வாக்கையும், மதிப்பையும் அளிக்குமாதலால் இதிலிடம் பெறப்பலர் விரும்புவார்கள். அரசாங்கத்திற்கு பாதகமாகத் தீர்ப்புக் கூறுபவர்கள் பிரதமரினால் தகவுரை செய்யப்படமாட்டார்கள். எனவே அரசாங்கத்தின் அடிவருடிகளாக இருப்பவர்களே இதற்குப் பெரும்பாலும் பிரதமரினால் தகவுரை செய்யப்படுவர். எனவே இதுவும் நீதிபரிபாலன சேவைக் குழுவில்

அரசியல் செல்வாக்கிற்கு வழிவகுக்கும். இந்தியாவில் ஜனாதிபதி பிரதம நீதிபதி தவிர்ந்த ஏனைய நீதிபதிகளை நியமிக்கும் பொழுது தமது இஷ்டத்திற்கு நியமிக்கலாம் என்றும் பிரதமரின் ஆலோசனையைப் பெறாது பிரதம நீதியரசரின் ஆலோசனையைப் பெறலாம் எனவும் இந்திய அரசியல் திட்டம் கூறுகின்றது. இவ்வகையிலும் பிரதம நீதியரசரின் நியமனத்தில் பிரதமரின் அரசியல் தலையீட்டை ஒழித்தால், நீதிபரிபாலன சேவைக்குழுவுக்கு இருவரை நியமிக்கிறபொழுது சேவையில் முதிர்ந்த இருவரை நியமிப்பதுடன் பிரதம நீதியரசரின் ஆலோசனையையும் பெறலாம். இதைவிட நீதிபரிபாலன சேவைக்குழுவுக்கு நியமிக்கப்படும் பிரதம நீதியரசர் தவிர்ந்த இருவரும் 5 வருடகாலத்தில் பதவி முடிந்ததும் திரும்பவும் நியமிக்கப்படலாம் என விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுவும் நீதிபரிபாலன அமைப்புக்கு ஏற்றதல்ல. ஏனெனில் மீண்டும் நியமனம் பெற விரும்பி அரசாங்கத்திற்குப் பாதகமாக தீர்ப்பளியாதருக்க முற்படுவர் எனவாதிக்க இடமுண்டு. எனவே அவர்கள் திரும்பவும் நீதிபரிபாலன சேவைக்குழுவில் அங்கம்வகிக்க முடியாது என்று அரசியல் திட்டம் மாற்றியமைக்கப்படல் வேண்டும்.

நீதிபதிகள் தமது 62-ம் வயதில் ஓய்வு பெற வேண்டுமென்று 52-ம் பிரிவின் விவது உட்பிரிவு கூறுகின்றது. ஆனால் தேசாதிபதி விரும்பினால் அவரது பதவிக்காலம் மேலும் ஓராண்டு நீடிக்க உத்தரவிடலாம் என அரசியல் திட்டம் கூறுகின்றது. இவற்றைத் தேசாதிபதி பிரதமரின் தகவுரையின் பெயரிலேயே செய்தல் வேண்டும்.

எனவே பிரதமரின் தகவுரை நீதிபதியின் தீர்ப்புகள் அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு தூரம் சார்பானது என்பதிலேயே தங்கியுள்ளது இந்த ஓராண்டு பதவிகால நீடிப்பு அவருக்கு உபகாரச்சம்பளம் பெறும் வாய்ப்பையும், சிலவேளை பிரதம நீதியரசராகும் வாய்ப்பையும் அளித்தல் கூடும். இத்தகைய அதிஷ்டம் கிடைக்குமென நம்பிச் சில நீதிபதிகள் தமது மனிதத் தன்மையை அடகு வைத்துத் தீர்ப்பளிக்கையில் பாரபட்சம் காட்டக்கூடும். எனவே பதவி நீடிப்பை ஒழித்து ஓய்வு பெறுவதற்கு ஒரு நிலையான வயதை நிர்ணயிப்பது அவசியமாகிறது.

உயர்தர நீதிமன்ற நீதிபதிகள் ஓய்வு பெற்றதும் விசாரணைச்சபைத் தலைவர்களாகவும், விசாரணைச்சபை உறுப்பினர்களாகவும் வேறு உயர்ந்த பதவிகளுக்கும் நியமிக்கப்படும் வழக்கம் இலங்கையில் இருந்து வருகிறது. இவ்வாறான பதவிகள் கூடிய செல்வாக்கையும் கௌரவத்தையும் அளிப்பதனால் இப்பதவிகளைப் பெறப் போட்டியிடுவார்கள். இந் நீதிபதிகள் தமது பதவிக்காலத்தில் பெரும்பாலும் அரசாங்கத்தின் நன்மதிப்பைப் பெற்றிருந்தாலே இப்பதவிக்கு நியமிக்கப்படுவார்கள். எனவே அவர்கள் தமது பதவிக் காலங்களில் நடுநிலைமை தவறக்கூடும். இவற்றைத் தடுக்க இவ்வாறான பதவிகளுக்கு புகழ்பெற்ற நியாய துரந்தரர்களையோ அல்லது மதிப்புள்ள சட்டநூல் ஆசிரியர்களையோ நியமிப்பதுடன், ஓய்வு பெற்றபின் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் இவ்வாறான பதவிகள் பெறாது தடுக்கப்படல் வேண்டும்.

அடுத்து நீதிமந்திரி புரட்சிசதி வழக்கு விசாரணை செய்வதற்காக விசேஷ

கிரிமினல் மசோதா ஒன்றைக்கொண்டு வந்து அம்மசோதா மூலம் வழக்கை முதலில் நடத்த நியமிக்கப்பட்ட மூன்று நீதிபதிகளும் நீதிமந்திரியினாலேயே நியமிக்கப்பட்டனர். இவ்வளவு காலமும் நீதிபதிகள் வழக்குகளை விசாரிக்கும் விடயத்தில் பிரதம நீதிபரசரே நியமித்து வந்தார். ஆனால் இம்மசோதா மூலம் இவ்வதிகாரம் நீதிமந்திரியின் கைக்கு மாற்றப்பட்டது. ஆனால் விசேடமாக நிறுவிய கோடு நீதிமந்திரி நீதிபதிகளை நியமிப்பது அரசியல் திட்டத்திற்கு முரணானது எனத் தீர்ப்பளித்தது. இம்மசோதாவை இலங்கை மக்கள் தொடக்கம் சர்வதேச நீதிமன்றம்வரை கண்டித்தனர். ஆனால் நீதிபதிகள் இதில் நடுநிலைமையுடன் நடந்தது போற்றற்குரியதாகும்.

இன்று புரட்சிச் சதிவழக்கு விசாரணை நடைபெறும் முறையும் பலராலும் கண்டிக்கப் படுகிறது. யூரிமார்களின் றிச் சுப்ரீம் கோர்ட் விசாரணை, நடைபெறுவதும், மேன் முறையீடு செய்ய முடியாது தடுத்து வைத்ததும், குற்றவாளியாகக் கண்டால் அவர்களின் சொத்துப் பறிமுதலாகச் செய்தலும் சட்டத்திற்கு ஏற்புடையதாக இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளிலிருப்பினும், இம்முறையும் நீதி விசாரணைக்கு இழுக்கையே உண்டுபண்ணும். சதி வழக்கையும் இராணுவ ஆட்சி நடக்கும் நாடுகளைப்போல், விசேட கவனத்துடன் அரசாங்கம் கவனியாது சாதாரண வழக்கைப் போன்றே நோக்க வேண்டும். இவ்வழக்கில் முன்னாள் நீதிமந்திரியான திரு. சாம். பி. சி. பெர்ணண்டோ, முன்னாள் நிதிமந்திரி திரு. பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டார நாயகா போன்றவர்கள் விசேட கவனம் எடுத்தார்களெனப் பலராலும் கண்டிக்கப் படுகிறார்கள்.

காலம் சென்ற பிரதமர் திரு. பண்டாரநாயகாவின் கொலைவழக்கில் இலங்கை கோட்டினால் சோமராமதேரோவுக்கு மரண தண்டனையும், புத்தரகித்த தேரோ ஜயவர்த்தன ஆகிய இருவருக்கும் ஆயுள் தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டது. இதனை ஆட்சேபித்து அவர்கள் கோயறைக்கழகத்திற்கு மேன்முறையீடு செய்தார்கள். இதே நேரத்தில் அரசாங்கம் புத்தரகித்ததேரோ, ஜயவர்த்தன ஆகிய இருவருக்கும் மரண தண்டனை விதிக்குமாறு முறையீடு செய்தது. இவ்வாறான அரசாங்கத்தின் செய்கை கண்டிக்கப்பட வேண்டியதாகும். ஒருவன் எப்பதவியை வகிப்பினும் ஒருவனாகவே கணிக்கப்படவேண்டுமென்ற ஜனநாயக

தத்துவத்தை மறந்து பண்டாரநாயகாவின் கொலைவழக்கில் அக்கறை காட்டிய அரசாங்கத்தின் செயல் கண்டிக்கப்படவேண்டிய தொன்றாகும்.

எனவே லாஸ்கி கூறியது போன்று “நீதித்துறை மற்ற இரண்டு பகுதிகளிலும் தங்கியிருக்கும் வகையில் அமைக்கக்கூடாது” என்பதும் “ஒரு சிறந்த அரசாங்கத்தைப் பார்க்கவேண்டுமாயின் நீதிப்பாலனத்தின் தன்மையிலிருந்து தான் மதிக்க முடியும்” என பிறைஸ் பிரபுவும் கூறுகிறார். எனவே இலங்கையில் சிறந்த அரசாங்கத்தைக் காணவேண்டுமாயின் நீதிப்பாலனம் சீர்திருத்தப்பட வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

தன்நம்பிக்கை மிகவும் அவசியம். தன்னம்பிக்கை உள்ளவரே பெருமையும் வலிமையும் எய்தியுள்ளனர் என்பது எந்நாட்டுச் சரித்திரமும் என்றைக்கும் போதிக்கும் உண்மையாகும்.

— விவேகானந்தர்

நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட மேலான மனிதன், மற்ற மேலானவர்களிடமிருந்து வரும் கட்டளைகளுக்கு அடிபணியாமலும், அவனுடைய கட்டளைகளுக்கு அதிகமாய் வழக்கமாகக் கீழ்படிதலாலும், அந்த மனிதன் அந்தச் சமூகத்தில் ஆதிபத்தியமுள்ளவனாகக் கருதப்படவேண்டும். அந்த மேலான மனிதனையும் உட்கொண்ட அந்த சமூகம் சுதந்திரம் பெற்ற அரசியல் சமூகமாகும்.

ஜான் ஆஸ்டின்

இந்திய தேசிய இயக்கப் போக்கினில் கோர்சன் பிரபுவின் பங்கு

க. கிருஷ்ணமூர்த்தி

கலைப்பகுதி, இலங்கைப் பல்கலைக் கழம், பேராதனை.

19-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இந்தியாவையாண்ட லிட்டன் பிரபு போன்ற ஏகாதிபத்தியக் கொள்கையுடைய தேசாதிபதிகளிடையே தேசியவாதக் கொள்கை உருவாகி வளருவதற்கேற்ற சூழ்நிலை ஏற்படலாயிற்று. அதன் பயனாக ஏற்பட்ட தேசிய இயக்கத்தின் போக்கு, அவ்வப்போது ஆண்டுகொண்டு வரும் தேசாதிபதிகளின் கொள்கைகளுக்கேற்ப காலத்திற்குக் காலம் மாறிக்கொண்டுவரலாயிற்று.

லிட்டன்பின் வந்த சமாதானம், சுயாட்சி, தாராளவாதம் போன்றவற்றில் நம்பிக்கையுள்ள நிப்பன் பிரபுவின் வருகையிலே தேசிய இயக்கத்தின்போக்கு தடுக்கப்படாவிடிலும் தீவிரமடையச் செய்ய வில்லை. நிப்பன், படித்த இந்தியரின் கருத்துக்களுக்கு மதிப்பளித்தும், தலத் தர்பன கிர்வாகப் பயிற்சியளித்தும், சுதேச பத்திரிகைகளின் தணிக்கையை நீக்கியும் தேசிய இயக்கத்தினரின் நன்மதிப்பைப் பெற்றார். இத்தகைய தேசாதிபதிகளின் ஆட்சியை எதிர்த்தோக்கி வரவேற்ற தேசிய இயக்கத்தினருக்கு ஏமாற்றமும், ஆத்திரமும், தீவிரமும் அடையச்செய்யும் வண்ணமாக கோர்சன் பிரபுவின் ஆளுகை இந்தியாவில் தொடங்கலாயிற்று.

கோர்சன் 'இந்தியா ஆங்கிலப் போர்சின் அச்சு; அதனையிழப்பின் ஆங்கிலப் போர்சுச் சூரியன் அஸ்தமித்தாளிடும்' என்ற போர்சுவாதக் கொள்கையுடையவர். 1900-ல் தேசிய இயக்கத்தின் சின்ன

மாக விளங்கிய காங்கிரசின் இயக்கம் பற்றி இங்கிலாந்திலுள்ள 'இந்திய' அமைச்சருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் "தற்பொழுது காங்கிரசின் உயிர் ஊதலாடிக்கொண்டிருக்கிறது. என் முக்கிய ஆசைகளிலொன்று நான் இந்தியாவிலிருக்கும் போதே காங்கிரசியக்கத்தின் உயிர் அமைதியாகப் பிரிவதற்கு நான் உதவவேண்டுமென்பதானது" எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். இதிலிருந்து, நிப்பன்போன்ற தேசாதிபதிகளை எதிர்த்தோக்கியிருந்த தேசிய இயக்கத்தினரைப்பற்றிய கோர்சனின் கொள்கை தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது.

இத்தகைய கொள்கையுள்ளவர்கள் கொள்கைக்கு முரணாக உருவாகியுள்ள தேசிய இயக்கத்தின் போக்கினைத் தவறாகவும் அலட்சியமாகவும் மதிப்பிட்டார். சிறுபான்மை படித்த இந்தியரிலும் பார்க்கப் பெரும்பான்மையான பொதுமக்களின் ஆதரவு தனக்கிருக்கிறதென்ற உறுதியின் பக்கபலத்திலேயே அவரது வலுவான ஆட்சியும் நடவடிக்கைகளும் அமைந்தன. அதனை அலட்சிய மனப்பான்மையுடன் அவர் எடுத்த நடவடிக்கைகள் அவர் விருப்பம்போல தேசிய இயக்கத்தின் உயிர் நீங்குவதற்குப் பதிலாக மேலும் உறுதியுடன் நிலைத்துகின்ற வலிமைபெறச் செய்யலாயிற்று. தனது போர்சுவாதக் கொள்கைக்கெதிராக அமையப்போகும் தேசிய இயக்கத்தினை அலட்சியப்படுத்தியமை அவரது அகம்பாவத்தையும் அறிவினத்தையுமே காட்டுகிறது.

நிருவாகத்தை ஒருமுகப்படுத்துவதால் திறமை ஏற்படுமென நம்பிக்கைகொண்ட கர்சன் அதைச் செவ்வனே ஆற்ற இந்தியரிடும்பாக்க ஆங்கிலேயரே ஏற்றவர்கள் என்ற கருத்தினைக்கொண்டிருந்தார். படித்த இந்தியர் நிருவாகத்தில் ஓரளவு ஈடுபட்டும் விரும்பியும் நின்ற சமயத்தில் இவரது 'என்லாம ஆங்கிலேயரே செய்யக்கூடியவர்கள்' என்ற பிதாமுறையார் கீட்கொள்கை காலத்தின் போக்கிற்குப் பொருத்தமற்றதாயிருந்ததோடு, முக்கியமாக தேசிய இயக்கத்தினருக்கு ஆத்திரமூட்டுவதாகவும் அமைந்தது. அவர் இந்தியரின் அதாவது கற்றவரின் ஆற்றலைத் தவறாகக் கணித்தமை தேசிய இயக்கம் தீவிரமடையச்செய்ய ஓர் ஏதாவக அமைந்தது. ஏனெனில் தேசிய இயக்கம் கற்றவர்களாலேயே நடத்தப்பட்டது. "நிருவாகத்திலுள்ள உயர்பதவிகள் யாவும் பொதுவாக ஆங்கிலேயரே பெறவேண்டும், அவர்களின் வளர்ப்பு, கல்வி, ஊழி, அரசியலறிவு, பழக்கவழக்கங்கள், குணத்திறன் என்பவற்றால் அவர்கள் பொருத்தமானவர்கள்' என்ற தன்கொள்கையை கர்சன் வெளிப்படையாகவே கூறினார். இந்தியர் ஆளப்படவேண்டியவர் எனக் கருதினார். நிருவாகத்தை அரசாங்கம் கட்டுப்படுத்துமளவு திறமையேற்படுமெனக் கருதி தீர்ப்பன் பிரபு ஆதரித்த உள்நாட்சி சிறுவனங்களின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்த விரும்பியமையும் பிற்போக்கானதே.

தலத்தாபன (Local Govt.) நிருவாகம் இந்தியருக்கு அரசியல் கல்வி, நிர்வாகப் பயிற்சியளிக்க உதவவேண்டுமென விருப்பிய தீர்ப்பன் பிரபு அதைச் செயல்முறையிலும் செய்துகூட்டினார். தலத்தாபன நிருவாகத்தில் இன்னுமதிக பங்கு பெற இந்திய அறிஞர் ஆவலுடன் எதிர்ப்பு

நோக்கியிருந்த தருணத்தில் இத்தகைய அரசியல் வாய்ப்பு இந்தியருக்குத் தேவையில்லையெனக் கருதி, கர்சன் 1899-ல் கல்கத்தா நகராட்சி விதியினை அமுலாக்கினார். இதன்படி அங்கத்தவர் தொகை 75-லிருந்து 50-ஆகக் குறைக்கப்பட்டது. இந்திய மக்களின் பிரதிநிதிகளின் நலன்பாதிக்கப்பட்டன. அரசாங்கச் சார்பான ஆங்கிலேயரே பெரும்பான்மையாயினர். அரசாங்கம் உள்நாட்சியில் மேலும் பணகட்டுப்பாடுகளைக் கூட்டவே பதனியிலிருந்த 28 அங்கத்தவரும் ராஜினாமாச் செய்தனர். இதனால் தேசியவாதிகளின் நிருவாகத்தில் பங்குபெற விரும்பிய ஆர்வத்தில் மண்விழவே, அதனலேற்பட்ட ஏமாற்றம் மனக்கசப்பு ஆத்திரத்தோடு கலந்த தீவிரவாதமாக மாறியது.

விருப்புடன் ஆவலுடன் கேட்டுப் பெற்ற ஒன்றினை முற்றும் அனுபவிக்கு முன்னர் மீண்டும் இழுக்கப்பெற்றதால், ஆவேசமுற்றவர்கள் நடத்திய தேசிய இயக்கத்தின் போக்கும் தீவிரமடையது இயல்பே. தேசியவாதிகளின் அரசியல் கோரிக்கைகளைக் கவனியாத புறக்கணிப்பதன்மூலம் நெருக்கடி ஏற்படுமென்பதனை, அதாவது விளைவினை மூன் கூட்டியே உணர்ந்து தீர்க்கதரிசனத்துடன் தீர்ப்பன் ஏற்ற நடவடிக்கைகளை எடுத்தார். அதை கர்சன் புறக்கணித்தமையால் ஏற்படக் கூடிய விளைவும் எதிர்பார்க்கக்கூடியதே.

இவ்வாறு சில நடவடிக்கைகளினால் அதிருப்தியும் ஆவேசமுமுற்ற தேசியவாதிகள் கர்சனின் வேறுபல நல்ல திட்டங்களையும் சிறு செயல்களையும் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ தமது தேசியவாதப் பிரச்சாரத்திற்கு ஏற்ற கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கலாயினர். இதனால் மக்களிடையே தேசிய இயக்கத்தின் செல்வாக்கு பெருகலாயிற்று.

கர்சன் தனது பேரரசு கோக்கத் திற்காக சுதேச படைகளை திபெத், ஆப் காவிஸ்தான் போன்ற வெளியிடங்களில் போராட அனுப்புவதாகவும், இந்தியரின் பணத்தை இந்தியரின் கலனுகக்கல்லாது வெளியிடங்களில் யாதவித நன்மையு மின்றி ஈனாகச் செலவழித்ததாகப் பொது மக்களுடைய கர்சனுக்கெதிராகப் பிர சாரம் செய்தனர். இவ்வாறு தேசிய வாதினின் பிரசாரத்திற்கேற்ற விடயங் கள் பல கோர்சனாலே தோற்றுவிக்கப்பட்டன.

ஆனாலும் இத்தகைய சூழ்நிலையில் கர்சனோடு யாதவித தொடர்பற்ற நிகழ்ச்சிகளும் கர்சனின் திட்டங்கள் தோல்வியுறவும், தேசிய இயக்கம் வலுப்பெறவும் பக்கபலமாயமைந்தன. எடுத்துக் காட்டாக வட இந்தியாவில் இயற்கையின் விளைவினாலேற்பட்ட, இந்தியாவே இது வரை கண்டிராத பஞ்சமும் அதனைத் தொடர்ந்து பிளேக் ரோயும் மக்களைத் தாக்கலாயிற்று. கொடுங்கோலாட்சி நிலவுகையிற்றான் இத்தகைய பஞ்சம் ஏற்பட்டமென்ற எண்ணத்தினால் மக்கள், பஞ்ச நிவாரணத்திற்கு எத்தனையோ அரிய முயற்சிகளை எடுத்த அரசாங்கமே பஞ்சத்தின் மூல காரணம் என்றெண்ணினர். 1900ல் இவ்வதிருத்தியின் விளைவாக பல கலவரங்கள் நடந்தன. இதனால் தேசிய வாதினின் பெருமதிப்பைப் பெற்றவருமான திலகர் போன்றோர் கைது செய்யப்படவே தேசிய இயக்கத்தின்போக்கு மேலும் தீவிரமாகியது.

1878ல் விட்டன் பிரபுவின் சுதேச மொழிப் பத்திரிகைச்சட்ட (The Vernacular press act) ம் ஏற்படுத்திய கட்டுப்பாட்டை றிப்பன் தகர்க்க, பின் 1904ல் கர்சனின் ஆட்சியில் ஏற்பட்ட அரசாங்க இரகசிய விதியின் படி ராணுவ ரகசியங்

கள் மட்டுமன்றி புதிய விதிகளாக சிவில் நிருவாக விடயங்களைக் குறித்துப் பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் கண்டனங்கள் கட்டுப் படுத்தப்பட்டன. இதனால் திலகர் போன்ற தேசியவாதிகள் நடத்திய 'கேசரி' போன்ற சுதேச பத்திரிகைகள் பாதிக்கப்பட்டன, பத்திரிகைகளின்றேல் தேசிய இயக்கத்தின் வலக்கை இல்லை என்ற நிலையில் இவ்விதி எரியும் தீயில் மேலும் ஈண்ணெயை ஊற்றியது போலிருந்தது. அரசாங்கத்தினத எதிர்க்கக்கூடிய பலவிசு சக்தியும் அடக்கப்பட்டமை தேசிய இயக்கப்போக்கின் தீவிரத் தன்மைக்கு மேலும் வழிகாட்டியது.

1902-ல் நியமித்த ஆய்வுக்குழுபல்கலை கழகங் களிவிருந்த சில சூறைபாடுகளை நீக்கின அதே சமயத்தில் பல்கலைக் கழகங்களின் மீது இருந்தவந்த அரசாங்க கட்டுப்பாட்டை மேலும் பல வகைகளில் நெருக்கியது. கோகலே போன்ற தேசிய வாதினின் எதிர்ப்பின் மத்தியில் 1901-ல் பல்கலைக் கழக விதியினால் இந்திய பல்கலைக் கழகங்களை திறமை என்ற பெயரில் அரசாங்கம் கட்டுப் படுத்த முடிந்தது. மேலும் பல்கலைக் கழகச் செயலாளர் சபையின் அங்கத்தவர் தொகை சூறைந்தது. போசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்களின் நியமனம் அரசாங்க அனுமதியில் தங்கலாயிற்று.

அரசாங்கத்தின் மீது எந்தளவிற்கு தேசிய வாதினின் வெறுப்பு அதிகுந்தி கூடுகின்றதோ அந்தளவிற்கு அவர்கள் வழிநடத்தும் தேசிய இயக்கத்தின் போக்கும் தீவிரமடைந்தது. ஏற்கனவே மேலாட்டுத் தாராள, சுயாட்சி அரசியல் கொள்கைகளாலும், அரசியற் சம்பவங்களின் செவ்வாக்கினாலும் பாதிக்கப்பட்ட இத் தேசியவாதிகள், தலையீட்டைக்

கூடியவரையில் குறைக்க வேண்டிய தருணத்தில் இத்தகை கல்வி நடவடிக்கையை எடுத்ததால் மேலும் கொடுத்தெழுவே அவர்கள் நடத்திய தேசிய இயக்கத்தின் வேகமுகிறித்தது.

1905-ல் கல்கத்தா பல்கலைக்கழக பட்டமளிப்பு விழாவில் இந்தியர் திறமையற்றவரென வெளிப்படையாகத் தாக்கீதூர். "மேனாடிகள் உண்மையைபற்றி மேலான கருத்துடையவர்கள். கீழ்நாட்டு மக்கள் தந்திரத்தையும் அரசியல் சூழ்ச்சியையும் உயர்வாக மதிப்பவர்கள். உங்களுடைய இதிகாசங்களில் உண்மை ஒரு நற்றணமெனப் போற்றப்பட்டுள்ளது. அதில் நேர்மையான நோக்கத்தான் வெற்றிகரமாகச் செய்யப்படும் ஏமாற்றத்தலே புகழ்ப்படுகிறது" என்று மேனாட்டாரின் பண்பைப் போற்றியும், கீழ்நாட்டவரின் இயல்பை இகழ்ந்தும் பேசினார் இது சர்வ வல்லாசுக் கெதிராக ஜப்பானடைந்த வெற்றியினால் தன்னம்பிக்கை யுணர்ச்சியும், தம் பழைய நாகரிகத்தை அறிந்ததால் பெருமித உணர்ச்சியும் வளர்ந் தோங்கப்பெற்ற நிலையிலிருந்த தேசியவாதிகளின் எதிர்ப்பை மேலும் கூட்டியது. இவ்வாறு கர்சன் பிரபு தேசியவாதத்தில் இந்தியரின் பழைய பெருமையுடன் ஒரு புது திருப்பத்தை மனித்தார் என்பர்.

1905-ல் நிருவாக வசதி என்ற பெயரில் பெரிய மாகாணமான வங்காளத்தை இரண்டாகப் பிரித்தமை கர்சனின் ஆட்சியில் தேசிய இயக்கத்தின் தீவிரப் போக்கின் உச்சத்தை அடையச் செய்ததெனலாம். பிரிக்குமுன்னர் வங்காள முஸ்லீம் மக்கள் தம் பண்பாடு மதத்தைப் போற்றவேண்டும்; அதற்கு அரசாங்கம் தக்க உதவி செய்யும் என்று வாக்களித்ததின்மூலம் சந்தேகமுற்ற இந்

துத் தேசியவாதிகளுக்கு, ஏற்கனவே கர்சனது பல செயல்களோடு, இச் செயலும் சேர்ந்து மேலும் தீவிரமடையச் செய்தது.

வங்காளம், தேசிய இயக்கத்தின் மையமாக விளங்கிய இக் காலத்தில் வகுப்புவாத உணர்ச்சியைக் கிளப்பி, பிரித்தாளுங் கொள்கையால் இந்து முஸ்லீம்களின் ஒற்றுமையைக் குலைத்து, அதனடிப்படையில் தேசிய இயக்கத்தைத் தடுக்கவும், ஒன்றுபட்டுத் திரண்டிருந்த தம்மை பலவீனப்படுத்தவும் கர்சன் முற்படுகிறார் என்ற எண்ணம் மேலோங்கவே நோடியாக அரசாங்கத்தை எதிர்க்க முற்பட்டனர்.

புரட்சிகள், கண்டனக் கூட்டங்கள், ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்கள் மூலமாகவும் அரசாங்கத்தை எதிர்த்து அதன்மூலம் பலியச் செய்ய முடியாததைக் கண்டு 'சுதேசி இயக்கம்' என்ற ஒரு சிறந்த முறையில் தம் தேசிய இயக்கத்தின் போக்கைச் செலுத்தலாயினர்.

அயல் நாட்டுச் சம்பவங்களினால் புத்தூணர்வும் ஊக்கமும் பெற்ற தேசியவாதிகள் பிற நாட்டுப் பொருள்களைப் புறக்கணித்து, தம் சொந்தப்பொருள்களைப் பாவிப்பதன்மூலம் வாணிபத்தால் வளரும் ஆங்கிலப் பேராசை வீழ்த்தலாமெனக் கருதி தேசியவாதிகள் தம் இலட்சியத்தை அடைய சுதேசி இயக்கத்தை நடத்த முற்பட்டனர். தேசிய இயக்கத்திலிருந்து பிறந்து, அதனோடு இரண்டறக் கலந்து இயங்கிச் சென்ற பிற்பால அரசியல் சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு உதவிய சுதேசி இயக்கத்தின் தோற்றத்திற்கு கர்சனின் வங்காள பிரிவினையே காரணமாகும். இதனால் கர்சனை ஒளாங்க சிப்புடன் கோகலே ஒப்பிட்டார்.

இந்நிலையில் கர்சன் எத்துணை நல்ல சிர் திருத்தங்கள் செய்திருந்தாலும் தேசிய உணர்ச்சி பொங்கும் நிலையில் தேசியவாதிகளின் வெறுப்பிற்காளாகிய தில் வியப்பில்லை.

பொதப்பட ஆட்சியுறையில் இவரது சாதனை பெரிதெனினும் இந்தியரின் சிறப்பாக சுற்றவரின் பொலஸாட்பிற்கு ஆளானதற்கு கரணமாய் நல்லாட்சிபற்றி அவர் கொண்டிருந்த கருத்தும் அவருடைய குண இயல்புமாகும். நல்லாட்சிக்கும் சுய ஆட்சிக்கும் தொடர்பில்லை என்பது அவர் கருத்து. விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பால் மையற்ற கர்சனுக்கு மற்றவர்களின் கருத்துக்களை சிறிது கூடப் பொருட்படுத்தாது பிடிவாதமாகத் தன் போக்கிலேயே செல்பவர். இதைக் குறித்தே கோகலே என்பவர் “கர்சன் இந்திய அறிஞரின் கருத்தை வேண்டுமென்றே புறக்கணிக்கிறார்” என்றார்.

மக்களுக்கு வழி காட்டுவதுடன் ஓரளவு மக்களாலும் வழி காட்டப்பட்டு நடப்பவனே சிறந்த அரசியல் வல்லுனன். மக்களைப் புறக்கணித்துவிட்டு கொள்கையிலேயே முழுக் கருத்தையும் செலுத்திற்பது அறிவீனமாகும். தாம் செய்துவரும் ஒவ்வொரு திட்டமும், நடவடிக்கையும் ஆளப்படும் மக்கள் மனத்தில் ஏத்தகைய விளைவுகளை ஏற்படுத்துமென்பதை முன்சூட்டியே அறிந்தொழுகுபவனே சிறந்த திருவாகி. மக்களுடைய நம்பிக்கைக்கு, மதிப்புக்குப் பாத்திரமானவர்களின் உதவியுடனே திட்டங்களை செயல்படுத்துவதின் அத்தியாவசியத்தைக் கர்சன் உணர்வில்லை.

பொதமக்களின் ஆதாவைப் பெற்றுப் போதும். சிறுபான்மை படித்த இந்தியரின் ஆதரவு தேவையில்லையென்று நம்பன் பிரபுக்கு மாறாகக் கருதியமையும், படித்தவர்களின் பத்தியிலேயே தான் அழிக்க விருத்திய தேசிய இயக்கம் இயங்குகின்ற தென்பதை நன்கு ஊன்றக் கவனியாமையும், அதற்கு மாறாக அதனிடம் காட்டிய பகைமையும் தேசிய இயக்கத்தை அழிக்காது அதன் வளர்ச்சிக்கு ஊக்குவித்ததோடு மேலும் தீவிரமடையச் செய்தது. இத்தீவிரவாதம் நீடித்த வடுபோல தேசிய இயக்கத்துடன் இறுதி சுதந்திரமடையும் வரையில் மங்காது நீடித்தது. இவ்வாறு கர்சனின் வலுவான ஆட்சி அவரது ஆவலிற்கு மாறாக, தேசிய இயக்கத்தின் போக்கினைத் தடுப்பதற்குப் பதிலாக மேலும் புத்தணர்வுடன் தீவிரமடையவே வழிகாட்டியது. ‘அடிமை நாட்டை அடக்கு முறையால் ஆளப் புகுவோரே அந்நாட்டு சிறதலை வேட்கையை எழுப்புவோராகிசூர்’ என்ற பொது உண்மைக்கு கர்சனும் ஆளாகின்றார்.

திரு. வி. கலியாணசுந்தரின் “விடுதலைப் போருக்கு மகாராஷ்டிர அடக்கு முறைகால் கொண்டது; வங்காள அடக்குமுறை கோட்டை எழுப்பிற்று. இதற்கு ஊழைபுரித்தவர் கர்சன் பிரபு” கர்சன் பிரபு என்ற ஒருவர் பிரிட்டனில் பிறந்து வளர்ந்து இந்தியாவில் இராசப்பிரதிநிதியாக வாராதிருப்பரேல் காங்கிரஸ் விடுதலைப் போருக்குரிய கோட்டையாய் விளைவில் எழுப்பியிராது” என்ற கூற்று நண்டு கவனிக்கற்பாலது.

இந்திய சிப்பாய்க் கலகம்

[1857—1858]

கனக. சின்னராஜன்

'கலைப்பகுதி' இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், பேராதனை.

முதலாவது இந்திய சிப்பாய்க் கலகம் போர், போகமிழந்தோர் புரட்சி நன்கு திட்டமிடப்பட்ட அரசியற் குழ்ச்சி. இத்தகர்களின் அதிருப்தியைப் பயன்படுத்தி இஸ்லாமியர் செய்த குழ்ச்சி என்று பல கருத்துக்களைத் தாங்கி நிற்கும் இச் சிப்பாய்க் கலகம் பொதுவாக இந்திய வரலாற்றில் குறிப்பாக 19-ம் நூற்றாண்டு இந்திய வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய அம்சமாக விளங்குகின்றது. இவ்வாறு பல வர்ணனைகளுக்கு இலக்கான இக் காலத்தின் உண்மையான தன்மையை ஆராய்வதான இத்தற்குரிய காரணங்களை அறிதல் வேண்டும். இக்கலகம் ஏற்பட்டதற்குரிய உடனடிக்காரணம் "சொழுப்புப் பூசிய தோட்டாக்களே" எனினும் நீண்டகால ஆங்கிலேய ஆட்சியில் இருந்த குறைபாடுகள், அதனால் ஏற்பட்ட அதிருப்திகள் என்பன இதற்குரிய அடிப்படைக் காரணங்களாக விளங்குகின்றன. இவ் அடிப்படைக் காரணங்களை அரசியல், சமய, சமுதாய, பொருளாதார, இராணுவக் காரணங்களாக வகுத்து ஆராயலாம்.

அரசியற் காரணங்களை முதலில் ஆராய்வோம். இந்திய தேசாதிபதியாக இருந்த டல்கெளசி கடைப்பிடித்த அரசியற் கொள்கை இக்கலகத்திற்குரிய காரணங்களில் ஒன்றாகும். இவரது புதிய கொள்கையால் நாடெங்கும் பல அரசுகள் பலாத்

காரமாக ஆங்கிலேயப் பகுதிகளுடன் இணைக்கப்பட்டன, இவரது கொள்கையால் அதிருப்திகொண்ட பலர் நானாசாகிப், ஜான்ஸி அரசி, அவுத் பிரவுக்கள் போன்றோர் இக் காலத்தில் தீவிரமாகப் பங்கு பற்றியமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவுட் இராச்சிய இணைப்பு அவுட் பிரவுக்களைப் பாதித்தது. இது காலவரை அவுட் நவாப் வலிகுன்றி இருந்ததைப் பயன்படுத்தி நிலப் பிரவுக்கள் தம் செல்வாக்கை ஏற்படுத்தி இருந்தனர். ஆனால் அவுட் இணைக்கப்பட்டதும் அங்கு ஆங்கிலேயர் ஏற்படுத்திய நிலச் சீர்திருத்தத்தின் பயனாக நிலப் பிரவுக்கள் உரிமை இழந்தனர். இத்தகைய நிலவரி ஏற்பாடு பிற கிராமங்களிலும் பரப்பப்பட்டன. 200 கிராமங்களுக்கு அதிபதியாக இருந்த மணிப்புரி இராசா 1843-ல் அவற்றுள் 56 கிராமங்களுக்கு அதிபதியாகப்பட்டான். டில்லியில் இருந்த மொகலாய மன்னன் அதிகாரமற்றவனாக இருந்த போதிலும் இந்தியர்கள் அம் மன்னனை மறக்கவில்லை. கனிப்பிரவு காலத்தில் மொகலாய மன்னனின் பட்டத்தை ஒழிக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. இதனால் மன்னனும் மக்களும் அதிருப்தியுற்றனர். கலகக்காரர் தமது தலைவராக மொகலாய மன்னரைக் கருதியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அடுத்து சமய, சமுதாயக் காரணங்களை நோக்கின் ஆங்கிலேயரது

கொள்கைகளும், சீர்திருத்தங்களும் தம் சமயத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் பங்கம் விளைவிப்பதாக மக்கள் கருதினர். இந்துக்கள் ஆங்கிலேயர் தம் சமயத்திற்கு தீமை விளைவிக்கப் போகின்றனர் எனப் பயந்தனர். ஆங்கிலேயர் சில இந்துக் கோவில்களைப் பொறுப் பேற்றதனை இந்துக்கள் ஐயத்துடன் நோக்கினர். மைக்கோலே போன்றவர்கள் இந்து சமயத்தைத் தாக்கியது பற்றியும் இவர்கள் அறிவார்கள் அத்துடன் ஆங்கிலேயர் மேற்கொண்ட சதிவழக்கு ஒழிப்பு சமுதாய நன்மைக்கு ஏற்ற போதிலும் வைதீகர்கள் இதனை எதிர்த்தனர். தம் சமுதாய முறையை ஒழித்து கிறிஸ்தவ சமுதாயத்தை ஏற்படுத்தப் போகின்றனர் என அதிருப்தி கொண்டனர். படைக்கலகத் தலைவனான பகதூர் கான் இவ்வழக்கு ஒழிப்புப்பற்றிக் கூறியது குறிப்பிடத்தக்கது. "சதிவழக்கு ஒழிப்பால் இந்தப் பொது மக்கள் மத்தியில் மட்டுமன்றி இஸ்லாமியப் பொதுமக்கள் மத்தியிலும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது" என்றார். இந்து சமுதாயத்தில் தலையிட்ட ஆங்கிலேயர் இஸ்லாம் சமுதாயத்திலும் தலையிடுவர் என நம்பினர். அத்துடன் "மகாதேசாதிபதி கனிப்பிரபு இந்தியர்களை கிறிஸ்தவர்களாக்க இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டார்" என்று நிலைய பொய் வதந்தி ஏற்கனவே பலசூறையாளால் அதிருப்தி கொண்ட மக்கள் மேலும் அதிருப்தி கொள்ளச் செய்தது. பலகாலமாக இந்தியாவில் ஆண்டு வந்த இஸ்லாமியர் ஆங்கிலேயர் காலத்தில் அரசு ஆதரவை இழந்தனர். தீவிர இஸ்லாம் பிரிவினர் "வாஜாபி இயக்கத்தை" ஆரம்பித்தனர். ஆங்கில அரசாங்கம்

இதனை அடக்க நடவடிக்கை மேற்கொண்டது. இவ் இயக்கத்தினர் தாம் இழந்த பெருமை மீண்டும் பெறச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

டல்கெளசி தேசாதிபதியாக இருந்த காலத்தில் இந்து விதவைகள் மறுமணம் செய்யலாம் என்ற சட்டம் உருவாக்கப்பட்டு கனிப்பிரபு காலத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதனைக் கவனித்த மக்கள் தம் சமயம், கலாச்சாரம் என்பன அழிந்துவிடும் என நம்பினர். அத்துடன் டல்கெளசி ஏற்படுத்திய தந்தி, புகையிரத சேவை பொது மக்களிடம் வெறுப்பை தோற்றுவித்தது. இப்போக்குவரத்துச் சாதனையால் சாதிக் கட்டுப்பாடு அனுசரிக்கப் படவில்லை. இதனை மக்கள் விரும்பவில்லை. தந்தி முறையை இவர்கள் 'மந்திரிகள்தீமை' எனக் கருதினர். படைக் கலகக் காலத்திற்கு இவையும் தூண்டுகோலாக காணப்பட்டன. ஏனெனில் படைக்கலகக் காலத்தில் இவர்கள் "இச் சாபக் கேடுள்ள தந்திக் கம்பி எங்கள் கழுத்துகளை நெரிக்கிறது" என்று கூறியது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் பெண்டிக் பிரபுவின் கல்விச் சீர்திருத்தமும் இக்கலகம் ஏற்படுவதற்கான அதிருப்தியை உண்டாக்க காரணமாக இருந்தது என்பர். அதாவது ஆங்கிலக் கல்வி கற்றால் தாம் சாதித் தூய்மை இழந்துவிடுவர் என வைதீகர்கள் கருதினர்.

ராணுவக் காரணமும் இக்காலத்திற்கான முக்கிய காரணங்களில் ஒன்றாகும். இக்காலத்தில் ஆங்கிலேயரது இந்தியப் படையில் அமைதி

யின்மை காணப்பட்டது. இப்படை யில் ஐரோப்பியரின் எண்ணிக்கைக் கும் இந்தியச் சிப்பாய்களின் எண் ணிக்கைக்கும் வேறுபாடு காணப்பட் டது. டல்கெளசி இந்தியாவை விட் டுச் சென்றபோது ஆங்கிலேயரது இந்தியப்படையில் 2,33,000 இந்தியச் சிப்பாய்களும் 45,322 ஐரோப்பியர் களும் காணப்பட்டனர். சில இந்தி யப் பகுதிகளில் ஐரோப்பியர் ஒரு வருமின்றி தனியச் சிப்பாய்களே நிறுத்தப்பட்டனர். டில்லி, அலக பாத் போன்ற இடங்களில் சுதேசி களே தளபதியாக இருந்தனர். இதன் காரணமாக இந்திய சிப்பாய் கள் சுட்டுப்பாடின்றி இருந்தனர். இக் காலத்தில் வங்காளப் படையினர் அடக்க முடியாதவர்களாகக் காணப் பட்டனர். அகற்கு அங்கு தோன் றிய அமைதியின்மையே காரணமா கும். இவ் வங்காளப் படைகள் பல அவுட் மாகாணத்தில் இருந்து சேர்க் கப்பட்டன. அவுட் இணைக்கப்பட்ட தும் அவுட் மக்களின் சலுகைகள் கொடுபடவில்லை. இதனால் அவுட்டில் இருந்து சேர்க்கப்பட்ட போர்வீரர் அதிருப்தி கொண்டனர். முன்னர் போர்வீரர் கடிதத்திற்கு கட்டணம் செலுத்தத் தேவையில்லை. அவுட் மாகாணம் இணைக்கப்பட்டதும் போர் வீரர்களும் கடிதத்திற்கு கட்டணம் செலுத்த வேண்டும் எனக் கூறப்பட் டது. வங்காளப் படையில் பெரும் அதிருப்தி ஏற்படுவதற்கு 1856-ல் புகுத்தப்பட்ட 'பொது சேவை படை விதி' யும் காரணமாகும். அவ்விதி இந்தியாவிலோ அன்றிப் பிற நாட் டிலோ எதுவித வேற்றுமையும் இன்றி போர்புரிய மறுப்போர் இந்தியப் படையில் அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்

கள் எனக் கூறியது. இந்திய போர் வீரர் வெளி நாடுகளிலும் போர்புரிய வேண்டும் என்றும் விதிக்கப் பட்டது. இவர்கள் தாம் வெளியே சென்றால் தம் சாதிக் தாய்மை குறைந்துவிடும் என நம்பினர். படைசேகரிப்பின் போது கவனிக்கப்பட்ட சாதி மரபு கள் இக்காலத்தில் கவனிக்கப்பட வில்லை. இதனால் போர்த் தொழிலை முக்கியமாகக் கொண்ட சாதியினருக் கிடையே அதிருப்தி ஏற்பட்டது. இதுவுமல்லாமல் கனின் பிரபு இந்தி யாவுக்கு வந்த காலத்தில் இந்தியச் சிப் பாய்களுக்கிடையே சமயப் பிரசரங் கள் விரியோகிக்கப்பட்டன. இதனால் தம்மை எல்லாம் கிறிஸ்தவர்களாகக் ஆங்கிலேயர் முனைகின்றனர் என இந்திய சிப்பாய்கள் ஐயுறுவற்றனர். இதன் காரணமாக பொதுவாக சிப் பாய்களிடம் அதிருப்தி காணப்பட்டது 1-ம் ஆப்கானியப் போரில் ஆங்கிலே யரது பெருமதிப்பு குறைந்ததால் ஆங்கிலேயரை வெல்ல முடியாது என்ற கருத்துமாரியது. இந்திலையில் கொழுப்புப் பூசிய தோட்டாக்களைப் பயன்படுத்தும்படி கூறியதும் கலகம் ஆரம்பமானது. அதாவது 19-ம் நூற் றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இந்தியப் படைகள் பயன்படுத்துவதற்கு ஒரு புதுவகைத் தோட்டாக்கள் இந்தியா வுக்கு கொண்டுவரப்பட்டன. இவற் றிற்கு பன்றி, பசு ஆகியவற்றின் கொழுப்பு பூசப்பட்டகென்றும் முக மதிய, இந்த சிப்பாய்களின் சமய ஆசாரங்களையும் ஒழிக்க வேண்டு மென்றே இது புகுத்தப்பட்டது என் றும் வதந்தி பரவியது. இதனால் சிப் பாய்கள் கொதித்தெழுந்தனர். இது வரை காலம் நிலவிய அதிருப்தியை வெளிக்காட்ட இது சாட்டாகக் கொண்டு கலகத்தை ஏற்படுத்தினர்.

இவ்வாறாக 1857-ல் நடைபெற்ற இக்கலகத்திற்கு பல காரணங்கள் இருந்தன. எனவே இதனைச் சிப்பாய்க் கலகம் என்று மட்டும் கூற முடியாது. ஆக்கில வரலாற்றாசிரியர்கள் இக்கலகம் தேசப்பற்றற்ற தன்னலம் கிறைந்த சுதேசத் தலைவர்களால் பொதுஜன ஆதரவிழந்து எழுப்பப்பட்ட கலகம்” என்கின்றனர். மறுகாப்பில் இந்திய வரலாற்றாசிரியர்கள் சிலர் அதனை “பொதுமக்கள் பொங்கி எழுந்து பறங்கியருக்கு இடமளிக்காது இறுதிவரை போராடிய விடுதலைப் போர்” எனப் புகழ்பட வர்ணித்துள்ளனர். ஆங்கிலேயரின் வர்ணனை ஏகாதிபத்திய இறுமாப்பின் விளைவு என்று கொண்டால் இந்தியர் விளக்கத்தை தெளிவற்ற தேசிய வெறியின் விளைவு எனக் கூறலாம். ஆங்கிலேயரின் கருத்து நடத்தைப் பெருமளவுக்கு குறைவுபடவே விளக்குகின்றது. இக்கலகம் பற்றிய ஆங்கிலேயரின் கருத்து, 10 நாட்களால் அவுட் மாகாணத்தில் ஆங்கிலேயரின் கிருவாகம் எவ்வாறு கனவுபோல் மறைந்தது என்பதனையும், பல இடங்களில் சிப்பாய்கள் எழுமுன் பொதுமக்கள் ஏன் எழுந்தனர் என்பதனையும் வெறும் சிப்பாய்க் கலகம் என்றால் பொதுமக்கள் குற்றத்திற்கு ஏன் மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டது என்பதனையும் கனிஸ்பிரவு பொதுமக்கள் செய்யலையே பொல்லாததாகக் கருதியதின் காரணத்தையும் ஆசிரிக்கணக்கான மைல்களுக்குப் பரவிய வர்த்தகக் குழுவினர் கிரீவாகத்தை எவ்வாறு தகர்த்தெறிந்தது என்பதனையும் விளக்கவில்லை. அக்கால ஆங்கிலேயரின் குறிப்புகளை ஆராய்வதன் மூலம் எந்த அளவிற்கு இக்குழப்பம் இந்தியாவின்

பெரும்பாகத்திற்குப் பரவிச் சேதம் விளைவித்தது என்பதனையும் அறிய முடிகிறது. தொமஸ் லோ பின்வருமாறு கூறுகிறார் “சிகக் கொலைக் காரரான இராஜபுத்திரர் மூடநம்பிக் யுடைய பிராமணர், மதவெறிபிடித்த முஸ்லீம்கள், போகப் பிரியரான கொழுத்த வயிறுடைய பேராசைக் காரரான மராத்தியர் ஆகியோர் பங்குபற்றிய கலகம்” என்றார். இது விருந்து பலர் இக்கலகத்தில் பங்கு பற்றியுள்ளனர் என அறியலாம் இதே போல்டர் [Dute] என்பவரும் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “ஒரு வெறும் சிப்பாய்க் குழப்பத்தை அரசியற் காரணங்கள், வட, மத்திய, இந்தியாக்கள் மத்தியில் பரவ உதவி செய்து அதனை ஒரு அரசியல் குழப்பமாக மாற்றின”. இதில் இருந்து இது வெறும் சிப்பாய்க் கலகமல்ல என்ற முடிவுக்கு வரலாம். உண்மையில் இக்கலகம் ஆரம்பித்ததும் சில வாரங்களில் இந்தியாவில் ஆங்கிலப் பேரரசு ஒழியும் நிலையடைந்தது. அதுவரை ஆங்கிலேயர் இந்தியாவில் கண்டிராத பேரெழுச்சியாக இது காணப்படுவதால் இதனை ‘விடுதலைப் போராட்டம்’ என்கின்றனர். இவ்வர்ணனை எவ்வளவுதூரம் பொய் என்பதனை ஒவ்வொரு மாகாணச் சிப்பாய்கள் அடக்கப்பட்டதும் அம்மாதிரிகளில் ஏற்பட்ட அமைதி காட்டுகின்றது. இக்கலகத் தலைவர்களாகக் காணப்பட்டவர்களான பக்தகான், நானாஸாகிப், தந்தியாதொபே, ஜான்ஸிராணி, வைஸாபாத் மெளலவி ஆகியோர் தத்தம் பகுதிகளில் மட்டுமே கலகத்தை ஏற்படுத்தினர். இத் தலைவர்களுக்கிடையே கலகக் காலத்தில் நெருங்கி தொடர்பு இருக்

எவ்விலை. எனவே இதனை விடுதலைப் போராட்டம் என்றும் திடமாகக் கூறமுடியாது. மேலும் இக்குழப்பம் நடந்த இடங்களை நோக்கும் இடத்தும் முழு இந்தியாவில் $\frac{1}{6}$ பகுதி மட்டும் இக் குழப்பத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்திய மக்கள் $\frac{1}{10}$ பங்கினரே நேரடியாகக் கலகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இத்தகைய கலகத்தை அடக்குவதற்கு பேருதவி புரிந்தவர்கள் இந்தியர்களே.

எனவே இக்கலகத்தின் காரணங்கள், தன்மைகள் என்பனவற்றை ஆராய்ந்தால் இதில் இரு முக்கிய அம்சங்களைக் காணலாம். அவை 1. இராணுவக் குழப்பம், 2. பொது மக்கள் புரட்சி என்பனவாகும்.

ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக இக்கலகத்தைச் சிப்பாய்கள் ஆரம்பித்தனர் என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை. அச் சிப்பாய்கள் தனிப்பட்ட முறையில் பிற சக்திகளின் தூண்டுதலின்றி எழுந்தனர் என்பதும் உண்மை. இராணுவத்தினரிடையே சாதி, சமயம், பற்றி நிலவிய பேரச்சம் இராணுவத்தில் சேராத பொது மக்களிடமும் காணப்பட்டது. இப்பொதுக் காரணம் இரு பிரிவினரையும் இணைத்தது. இதனால் சிப்பாய்கள் கலகம் தொடங்கியபின் பிறசக்திகள் அதில் கலந்து அவ் வியக்கத்திற்குத் தலைமைதாங்கி அதன் தன்மையையே மாற்றின. குழறிக்கொண்டிருந்த சிப்பாய்களை ஒருமுகப்படுத்திப் புரட்சியை நடத்த சிறந்த தலைவர்களாக இவர்கள் இல்லை. சிப்பாய்கள் கலகம் செய்யும்போது எதுவித திட்டம், நோக்கம் ஆகியன அற்று இருந்தனர். அந் நிலைமையை பிற

சக்திகள் தங்கள் தங்கள் தன்மைக்குப் பயன்படுத்தினர். இதனால் ஜான்ஸி ராணி, நானா ஸாகிப் ஆகியோர், கலகத்திற்கு தலைமைதாங்கிப் பணத்த கலகமாக்கினர். ஆரம்பத்தில் இராணுவப் போக்காய் இருந்த கலகம் பின் பொதுமக்கள் கலகமாக மாறியது. இவற்றை எல்லாம் உற்று நோக்கும்போது இக்கலகத்தைச் 'சிப்பாய்க் கலகம்' என்றே அன்றி 'தேசிய சுதந்திரப் போர்' என்றே, கூறுவது முற்றிலும் சரியல்ல.

இத் தன்மைகளுடைய இக்கலகம் தோல்வியிலேயே முடிந்தது. இதற்குக் காரணங்கள் இல்லாமலில்லை. கலகத்தின் தன்மை ஒழுங்கு தலைமை என்பன இதன் தோல்வியை நன்கு விளக்குவன. கலகம் ஆரம்பித்த காலத்தில் ஈடுபட்ட மக்கள் கலகம் ஏற்பட்ட பகுதிகளில் ஒழுங்கினமாக நடந்து கொண்டனர். மக்கள் படையினரையே தாக்கி கலகம் செய்ததால் இவர்கள் கலகத்திற்கு உதவிய உயர்வகுப்பினர் பயந்து தாம் இதுவரை அளித்துவந்த உதவியை நிறுத்தியதுமல்லாமல் கலகக்காரருக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டனர். கலகத் தலைவர்களைப் பற்றிய தகவல்களை ஆங்கிலேயருக்கு அறிவித்து ஆங்கிலப் படைகளுக்கு வேண்டிய உதவி அளித்தனர். இதனால் சிப்பாய்கள் ஆதரவற்று நின்றனர். அத்தடன் கலகம் எல்லாப் பகுதியிலும் பரவவில்லை, சிற்றரசர்கள் பலர் ஆங்கிலேயருக்கு உதவினர். இச் சிற்றரசர்கள் பற்றி கனிவப்பிரபு குறிப்பிட்டது இங்கு நோக்கற்பாலது "இவர்கள் படைக்கலகம் என்ற புயற் காற்றால் ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கம்

ஒரே முறையில் அழியாது பெரிய அரணாக இருந்தனர்” என்றார்.

கலகத்திற் தலைமை தாங்கச் சிறந்த தலைவர்கள் காணப்படவில்லை. போகம் இழந்தோர் தலைமைதாங்கிய போதிலும் அவர்கள் ராணுவத்திறமை வாய்ந்தவர்களாகக் காணப்படவில்லை. அதற்கு எதிர்மாறாக ஆங்கிலேயருக்கு அக்கலகத்தை அடக்க சிறந்த நிலை உருவானது. ஆங்கிலேயருக்கு ஐரோப்பிய மத்திய சிழக்குப் போர்கள் முடிவடைந்து சமாதான காலமாக இருந்ததால் முழுப்படைகளையும் இந்தியாவில் செலவிட்டனர். அடுத்து சிப்பாய்களிடம் ஆங்கிலேயரிடம் இருந்தது போன்ற சிறந்த போர்க் கருவிகள் இருக்கவில்லை. முன்னர் ஆங்கிலேயரால் பகுத்தப்பட்ட தந்திமுறை வசதிகள் கலகம் ஏற்பட்ட பகுதிகளுடன் விரைவான தொடர்பு கொண்டு அதனை அடக்க ஆங்கிலேயருக்கு உதவின.

கலகக்காரரின் நோக்கம், செயலாற்றி வந்தமுறை என்பனவற்றில் ஒற்றுமை இல்லை. தலைவர்களிடையே ஒழுங்கான திட்டமோ, அமைப்போ காணப்படவில்லை. பலதிறப்பட்டவர்க்கத்தினர் ஒற்றுமையின்றி தம் விருப்பப்படி கலகம் செய்தனர். போகம் இழந்த நிலக்கிழார், வேலை இழந்த தொழிலாளர், வறுமை அடைந்த விவசாயிகள், அதிருப்தி அடைந்த சிப்பாய்கள், மதவெறி பிடித்தோர் என்பவர்கள் கலகத்தில் பங்குகொண்டனர். அவர்களில் எப்பிரிவினரும் நாட்டுப்பற்றுடன் கலகம் நடத்தியதாகக் கூறமுடியாது. ஒவ்வொரு பிரிவினரும் சுயநல நோக்குடன் கலகம் புரிந்தனரே ஒழிய தேசிய அடிப்படையில் விடுதலைக்காகப் போராடவில்லை. ஆனால் ஆங்கி

லேயர் தம் மாட்சிமை தங்கிய பேரரசிக்காக முழுமனதுடன் போர் புரிந்தனர்.

கலகக் காலத்தில் இங்கிலாந்திலும், இந்தியாவிலும் இக் கலகத்தை கடுமையான அடக்கு முறையில் அடக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் இந்திய நிர்வாகத்திற்குப் பொறுப்பாக இருந்த கனிங், லோறன்ஸ் ஆகியோர் பழிவாங்கும் கொள்கைகளை கடைப் பிடிக்காது மன்னிப்புக் கொள்கைகளை கடைப் பிடித்து இக் கலகத்தை அடக்க முடிந்தது. இசுனால் இக்கலகம் (1857-58) தோல்வி கண்டது.

இக்கலகம் இந்திய வரலாற்றில் முக்கியத்துவத்தை ஏற்படுத்தி உள்ளது. 1853-ல் ஒரு புதுயுகம் ஆரம்பமாகின்றது என்று சில சரித்திர ஆசிரியர்கள் கூறுவர். ஆங்கிலேயரைப் பொறுத்தமட்டில் கம்பனிபின் மேலதிகாரத்திற்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து ஆங்கில முடியாட்சியை ஏற்படுத்த வழிவகுத்தது. இந்திய மக்களிடையே கலகம் தோல்வி அடைந்தாலும் பிற்கால இந்திய தேசிய இயக்கத்தைப் புதிய அடிப்படையில் புதிய இலட்சியங்களுடன் கட்டிஎழுப்பத் தேவைப்பட்ட அனுபவத்தை இந்தியர் பெற்றனர். இதனால் 1857-ம் ஆண்டு இந்திய கலகத்தின் விளைவுகளை மறக்கமுடியாது இதன் சம்பந்தப்பட்ட இரு பகுதியினரும் பண படிப்பனைகளைப் பெற்றனர். இவ்வாறு கற்றுக் கொண்டவற்றை இரு பகுதியினரும் பிற்பட்ட இந்திய வரலாற்றில் பயன்படுத்திபமைகளைக் காணலாம். ஆங்கிலேயர் வெற்றிகண்ட பகுதியினராதலால் தாம் பெற்ற கலகப் படிப்பினைகளை உடனே பயன்படுத்தினர். 1858-ல் இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட ‘இந்திய விதி’ மூலம் பல மாற்றங்களைச் செய்தனர். ஆங்கில ஆட்சியின் போக்கு புதுவழியை நோக்கியது.

ஜனநாயகம்

மு. பாலசுந்தரம்,

பாராளுமன்ற உறுப்பினர், கோப்பாய்,

ஜனநாயகமென்று நாங்கள் இப்போது சொல்லும் சமூக அரசியலமைப்பு முற்காலத்தில் கீழைத் தேசங்களில் இருக்கவில்லை. கிராமங்களில் இருந்த பஞ்சாயத்துக்கள் ஜனநாயக அமைப்பில் இருந்தன எனக் கொள்ளலாம். இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் இருக்கின்ற சாதிகளில் ஒவ்வொரு சாதியிலுள்ள மக்களுக்குக்கிடையே ஒருவகையான சம அந்தஸ்து நிலவின. அவர்களின் தொழில் நலன்களை அவர்களுடைய முதலியோர் சங்கங்கள் நிர்ணயித்தன. ஐவையையும் ஒருவாறு ஜனநாயக அமைப்பில் இருந்ததெனக் கொள்ளலாம். ஆனால் அரசியலிலே ஜனநாயகமுறை இருந்ததாகக் கூறமுடியாது. கீழைத் தேச மக்கள் முற்காலத்தில் சிறந்த சின்ன கீழையேயோ அல்லது பேரரசன் கீழையோ இருந்தார்கள். பெரும்பாலும் மன்னர்களின் கட்டளைகளை மக்கள் ஏற்கவேண்டியதாக இருந்தது. மன்னரின் நிர்வாகத்தையோ, ஆட்சிமுறையையோ மாற்றி அமைக்கக் கூடிய நிலையில் மக்கள் இருக்கவில்லை.

ஜனநாயகமென்ற அரசியல் சமூக ஒழுங்கு மேலைத் தேசத்திலேதான் உற்பத்தியானது. இது முதல் முதலில் கிரேக்க நாட்டிலேதான் உருவானது. தற்போது நடுவர் முறையின் (Jurors) உதவியோடு வழக்குகள் விளங்கும் முறையும் கிரேக்க தேசத்திலேதான் தொடங்கியது. சோக்கிரட்டீஸ் என்ற ஞானிக்கு விடம் கொடுத்துக் கொல்லப்

படுவதற்குமுன் மக்கள் சபையிலே விசாரிக்கப்பட்டு குற்றவாளியாகக் காணப்பட்டார். நடுவர் முறையினால் வழக்குகள் விளங்கப்பட்டு தீர்ப்பளிக்கப் படுவது ஜனநாயகத்தின் ஒரு சிறந்த அப்சமாகும். பின்னர் ரோமாபுரியில் சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சியேற்படுவதற்கு முன்னர் ஜனநாயகம் ஒருவாறு கையாளப்பட்டு வந்தது. ரோம சாம்ராட்சியம் அழிந்த பின்னர் ஜனநாயக அரசியலமைப்பு முற்றாக அழிந்துவிட்டது.

இங்கிலாந்திலும் ஜனநாயகம் சிறிது சிறிதாக தலையெடுக்கத் தொடங்கியது. முதலில் பிரபுக்கள் அரசனுடைய ஏதேச் சாதிகாரத்தை எதிர்த்ததினால் தான் உலகம் போற்றும் மாகாட்டயம் (Magna Carta) என்ற உடன்படிக்கை அக்காலத்து அரசனால் கைச்சாத்திடப்பட்டது. இதுவே இங்கிலாந்து தேசத்தில் ஜனநாயகத்திற்கு முதல் இடப்பட்ட அத்திவாரக்கல் ஆகும். அதன்பின்னர் மக்கள் அரசாங்கத்தில் பங்கு பற்றுமுரிமையைப் படிப்படியாகப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். 17-ம், 18-ம் நூற்றாண்டுகளிலே பிரான்சு தேசத்திலே அரசனுடைய ஏதேச்சாதிகாரத்துக்கு எதிராக அத்தேசத்து சிந்தனையாளர் சிலர் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை மக்கள் மத்தியில் பரப்ப முற்பட்டனர். இவைகளில் மிகவும் கீர்த்தி வாய்ந்தோர் வால்டேர், ரூசோ, போன்றவர்கள் ஆவர். வால்டேர் இங்கிலாந்து தேசத்துக்கு சென்று அங்குள்ள அரசு

சியலமைப்பை பின்பற்றி பிரான்சிலும் அவ்வித அரசிலமைப்பு இருக்க வேண்டுமென்ற அபிப்பிராயம் கொண்டார். ரூசோ தனது “சமூக ஒப்பந்தம்” என்னும் நூலில் “மனிதன் சுதந்திரத்துடன் பிறக்கிறான். ஆனால் எங்கும் அடிமைச் சங்கிலிகளினால் கட்டுண்டு கிடக்கிறான்” எனக் கூறினார். இக்கொள்கைகளின் அடிப்படையிலேதான் 1789-ம் ஆண்டில் பிரான்ஸ் தேசத்தில் மாபெரும் புரட்சி உண்டானது. அப்புரட்சியிலிருந்துதான் “சுதந்திரம்” (Liberty) “சமத்துவம்” (Equality) “சகோரத்தத்துவம்” (Fraternity) என்ற கொள்கைகள் தோன்றி ஜனநாயகத்துக்கு அடிப்படையானவை என்று ஏற்கப்பட்டன.

இதற்கிடையில் சமய சுதந்திரம் தேடி சென்ற ஆங்கிலேயர்கள் தமது தாய் நாட்டுடன் போராடுமுன்னர் தங்கள் சுதந்திரத்தின் நோக்கத்தை வெளியிட்டனர். தோமஸ் ஜெபர்சனால்

வெளியிடப்பட்ட சுதந்திரப் பிரகடனத்தில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“We hold these truths to be self-evident that all men are created equal that they are endowed by their creator certain inherent and inalienable rights, that among these are life, liberty and the pursuit of happiness; that to ensure these rights governments are established with the consent of the Governed”.

“எல்லா மனிதரும் சமமாகவே சிருட்டிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதும், இறைவன் ஒவ்வொருவருக்கும் அவருடன் ஒன்றிய பிரிக்கமுடியாத சில உரிமைகளை அளித்துள்ளார் என்பதும், அவ்வித உரிமைகளுள் வாழ்வும், சுதந்திரமும் இன்பத்தை தேடுவதும் பிரதானமானவை யென்பதும் இவ்வித உரிமைகளை உறுதியாக பாதுகாப்பதற்காக ஆளப்படுவோன் சம்மதத்துடன் அரசாங்கம் அமைக்கப்படுகிறது என்பதும் பிரத்தியட்சமமான உண்மைகள் என்றும் கருதுகிறோம்” இதுதான் ஜனநாயகத்தின் வரைவிலக்கணமாகும்.

நாயிருக்கும் நாடுநமது என்ப தறிந்தோம் — இது
நமக்கே உரிமையாம் என்ப தறிந்தோம் — இந்தப்
பூமியில் எவர்க்கும் இனி அடிமை செய்யோம் — பரி
பூரணனுக் கேயடிமை செய்து வாழ்வோம்.

உயர்ந்த ரகம்!

நிதான விலை!!

சண்முகானந்த ரெக்ஸ்ரெல்ஸ்

உயர்தர பிடவை விற்பனை ஸ்தாபனம்.

இல. 58, பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.

எங்களிடம்:

சகலவிதமான
பனாறிஸ், மணிப்புரி
கூறைத்தினிசுகள் சேலம்
மைசூர் காஞ்சிபுரம்
பட்டு வகைகள்

பருத்திப் பிடவைத் தினிசுகள்
கைத்தறி நெசவுத்துணி
கம்பளிச் சாமான்கள்,
சுத்தக்கதர்த் துணிகள்
புப்புளோமற், ஹென்லி, டயா
புஷ்சேட் கபினட், நிகல்சேட்டுகளும்
விலை சகாயமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

Specialists in:

BENGALORE, BENARES

and all kinds of

BRIDAL SAREES

SHANMUGANANTHA

TEXTILES

No. 58, Grand Bazaar,

JAFFNA.

BHARANI HOTEL

456, Hospital Road,

JAFFNA

PHONE: 325

- ★ SINGLE & DOUBLE ROOMS
- PIPE BORNE WATER
- ELECTRICITY
- ★ CLEAN BATH ROOMS,
LAVATORIES

● PARKING SPACE FOR CARS & VANS

- ICE CREAM-PARLOUR
- PILGRIMAGES SIGHTSEEING TOURS
ARRANGED.

Proprietor: Retired Govt. Officer

ADJUDGED

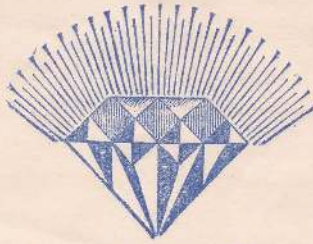
"The Best Hotel in Jaffna"

AT THE

Health Week Celebrations 1963

கவர்ச்சி மிக்க புதிய ஸ்தாபனம்

DIAMOND
HOUSE
Ltd.

வைர
மாளிகை
லிமிட்டட்.

Manufacturers of Modern Jewelleries
79, KANNATHIDY, JAFFNA.

புதுப் புது டிசைன்களில் நகைகள் உற்பத்தி
செய்வோர்.

நம்பிக்கை! நாணயம்!! நயம்!! நல்லபொருள்!!!

உங்களுக்கு

வேண்டிய சிறந்த

நகைகளைக் காலத்திற்கும்

கருத்திற்கும் உகந்தவாறு தயார்

செய்து அளிக்கக்கூடிய சிறந்த ஸ்தாபனம்

எல்லா வகையான நகைகளும் கை இருப்பில் உண்டு.

உங்கள் தேவைகளுக்கு எங்களிடம் வாருங்கள்

வைர மாளிகை லிமிட்டட்,

79, கன்னாதிட்டி, யாழ்ப்பாணம்

போன்: 7036

THE MODERN JEWEL PALACE

TO HAVE ALL YOUR SELECTIONS OF

JEWELLERIES

Please Call at

DIAMOND HOUSE LTD.

Manufacturers of Modern Jewelleries.

79, KANNATHIDY,

JAFFNA.

THIS SPACE IS DONATED BY
The Distributors of

ROSE BRAND
SWEETS & TOFFEES

சங்கத்துச் சான்றோர்கள்

வி. செல்வநாயகம்,
(தமிழ் விரிவுரையாளர், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்.)

சங்க இலக்கியங்கள் அக்காலத்து மக்களின் பண்பாட்டினையும் தமிழ் மொழியின் கவி வளத்தினையும்நாம் கண்டு தெளிதற்குக் கருவியாகவுள் ளன. மலையில் ஊற்றெடுத்து மானி லத்தை வளம்படுத்தும் சீவநதி போ லத் தமிழிலக்கியம் சங்ககாலத்திற்கு முன் தோன்றிப் பிற்காலத்தமிழி லக்கியத்தை வளம்படுத்தி வந்த மையை நாம் தமிழிலக்கிய வரலாற் றைப் படித்தறியலாம். என்றும் இற வாத இன்பத் தமிழ்ப் பாக்களை அக் காலத்துப் புலவர்கள் எப்படிப் பாடி னார்கள் என்பதை ஆராய்வோமாயின், அப் புலவர்களின் பெருமையை ஒரு வாறு கண்டு தெளியலாம். 'திருந்து மொழிப் புலவர்' என்றும் 'செந்நாப் புலவர்' என்றும் பாராட்டப்படும் அப்புலவர்கள் ஆழ்ந்த கருத்துக்களை இனிய மொழி நடையில் தெளிவாகப் பாடுதற்கு அவர்களின் கல்வி யறிவு மட்டுமன்றிச் சீரிய ஒழுக்கமும் காரணமாயிற்று. அறிவொழுக்கங்க ளால் மேம்பட்டு விளங்கிய அப்புல வர்களின் உள்ளம் ஒளியுடையதாக விளங்கிற்று. உள்ளத்தில் ஒளியுண் டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும் என்னும் உண்மையைக் காட்டுவன வாகச் சங்கப் பாக்கள் யாவும் விளங் குகின்றன. அங்ஙனம் உண்மையைக் கூறும் ஒளியுள்ளவாக அவை விளங் கியமையால், பிற்காலத்து உரையா

சிரியர்கள் அப்புலவர்களைச் சான் றோர் என்றும் அக்காலத்துக்குப் பின் வந்த புலவர்களைப் பிற்சான்றோர் என்றும் கூறினர். அவர்கள் சான் றோர் என்பதற்கு அவர் செய்யுட் களே சான்றாகும்: வேறு சான்று வேண்டியதில்லை.

உண்மைப் புலவன் யாவன் அவன் கவிதை எத்தகையது என்னும் வினாக்களுக்கு விடைகாணும் நோக்க மாகப் பிளேற்றோ முதலான கிரேக்க நாட்டுத் தத்துவ ஞானிகள் செய்த ஆராய்ச்சிகள் பல. அம் முயற்சியின் பயனாக எழுந்த நூல்களே மேனாட் டாரின் இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கு வழிகாட்டுவனவாயின. அந் நூல் களை நாம் படிக்கும்போது உண்மைக் கவிதை எப்படி அமைகிறது என்ப தைக் காணமுடிகிறது. நல்ல உள் ளம் நல்ல கவிதைக்கு நிலைக்கள மாகின்றது. களங்கமற்ற உள்ளத் திலே பேருண்மைகள் உதயமாகின் றன. சுற்றுக் கவிபாடும் வழக்கத்தை உண்மைப் புலவர்களிடத்தில் காண முடியாது. நற்குணங்கள் யாவும் அமையப்பெறும் இடத்திலே தெய்வ ஒளி தானாகவே வீசுகின்றது, அந்த ஒளி அவனைப் பாடும்படி தூண்டுகின் றது. அவன் உடனே பாடுகின்றான். தான் பாடவேண்டும் என்னும் முனைப்பு உண்மைப் புலவனிடத்தில் காணப்படமாட்டாது. 'பாட்டுவித் தால் ஆரொருவர் பாடாதாரே'

என்று அப்பர் சுவாமிகள் கூறியது சங்கப் புலவர்களைப் பொறுத்தவரையில் மிக்க பொருத்தமுடையதாகும். உண்மைப் புலவனுடைய வாக்குத்தீர்க்கதரிசியின் வாக்குப்போல விளங்கும் தன்மையது. தெய்வ சிந்தனை காரணமாகத் தூய உள்ளம் ஏற்பட, அதனால் மக்களுக்கு வழிகாட்டுதற் பொருட்டுப் பல்லவர் காலத்திலிருந்து அடியார்கள் தெய்வப்பாடல்களைப் பாடினர். மக்களுக்கு உய்யும் வழி காட்டிய அப்புலவர்கள் சான்றோரெனினும் சங்கப் புலவர்களுக்குக் காலத்தாற் பிந்தியவர்களாதலின் அவர்கள் பிற்சான்றோர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். சங்கத்துச்சான்றோரைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்கவிதாசக்திக்குத் தெய்வ சிந்தனை மூலமாயிற்று என்று கூறமுடியாது. உண்மை ஒளி வீசும் உள்ளம் படைத்தவர்கள் சங்கப்புலவர்கள்; நாட்டு மக்கள் பசியும் பிணியுமின்றி இன்புற்று வாழ்தலைப் பெரிதும் விரும்பி உழைத்தவர்கள்; அறிவொழுக்கங்களால் நிரம்பப் பெற்றவர்கள்; அதனால், அவர்கள் சான்றோர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். சங்கப் புலவர்கள் சான்றோர் என்பதற்கு அவர்கள் இயற்றிய புறநானூற்றுச் செய்யுட்கள் சான்றாக விளங்குகின்றன.

சான்றோர் என்னும் சொல் சால்பு என்னுஞ் சொல்லை அடியாகக் கொண்டுள்ளது. சாலுதல் என்பது அமைதல் என்னும் பொருளை உடையது. திருவள்ளுவர் சான்றோண்மை என்னும் அதிகாரத்திற் சான்றோரிடத்திற் காணப்படும் சிறப்புடைக் குணங்கள் சிலவற்றை எடுத்திக் கூறியுள்ளார்.

‘சான்றவர் சான்றோண்மை குன்றின்
இருசிலந்தான்
தாங்காது மன்னோபொறை’.

என்று வள்ளுவர் கூறியிருப்பதை நோக்கும் பொழுது, நற்குணங்களிற்குறைவுபடாத பெருமக்கள் ஒரு நாட்டின் கண் வாழ்தலினால் அந்நாட்டில் உலகியல் தளர்ச்சியுறுது நிலைபெறுகின்றது என்னும் உண்மை தெளிவாகின்றது.

‘எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்ல வாழிய சிலனே’.

என்னும் ஓளவையார் கூற்றிலும் இவ்வுண்மை பொருந்தி யிருத்தலைக் காணலாம். ஒருநாட்டிற்குத் தனக்கென ஓரியல்பு இல்லை; அதனிடத்து வாழ்வோர் இயல்பே அதன் இயல்பாகின்றது. ஆகவே: ஒரு நாட்டினது வளம் அதன்கண் வாழும் சான்றவரிடத்திற் பெரும்பாலும் தங்கியிருக்கிறது என்பது தெரிகின்றது. சங்க காலத்துக்குத் தமிழ் நாடு பண்பாட்டிற் சிறப்புற்று விளங்கியமைக்கு அக்காலத்தில் சான்றோர்கள் பலர் வாழ்ந்தமையே முக்கிய காரணம் எனலாம். அவர்கள் நாட்டில் நலன்கருதி எவ்வெவ் வழிகளிற்சென்று உழைத்தார்கள் என்பதைப் புறநானூற்றுச் செய்யுட்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. சான்றோர்கள் ஒரு நாட்டிலிருந்து நல்வினை ஆற்றிவருவாராயின், அது காரணமாக அந்நாட்டு அரசனும் நீதி வழுவாது செங்கோலோச்சிப் பல காலம் வாழ்வான் என்னும் கொள்கை அக்காலத்தில் நிலவிற்று. ‘இந்த உலகத்தின்கண் நற்குணங்களால் நிரம்பப் பெற்ற பெரியோர்கள் செய்த நல்வினையுண்டாயின், நீ பலகாலம் வாழ்வாயாக’ என்று ஆலத்தூர்கிழார் என்னும் புல

வர் கிள்ளி வளவன் என்னும் அரசனைப் பார்த்துக் கூறியதே அதற்குச் சான்றாகும்.

சங்கப் புலவர்கள் தெளிந்த உள்ளமுடையவர்கள், காமம், வெகுளி, கடும்பற்றுள்ளம் முதலிய தீய குணங்கள் அவர்களிடத்தில் காணப்படாதவை. அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை முதலிய நற்குணங்கள் அவருள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்தன. நாட்டுமக்கள் நன்மையைக் கருதி உழைத்தார்கள். அம்மக்கள் பசி, பிணி முதலியன நீங்கப் பெற்று இன்புற்று வாழ்தலைப் பெரிதும் விரும்பினர் அவர்கள் புலமையுடையோர்களாக மட்டுமன்றிச் சிறந்த வீரர்களாகவும் விளக்கினர். அவர்கள் உண்மையைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தனராதலின் அஞ்சாநெஞ்சம் உடையராய்த் தாம் வாழ்ந்த நாட்டின் நலன் கருதி மாற்றாரை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தனர். அக்காலத்து மக்கள் வாழ்க்கையின் ஏற்றம் அரசன் ஆட்சியில் பெரும்பாலும் தங்கியிருந்தமையால் அரசனுக்கு நன்னெறி காட்டுதலைத் தம்முடைய தலையாய கடனாக மேற்கொண்டனர். அறவழிநின்று செங்கோலோச்சிக் குடிபுறங்காத்த அரசனிடத்திற் சென்று, அவனுடைய நற்குண நற்செய்கைகளைப் புகழ்ந்து பாராட்டியதோடு அவனை மனமார வாழ்த்தினர். அரசு தர்மத்தினின்றும் வழுவிய அரசனை வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் இடித்துரைத்து அவனை நல்வழிப்படுத்தினர். 'செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தர்' அக்காலத்தில் அரசு புரிந்தனராதலின், அப்புலவர்கள் இடித்துரைத்த அறிவுரைகளுக்

குச் செவிசாய்த்து, அவர்கள் விரும்பியவாறு நாட்டை ஆட்சி செய்தனர், இங்ஙனம் அரசன் முன்னிலையில் அஞ்சாது நின்று அறவழி காட்டி, நாட்டை நல்வழிப்படுத்திய சான்றோரின் வீரக் குறிப்பையும் உள்ளத்தெளிவையும் அவர்கள் பாடிய புறநானூற்றுப் பாக்களிலே தெளிவாகக் காணலாம். அவர்கள் புகழ்ந்து பாடினும் இகழ்ந்து பாடினும் பாடிய பொருளைப் பயந்தே விடும் பெற்றிவாய்ந்த உண்மைக் கவிதைகள் அவர்கள் நாவில் எழுந்தன. அதனால், அவர்கள் 'செந்நாப்புலவரென்றும்' 'திருந்துமொழிப் புலவரென்றும்' சங்க காலத்திலேயே பாராட்டப்பட்டனர். ஆகவே, இத்தகைய தூய உள்ளமும் அறிவும் படைத்த அருளாளரின் நட்பை அக்காலத்தரசர்கள் பெரிதும் விரும்பியதோடு, அவர்களாற்புகழ்ந்து பாடப்படுதலைப் பெரும் பேறெனக் கருதி, அப்புலவர்கள் உள்ளம் உவப்பன செய்து அவர்களைத் தழுவிக்கொண்டனர். அவர்களாற்பாடப்படுவோர் இம்மையில் இன்புற்று வாழ்தல் மட்டுமன்றி மறுமையிலும் துறக்கலின்பத்தைப் பெறுவர் என்னும் நம்பிக்கை அவர்களுக்கு இருந்தது. அதனால், அவ்வரசர்கள் தம்மையும் தம்முடைய நாட்டையும் அச்சான்றோர்கள் சிறப்பித்துப் பாடும் வகையில் ஆட்சி புரிந்து ஒழுகலாயினர்.

சங்ககாலத்தில் சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் முடியுடை வேந்தர் மூவரும் குறுநிலமன்னர் பலரும் தமிழ் நாட்டை ஆண்டுவந்தனர். அக்குறுநில மன்னர்களுட் சிலர் தாம் பெற்ற செல்வத்தைத் தமக்கென வரையாது தக்கார்க்கு வழங்கியமை

யால் வள்ளல்கள் என்றும் பாராட்டப்பட்டனர். சிற்றூர்களை ஆட்சி புரிந்த அவ் வள்ளல்களின் கொடைச் சிறப்பைக் கபிலர், பரணர், ஓளவையார் முதலான பெரும்புலவர்கள் வாயாரப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளனர். முடியுடைவேந்தரது கொடைச் சிறப்பும் புலவர்களது பாராட்டைப்பெற்றுள்ளதெனினும் வள்ளல்களது கொடைத்திறனே புறநானூற்றுப் பாக்களின் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. மன்னர்கள் பெரும்பேருள் படைத்தவராயினும் புலவர்களின் தரத்திற்கு ஏற்ப ஈயாதவிடத்து, அவர்கள் நாணித் தலைகுனிவுமாறு பாடிய பாட்டுக்களும் சிலவுள. புலவர்களுட்பலர் வறுமையால் வாடிய வாழ்க்கையரெனினும், தம்முடைய தரமறிந்து வழங்காதவிடத்து, அப்பரிசிலைப் பெற்றுத்தம் வறுமையைப் போக்க விழைந்திலர். குன்றும் மலையும் பலகடந்து, பரிசில் பெறச் சென்ற அப்புலவர்களே மன்னர்களை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்துத் திணையளவு கொடுப்பினும் அதனை அவர்கள் உவந்தேற்று மகிழ்ந்து, அம்மன்னர்களைப் புகழ்ந்து வாழ்த்திச் சென்றனர் அங்ஙனம் அன்புடன் அளியாவிடத்துக் கொடுத்த பரிசிலை ஏற்க மறுத்து, அவனை வெறுத்துக் கூறிய பாட்டுக்களும் பலவுள. புலவர்கள் தம்மை இரவலர்களாகப் பாவித்துப் பரிசில் வேண்டியபோதும், மன்னர் முன்னிலையில் வீரக்குறிப்புடன் தலைநிமிர்ந்து சென்றனரன்றி, அஞ்சியொடுங்கி இரந்து நின்றிலர். அப்புலவர்கள் 'யாதுமுரே யாவருங்கேளிர்' என்னும் மனப்பான்மை உடையவராதலின் தமக்கு எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறு

ண்டு என்னும் பெருமித உணர்ச்சியுடன் உயிர் வாழ்ந்தனர். அரசருடைய நாளோலக்கத்தின் கண்ணே தலையெடுத்துச் செம்மாந்து செல்லும் பெருமையுடையோராய் விளங்கிய அப்புலவர்களின் பாட்டிலே அவர்களது வீரக்குறிப்புத் தெளிவாகப் புலப்படுதலைக் காணலாம்.

சங்கப் புலவர்கள் பாடிய பாட்டுக்களுள் மன்னர்களின் வெற்றிச் சிறப்பையும் வீரத்தையும் பாராட்டிக் கூறுவனவாக அமைந்த பாட்டுக்கள் சில புறநானூற்றிலே தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. பகையரசர் செய்யும் போருக்கு இரையாகித் தம் நாடு அழிந்துபடா வண்ணம் காத்தல் மன்னரின் தலையாயகடனாதலின் அப்பகையரசரை அழித்தற் பொருட்டு அம்மன்னர் இயற்றிய போரும், அவர் பீடழியச் செய்து பெற்ற வெற்றியும் பாட்டிலே சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. புலவர்கள் போர்க்களம் சென்று மன்னர் புரிந்த போரை நேரே பார்த்து அனுபவித்தார்கள். அங்ஙனம் தாம் சென்றுபார்த்த போரில் வெற்றி பெற்று மீண்ட மன்னரின் கோலத்தையும் வீரக்குறிப்பையும் கண்டு உணர்ச்சி மேலீட்டால் பாடிய பாட்டுக்கள் சொல்லோவியங்களாக விளங்குகின்றன. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட அச் செய்யுட்களிலுள்ள அக்காட்சிகளை நாம் இப்பொழுதுகற்பனை செய்து கண்டு இன்புறக் கூடிய வகையில் அவை தெளிவாக அமைந்துள்ளன. அங்ஙனம் அமைந்த செய்யுட்களுள் ஒன்று வருமாறு:

கனியு கடைஇயதாட்
கழலூரீஇய திருந்தடிக்
கணைபொருது கவிவண்ணகையாற்
கண்ணொளிர் வருஉங் கனிச்சாபத்து
மாற்றுத்த மலர்மாற்பிற்
ரேல்பெயரிய வெறுழ்முன் பின்
எல்லையு மிரவு மெண்ணும் பகைவர்
ஊர் சுடு விளக்கத் தழுவிளிக் கம்பலைக்
கொள்ளை மேவலை யாகலி னல்ல
இல்லவா குபவா லியறேர் வளவ
தண்புனல் பரந்த பூசன் மண்மறுத்து
மீனிற் செறுக்கும் யாணாப்
பயன்றிகழ்வையிற்றிற் ரகன்றலை நாடே

புறம் - 7

இது சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானைக் கருங்குழலாதனார் பாடியது. பகைவரை அடக்குந் தொழிலைக் கரிகாலன் எப்பொழுதும் மேற்கொண்டனனாதல் அவன் தோற்றப் பொலிவிற் காணப்படலால், அதனைப் புலவர் நேரிற் கண்டு இச்செய்யுளிற் சித்தரிக்கின்றனர். அவனுடையதாள், அடி, கை முதலியன இச்செய்யுளிலே சுருங்கிய சொற்களிற் குறிப்பிட்டிருக்கும் வகையிலிருந்து வீரம் செறிந்த அவன் மேனியை நாம் கற்பனை செய்து காணமுடிகிறது. யானை மேலிருந்து வீரர்கள் போர்புரியும்போது. அதனைத் தாளின் உதவிகொண்டு செலுத்துதலுண்டு. அங்ஙனம் பலகாலும் செலுத்துதலால் தாளிலே தழிம்பு ஏறிவிடுகின்றது. அது அவனுக்கு ஒரு வீரச்சின்னமாக விளங்குதலைப் புலவர் முதலிற் குறிப்பிடுகின்றார். காளைப் பருவத்திலே வீரப் போர் செய்து வெற்றி பெற்ற ஒருவனின் வீரத்தைப் பாராட்டு முகமாக அவனடியிலே பெரியோர்கள் கழலணிந்து சிறப்புச் செய்தல் பண்டை வழக்காராகும். சழல் பெற்ற வீரன் போருக்குச் செல்லும் போதெல்லாம் அவ்வீரச் சின்ன

த்தை அணிந்து செல்வதால் அவனடி தழிம்புள்ளதாகின்றது. கரிகாலனிடத்திற் காணப்படும் அத் தழிம்பு அவன் பன்முறை போர் செய்து வென்றான் என்பதை வெளிப்படையாகக் காட்டி நிற்கின்றது. வில்லிலே அம்பை வைத்துச் செலுத்தும் தொழிலை அவன் இடைவிடாது மேற்கொண்டதன் பயனாக அவன் கையிலும் தழிம்பு காணப்படுகின்றது. வில்லிலே இறுகக் கட்டிய நாணை அவன் இயன்றவரையும் இழுத்து அம்பைச் செலுத்த, அந் நாண் அவன் மார்பிற் பலகாலும் உரைஞ்சியதால் ஏற்பட்ட மறு அவனது பரந்தமார்பிற்கு ஓர் அணியாக விளங்குகின்றது. இங்ஙனம் அவனுடைய அங்கங்களை ஏற்ற அடை கொடுத்துப் புலவர் கூறவே நாம் அதைப் படிக்கும் பொழுது போரில் வல்ல அவ்வீரனின் மேனி அழகை நாம் நேரிற் கண்டது போலிருக்கின்றது.

புலவர்கள் செய்யுள் இயற்றும் வகையினை இரண்டாக வகுத்து கூறுவர்: ஒன்று, ஓர் உணர்ச்சியனுபவம் புலவனுடைய உள்ளத்தில் ஏற்பட்டுப் பல நாட்கள் சென்றபின், அதை மீண்டும் உள்ளத்தில் உருவாக்கிச் செய்யுள் வடிவத்தில் அமைத்தல்; மற்றது, ஓர் அனுபவம் ஏற்படும் போதே அதைச் செய்யுள் வடிவத்தில் அமைத்து விடுதல். சங்கப் புலவர்கள் இந்த இரண்டு வகையிலும் செய்யுளியற்றிய போதும், நாம் பிற்கூறிய வகையில் அமைந்த செய்யுட்களே புறநானூற்றி லுள்ளவற்றுட் பெரும் பாலானவை. மேலே குறிக்கப்பட்டுள்ளசெய்யுள் அத்தகையதொன்றே கரிகாலன் தன் பகைவன் நாட்டை எரியூட்டி அழித்த காட்

சியை நேரிற் பார்த்தபின், அங்ஙனம் அழித்த வீரனின் வெற்றிப் புகழைப் பாடும் நோக்கமாக அவனிடம் சென்ற புலவன், போர்ப் பயிற்சி மிக்க அவன் மேனியழகைக் கண்டு அனுபவித்துப் பாடுகின்றனர். எரிக்கு இரையாகி அழிந்து கிடக்கும் நீர் வளம் பொருந்திய நாட்டின் நிலை கண்டு புலவர் இரங்கிக் கூறுமுகத் தானும் அவன் வீரம் பாராட்டப்படுகின்றது. 'தண்புனல் பரந்த பூசல் மண்மறுத்து மீனிற் செறுக்கும்..... நாடு' என்று கூறவே, நாட்டின் நில வளமும் நீர் வளமும் தெள்ளிதிற் புலவகின்றன.

சான்றோர் செய்யுட்களிற் காணப்படும் பிறிதொரு சிறப்பினையும் மேலேயுள்ள செய்யுளிற் காணலாம். ஒரு காட்சியையோ நிகழ்ச்சியையோ விவரிக்கும்போது அதைப்பல சொற்களால் விரித்து அலங்கரித்துக் கூறுவதில்லை. இன்றியமையாத சில அம்சங்களைச் சுருங்கிய சொற்களிலே தனித்தனி குறித்துவிட, அச் செய்யுளைப் படிக்கும் நாம் அவற்றை யெல்லாம் கணப்பொழுதிற் கற்பனையின் உதவிகொண்டு ஒருங்கு சேர்த்துப் பார்க்கும்போது, புலவர் சித்தரித்த காட்சியைத் தெளிவாகக் கண்டு அனுபவிக்க முடிகிறது. சுருங்கிய சொற்க

ளில் ஒரு பொருளை அமைக்கும்போது பாட்டிலே செறிவு ஏற்படுகின்றது. உணர்ச்சி நெகிழ்ந்து போகாதபடி நாம் கற்பனை செய்ய இச்செறிவு உதவுகின்றது. ஆகவே, பாட்டிலுள்ள சொல்லின் வறுமை சொல்லின் செல்வமாக மாறுகின்றது. இதை நாம் மேலேயுள்ள செய்யுட் பகுதியைப் படித்தறியலாம்.

சங்கப்புலவர்கள் இயற்றிய செய்யுட்கள் அக்கால மொழி நடையில் அமைந்து, அக்காலச் சூழ்நிலைக்கு இணங்க உருவானவை. அவற்றை நாம் படித்து அனுபவிப்பதாயின், அச் சூழ்நிலையைக் கற்பனை செய்து காண்டல் வேண்டும். மக்களுடைய வாழ்வின் ஏற்றமும் தாழ்ச்சியும் அறநெறி பிறழாத அரசனின் வீர வாழ்க்கையிற் பெரும்பாலும் தங்கியிருந்தது. வண்டிக்கு அச்சாணி போன்றிருந்தது சமுதாய வாழ்க்கைக்கு அரசனுடைய ஆட்சிமுறை. அதனால் சங்கத்தொகை நூல்களிற் கோக்கப்பட்டுள்ள அகத்தினைப் பாட்டுக்களிலும் புறத்தினைப் பாட்டுக்களிலும் அரசன் பாராட்டப்படுகின்றான். அப்பாராட்டின் சிறப்பு அப்புலவர்களின் கற்பனை வளத்திற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றது.

சீன - இந்திய எல்லைத்தகராறு

[இ. மதனாகரன் - புனியியற் சிறப்புக் கலைப்பகுதி, பல்கலைக்கழகம் - பேராதனை]

(எமது பழைய மாணவன்)

உலகிலேயே முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ள இரு பெரும் ஆசிய நாடுகளாகிய இந்தியா, சீன ஆகிய இரு நாடுகளுக்கிடையே, அவற்றின் எல்லைகள் சம்பந்தமாக ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பூசல்களே சீன இந்திய எல்லைத் தகராறாகும். இவ் வரு நாடுகளுக்கிடையே உள்ள எல்லைக் கோடு உலகிலேயே மிக நீளமான எல்லைக் கோடுகளில் ஒன்றாகும். இது அமெரிக்காவுக்கும் சனடாவுக்கு மிடையேயுள்ள 3,100 மைல் நீள எல்லை, சோவியத் யூனியனுக்கும் சீனாவுக்கு மிடையேயுள்ள 3,000 மைல் நீள எல்லை. இந்தியாவுக்கும், பாகிஸ்தானுக்கு மிடையேயுள்ள 2,700 மைல் நீள எல்லை, சீனாவுக்கும் மங்கோலியக் குடியரசுக்கு மிடையேயுள்ள 2,600 மைல் நீள எல்லை ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிடக் கூடியதாகவுள்ளது. மங்கோலியக் குடியரசு சீன சோவியத் எல்லையின் நடுவில் அமைந்திருப்பது போல நேபாளம் சீன இந்தியத் எல்லைக் கோட்டின் நடுவில் அமைந்துள்ளது.

சீன இந்திய எல்லை பாரம்பரியமானது. அத்துடன் வரலாற்று ஆதார பூர்வமானது. அது மாறாத இயற்கை அம்சங்கள் வழியாகக் கம்பிரமாகச் செல்கின்றது. அதாவது ஒப்பந்தங்கள் மூலமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு நிர்வாக ஏற்பாடுகளின் மூலமாக நிலை நாட்டப்பட்டுள்ள இவ்வெல்லை நீர்ப்பிரிவு மேடுகள் (watershed) வழியாகச் செல்கின்றது. இருதரப்பாரும்

தொன்றுதொட்டு பல நூற்றாண்டு காலமாக இதன்படி நடந்து வந்திருக்கின்றனர். பாரம்பரியமாகவும், பழக்கத்தில் இருந்து வருவதும், மாறாத இயற்கை அம்சங்கள் கொண்டதும்; திட்ட வட்டமானதுமான சர்வதேச எல்லை. ஏற்கனவே நிர்ணயிக்கப்பட்டதற்கு ஒப்பானதாகுமென்றும், அதை மீண்டும் முறையாக நிர்ணயிக்கவோ, வரையறை செய்யவோ வேண்டிய தில்லையென்று சர்வதேச சட்டமும், பழக்க வழக்கமும் கூறுகின்றன.

சீன இந்திய எல்லையின் குறிப்பிடக் கூடிய அம்சம் அது 14,000 - 25,000 அடி வரை உயரமுள்ள மலைச் சிகரங்களில் நீர்ப்பிரி மேட்டுப் பகுதிகளின் வழியாகச் சென்று இயற்கையின் அரணாகக் கம்பிரமாக விளங்குவதாகும். அதாவது சீனாவில் இன்று இருக்கின்ற செயற்கையான சீனாவின் மதிற்சுவரைப் போன்ற தல்ல "நீர்பிரி" (watershed or water divide) பகுதி என்பது இரு நதிகளை அல்லது இரு படுக்கைகளைப் பிரிக்கும் மலைமுகடாகும். வடக்குப் பகுதியில் இந்த எல்லை இந்தியாவின் சிந்து நதிக்கும், சீனாவின் யார்க்கங் யுங் நதிகளுக்கு மிடையேயுள்ள நீர்ப்பிரி மேட்டுப்பகுதி வழியாகச் செல்கின்றது தெற்குப் பகுதியில் திபெத்திலுள்ள சட்லெஜ் நதிக்கும், இந்தியாவின் கங்கைக்குமிடையே நீர்ப்பிரி பகுதி வழியாகச் செல்கின்றது.

நேபாளத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் பிரமபுத்திராவின் வட உப நதிகளுக்கும், சாம்போவின் தென் உப நதிகளுக்கும்மிடையே நீர்ப்பிரி பகுதி வழியாக இமயமலையின் உச்சிசினுடே செல்கின்றது. கிழக்குப் பகுதியில் பிரதான இமயமலையின் முகநி வழியாகவும், மேற்கு மத்தியப் பகுதிகளில் பிரதான இமயமலைக்கு வடக்கிலும், தெற்கிலுமுள்ள இமயமலை உச்சிகள் வழியாகவும் செல்கின்றது. இவை செல்லுமிடங்கள் முஸ்தாக, அகில், குவன்லுன், ஜாஸ்கர் என்று அங்கு அழைக்கப்படுகின்றன.

இந்தியாவின் வட கிழக்கு எல்லைப் பிரதேசத்தை சீனாவிலிருந்து பிரிக்கும் எல்லைக்கோடு "மக்மோகன்" கோடுதான். பர்மிய எல்லைப் பகுதி வரைநீண்டிருக்கும் இந்த மக்மோகன் எல்லைக் கோட்டை பர்மாவுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தமொன்றில் சீன ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. நேபாளத்துடன் சீன செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தில் "நீர்ப்பிரி" அடிப்படையிலான எல்லைப் பிரிவை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. இதே அடிப்படையிலேயே மக்மோகன் கோடும் அமைந்துள்ளது.

சீன இந்திய எல்லைப் பூசலுக்குத் தீபெத்தில் சீனாதிக்கம் பெற்றது அடிப்படையாக அமைந்தது என்பதை யாவரும் அறிவர். ஏறக்குறைய 4,63,000 சதரமைல்பரப்புள்ள தீபெத்துப் பீடபூமி, காஷ்மீர், ஆப்கானிஸ்தானம், சின்சியாங் ஆகிய நாடுகளை மேற்கெல்லையாகவும், கிழக்கெல்லையாகச் சீனாவையும், வடக் கெல்லையாக மங்கோலியாவையும், தெற்கெல்லையாக நேபாளம், பூட்டான், சிக்கிம்

ஆகிய இந்தியாவின் காப்பரசு (Proctectorate) நாடுகளையும் நேபாளம் ஆகிய இந்தியாவின் பகுதிகளையும் கொண்டுள்ளது.

1913 அக்டோபர் தொடக்கம் 1913 ஜூலை வரை சிம்லாவில் நடந்தேறிய முக்கட்சி மகாநாடு ஒன்றில் மக்மோகன் எல்லைக்கோடு எனப்படும் இப் பாரம்பரிய எல்லைக் கோட்டினை உறுதிப்படுத்திக் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டது. மகாநாட்டில் இந்தியா, தீபெத், சீன அரசாங்கங்களின் பிரதிநிதிகள் கலந்து கொண்டனர். மக்மோகன் என்ற பிரிட்டிஷ் உத்தியோகக்கர் ஒருவரும் மகாநாட்டில் பங்குபற்றியதாலேயே இவ்வெல்லைக் கோட்டுக்கு மக்மோகன் கோடு எனப் பெயரிடப்பட்டது. இம் மகாநாட்டில் இந்திய, தீபெத்திய, சீன பிரதிநிதிகள் மூவருக்கும் சரிசமமான அந்தஸ்து இருந்த தென்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

பூட்டானுக்குக் கிழக்கே யுள்ள பகுதியில் தீபெத்தையும், இந்தியாவையும் பிரிக்கும் எல்லையானது 1914 மார்ச் 24, 25-ந் திகதிகளில் இரு நாட்டுப் பிரதிநிதிகளும் பரிமாறிக் கொண்ட குறிப்புகளின் மூலம் உறுதி செய்யப்பட்டது. நன்கு விவாதித்தப் பேசியபின்னரே இக் கோடு நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது. இதற்கான தேசப்படங்களில் இந்திய, தீபெத்திய பிரதிநிதிகள் கைச்சாத்திட்டு முத்திரை யிட்டனர். இதனை அந்த நேரத்திலே அதற்குப் பின்னரே சீனப் பிரதிநிதிகள் ஆட்சேபிக்கவில்லை. அத்துடன் சிம்லா மகாநாட்டு விபரங்களடங்கிய நகலிலும், தேசப்படத்திலும் சீனப் பிர

திருத்தியான ஜவன் சென் கைச்சாத் திட்டார். அக்காலத்தில் பதவியிலிருந்த சீன அரசாங்கம் தீபெத்தின் உட்பிரிவுக்கும், வெளிப் பிரிவுக்கு மிடையே இருந்த எல்லை ஆட்சேபித்ததே தவிர இந்திய தீபெத் எல்லைக் கோட்டுக்கு ஒரு போதும் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவில்லை. இந்திய, தீபெத் எல்லை நிர்ணயித்த விதத்தில் தீபெத்திய அதிகாரிகள் அதிருப்தியடைந்ததாகவும் ஏதாக்கள் இல்லை. அதற்குமாறாக இரு நாடுகளும் பரிமாறிக்கொண்ட குறிப்புகளில் தீபெத்திய தூதரான 'ரொஞ்சென் ஷாத்ரா' 'தேசப்படத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள எல்லை ஏற்றுக் கொள்ளும் படி லாஸாவிலிருந்து உத்தரவு கிடைத்திருக்கிறது' என்று மிகத் தெளிவாக எழுதியிருந்தார். சிம்லா மகாநாட்டு முடிவுகளை எதிர்த்து 1914-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 25-ந் திகதியும், 1919-ம் ஆண்டு மே 30-ந் திகதியும் சீனாவால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட ஆட்சேபக் குறிப்புகள் தீபெத் உட்பிரிவுக்கும், சீனவுக்கும் தீபெத்தின் வெளிப் பிரிவுக்கும் உட்பிரிவுக்கு மிடையேயுள்ள எல்லைக் கோடுகளைப் பற்றியவையே ஒழிய தீபெத் இந்திய எல்லை சம்பந்தமானவையல்ல. தீபெத் இந்திய எல்லைப் பற்றி எவ்வித ஆட்சேபனையும் சீனா எழுப்பியது கிடையாது. சிம்லா மகாநாட்டுக்குப் பின் மாற்றங்கள் வேண்டுமெனவும் சீனா கோரவில்லை. அத்துடன் பர்லாவுக்கும் சீனவுக்கும் சுமார் 120 மைல்கள் எல்லையாக அமையும் மக்மோகன் கோட்டின் கிழக்குப் பிரிவுபற்றி ஆலோசனை செய்யலாமென 1956-1957-ல் சீனா இணக்கம் தெரிவித்தது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் 1959-ல் தீபெத்திய புரட்சி கிளர்ந்தெழுந்த பொழுது சீனப்படைகள் அதை அடக்குவதற்காக மக்மோகன் கோடு வரையுமே வந்து அதற்கு மதிப்பளித்தன. அச்சமயத்திலும் இந்திய காவல் நிலையங்கள் மக்மோகன் கோடு வழியே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. 1962 செப்டம்பர் 8-ந் திகதிமுதல் சீனப்படைகள் செய்தது போன்று அப்போது இந்திய காவல் நிலையங்களைத் தாக்கவில்லை. எனவே மக்மோகன் எல்லை வரை இந்தியா தனது அதிகாரங்களைப் பிரயோகித்து வந்ததை சீன அரசாங்கங்கள் சமீப காலம் வரை ஆட்சேபிக்கவோ எதிர்க்கவோ இல்லை.

ஆண்டுக்கு ஏறக்குறைய 2 கோடி பெருகும் 72 கோடி சனத் தொகையைக் கொண்டுள்ள சீனா, வடக்கிலுள்ள ரஷியாவுடனும் தனது பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முடியாததாலும், தென் கொரியா, போர்மோசாமி ஆகிய அமெரிக்கத் தலைபிடரால் தனது செல்வாக்கைச் செலுத்த முடியாம விருப்பதாலும், இந்தியாவின் பொருளாதார விருத்திக்கு ரஷியா உதவிசெய்து வருவதாலும், தனது பொருளாதார நெருக்கடியைத் தீர்க்கும் நோக்கத்துடனும் இந்தியாவிடம் படை யெடுப்பு நடத்தியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

ஆனால் சீன அரசாங்கம் கூறும் ஆதாரங்களில் சீன இந்திய எல்லை ஒருகாலும் சம்பிரதாய உத்தியோக பூர்வமாய் நிர்ணயிக்கப் படவில்லை. யென்றும், பாரம்பரிய வழக்கிலுள்ள எல்லைக் கோடு ஒன்றுதான் இருப்பதாயும் கூறப்படுகின்றது. மேலும் பிரிட்டிஷ் ஏசாதிபத்தியம் இந்தி

யாவை ஆண்டுவந்த காலத்தில், சீனாவின் தீபெத் பிரதேசத்தை தொடர்ச்சியாக அரித்து வந்ததனால் எல்லைத் தகராறுகள் சாதாரணமாக நடந்த சம்பவங்களாய் இருந்தன என்றும், இந்தியசுதந்திரம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டபின், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியவாதிகள் தமதாக்கிக் கொண்ட சீனப் பிரதேசங்களையும், தமதாக்கிக் கொள்ள முயன்று தவறிப்போன பிரதேசங்களையும், இந்தியாவுக்குச் சொந்தமானவை என இந்திய ஆளும் வட்டாரங்கள் கருதியதாய் சீனச் செய்திகள் கூறுகின்றன. மேலும் இச்செய்திகள் சீனா என்றும் அங்கீகரிக்காத மக்மோகன் கோடு என்று அழைத்துக் கொள்ளும் பிராந்தியம் வரை இந்தியாவின் வடகிழக்கு எல்லையை பலவந்தமாகத்தள்ளி 90,000 சதுர கிலோ மீட்டருக்கு அதிக பரப்புள்ள சீனப் பிரதேசத்தை அவர்கள் கைப்பற்றி விட்டதாகக் கூறுகின்றது. மேலும் இந்திய சரித்திரம் என்றும் கண்டிராத மாபெரும் சக்கராதிபத்தியத்தை அமைப்பதே நேரு அவர்களின் பேரவா என்றும் இப்பெரும் சக்கராதிபத்தியத்தின் செல்வாக்கு மண்டலம் மத்தியகிழக்கு முதல் தென்கிழக்கு ஆசியாவரை உள்ள நாடுகளை உள்ளடக்குவதுடன் சென்றகாலத்தில் பிரிட்டிஷ் சக்கராதிபத்தியம் ஆசியாவில் நிறுவிய குடியேற்ற அமைப்பை விட (colonial) பரப்பில் கூடியதாய் இருக்கும் எனவும் நேரு அவர்களின் "நான் கண்ட இந்தியா" புத்தகத்தில் அவர் எழுதியுள்ளதாகவும் இச்செய்திகள் கூறுகின்றன. மேலும் சீனாவும் இந்தியாவும் ஏகாதிபத்திய ஆக்கிரமிப்புக்கு ஆளாகி பொது அனுபவத்தைப் பெற்றிருப்பதாலும் சுதந்திர இந்தியாவும், நவ சீனாவும் நிறுவப்பட்டு விட்டதாலும் நட்புடன் வாழவும் தம் வேற்றுமைகளை சமாதான பூர்வமான பேச்சு வார்த்தைகள் மூலம் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும் என்று சீன அரசாங்கம் எப்போதும் நம்பி வந்திருக்கின்றதென்றும் இச்செய்திகள் கூறுகின்றன.

ஆனால் கடந்த ஒக்டோபர், நவம்பர் மாதத்தில் நேபாளில் 33,000 சதுர மைல் பிரதேசத்தையும் லடாக் பகுதியில் சுமார் 15,000 சதுர மைல் பிரதேசத்தையும் சீனா கைப்பற்றியுள்ளதாகவும், கைப்பற்றிய பகுதிகள் அனைத்தும் தனதெனக் கோரியிருக்கின்றது எனவும் இந்திய தகவல் பகுதியினர் வெளியிட்டுள்ள செய்திகள் மூலம் தெரிய வருகின்றது. மேலும் இந்தியாவுக்குச் சொந்தமான இத்தனை ஆயிரம் சதுரமைல் பகுதியைக் கைப்பற்றியதோடு தனது பகுதியை பேச்சுவார்த்தைக்காக விட்டுக் கொடுக்க முன்வந்துள்ளதாக சீனா கூறுவதாயும், இதற்குப் பதிலாக மத்திய எல்லைப் பகுதியிலும், லடாக்கிலும் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் உள்ள பகுதியை சீனப் பகுதியாக இந்தியா ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கூறுவதாயும் இச்செய்திகள் கூறுகின்றன. அத்துடன் கிழக்கு எல்லை பகுதியில் இந்தியா தோலாகாவல் பகுதியும், கெச்சிலாங் நதிப் பகுதியும் மக்மோகன் எல்லைக்கு வடக்கே உள்ளதாயும் சீனச்செய்திகள் கூறுகின்றன. இதன் பிரகாரம் இப்பகுதிகளை இந்தியா விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். மத்திய எல்லைப் பகுதியில் பாரஹோதிப் பிரதேசத்தை இந்தியா பெற்றுக் கொள்ள முடியாது.

ஆனால் கடந்த ஒக்டோபர், நவம்பர் மாதத்தில் நேபாளில் 33,000 சதுர மைல் பிரதேசத்தையும் லடாக் பகுதியில் சுமார் 15,000 சதுர மைல் பிரதேசத்தையும் சீனா கைப்பற்றியுள்ளதாகவும், கைப்பற்றிய பகுதிகள் அனைத்தும் தனதெனக் கோரியிருக்கின்றது எனவும் இந்திய தகவல் பகுதியினர் வெளியிட்டுள்ள செய்திகள் மூலம் தெரிய வருகின்றது. மேலும் இந்தியாவுக்குச் சொந்தமான இத்தனை ஆயிரம் சதுரமைல் பகுதியைக் கைப்பற்றியதோடு தனது பகுதியை பேச்சுவார்த்தைக்காக விட்டுக் கொடுக்க முன்வந்துள்ளதாக சீனா கூறுவதாயும், இதற்குப் பதிலாக மத்திய எல்லைப் பகுதியிலும், லடாக்கிலும் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் உள்ள பகுதியை சீனப் பகுதியாக இந்தியா ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கூறுவதாயும் இச்செய்திகள் கூறுகின்றன. அத்துடன் கிழக்கு எல்லை பகுதியில் இந்தியா தோலாகாவல் பகுதியும், கெச்சிலாங் நதிப் பகுதியும் மக்மோகன் எல்லைக்கு வடக்கே உள்ளதாயும் சீனச்செய்திகள் கூறுகின்றன. இதன் பிரகாரம் இப்பகுதிகளை இந்தியா விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். மத்திய எல்லைப் பகுதியில் பாரஹோதிப் பிரதேசத்தை இந்தியா பெற்றுக் கொள்ள முடியாது.

மேற்கு எல்லைப் பகுதியில் வடக்கே யுள்ள காரக்கோரம் கணவாய் தொட்டு தெற்கேயுள்ள தொம்சோக் பகுதிவரை சீனர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்படும். எனவே எவ்விதத்திலும் இந்தியா ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாத அளவுக்கு அவர்களின் கோரிக்கை இருக்கின்றன. மேலும் சீன தான் கூறும் எல்லைக் கோட்டிலிருந்து ஏறக்குறைய 12½ மைல் தூரத்தக்கப்பால் இரு தரப்பினரும் படைகளை மீட்சி பெற்று அப்பகுதியை இராணுவ சூன்யப் பகுதியாக பிரகடனம் செய்யவேண்டுகமெனவும் தெரிவிந்தது. இதன்படி மத்திய எல்லைப் பகுதிக்கும், நேபா பகுதிக்கும் செல்லும் மலைப் பாதைகள் அனைத்தையும் சீன தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வரும். லடாக்கில் சூசலையும் இந்தியா இழக்க நேரிடும். சூசலை இந்தியா இழந்தால் லடாக் முழுவதும் சீனர் வசமாகக் கூடும்.

மேலும் இந்தியாவை நட்பு நாடாகக் கருதி ரஷியா பல உதவிகளைச் செய்துவரும் அதே நேரத்தில், ரஷியாவின் நேசநாடான (Ally) சீனாவே இந்தியாவின் மீது படை யெடுத்ததை ரஷியா விரும்பவில்லை. அத்துடன் சீன இந்திய எல்லைத் தகராறில் அல்பேனியாவைத் தவிர வேறு கம்யூனிஸ்ட் நாடுகள் இந்தியாவை ஆதரிக்கவில்லை. இந்தியா சீன எல்லைச் சிக்கலைப் பொறுத்தவரை ரஷியாவின் போக்கைச் சீன விரும்பவில்லை யென்பதை சீன அரசாங்கச் செய்தியான மக்கள் தினச் செய்தியில் வெளியாகிய கருத்தின்பூலம் அறியலாம். அதாவது "ஒரு சகோதர சோஸலிஸ்டு நாடு (சீன) நேரு அரசாங்கத்தின் எதிர்ப்பையும், தாக்குதலையும் சமாளித்துக் கொண்டிருக்கும் போது சில மார்க்ஸிய-லெனிஸ்டுகள் என்று கூறிக்கொள்ளும் நாடுகள் (ரஷியாவும் சார்பு நாடுகளும்) அதாழ்லான சர்வ தேசியக் என்பதை

யும் மறந்து நடுநிலைமையாக இருப்பது வியப்படைய வேண்டிய செய்தியாகும். குருஷ்சேவ் நேரடியாக இந்தியாவுக்கு உதவி புரிவதன் மூலம் சோஷலிச நாடுகளிடையே பிரிவினையை வளர்க்கின்றார்" என்று கூறுகின்றது.

எல்லைபற்றிய இந்தியாவின் உரிமைக்கு ஏராளமான ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. தீபேத் ஒரு சில இடங்களில் சின்னஞ்சிறு கருத்து வேற்றுமைகளைத்தவிர எதிர்ப்பு எதுவுமே தெரிவிக்காமலிருப்பதும் இந்தியப் பகுதிகளில் பெருமளவை சீன கோருவது அர்த்தமற்றது. ஆதாரமற்றது என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது. உதாரணமாக பண்பாட்டு அடிப்படையிலும் மொழி, இன வேறுபாடுகள் போன்ற முறையிலும் நாம் நோக்கும்பொழுது மக்மோகன் கோடு என பாரம்பரியமாக அழைக்கப்பட்டுவந்த எல்லைக்கு வடக்கிலும் தெற்கிலும் பல்வேறு வகையிலும் வேறுபாடுகள் இருப்பதைக் கவனிக்கலாம். இத்தகைய சான்றுகள் கூட இந்தியாவின் கோரிக்கைகளுக்கு ஆதாரமாக விளங்குகின்றன.

இந்தியாவின் நடுநிலைமை கொள்கையும், அகிம்சை மார்க்கத்தையும் சாதமாக வைத்தே சீன தாக்குதலை நடத்தியதென்றும், இந்தியா ஒன்று திரண்டு எழுந்து, இதர நட்புறவு நாடுகளின் உதவியுடன் சீந் எழுந்ததைக் கண்டுதான் சீன சண்டையை நிறுத்தியது எனக் கூறப்படுகின்றது.

எப்படியான போதும் விரைவில் நல்ல ஒரு தீர்ப்புக்கு வரக் கூடிய பிரச்சனையாக இது காணப்படவில்லை. ஆகவே இது ஓர் சமாதான முறையில் தீர்க்கப்படல் அவசியம். அத்துடன் அந்ரிய நாடுகளை இப்பிரச்சனையில் தலையிட அனுமதிக்காமல், இவ்விரு நாடுகளும் தாமதமே ஓர் சமரச முடிவுக்கு வருவது இவ்விரு நாடுகளுக்கு மட்டுமேல்ல ஏனைய உலக நாடுகளுக்கும் சாலச்சிறந்ததாகும்.

புகழ் பூத்த அனூராதபுரி

திருமதி. P. சிவசுப்பிரமணியம் B. A.

அருளுதையாக் கல்லூரி, அளவெட்டி.

ஈழத்தின் புகழ் பூத்த ஒரு நகரமாகவும், பண்டைக் காலத்துச் சிங்கள இராச்சியத்தின் பிரசித்தி பெற்ற இராஜதானியாகவும் அனூராதபுரி விளங்கியது. இந் நகரம் மல்வத்து ஓயாவில் மிகப் பிரதானமான ஒரு இடத்தில், சம வெளியின் மத்தியில் அமைந்தபடியால் தலை நகராயிற்று. மல்வத்து ஓயா மன்னாருக் கணித்தாக வள்ள மாந்தைக்குச் சமீபத்தில் கடலோடு கலப்பதால் தென்னிந்தியாவிலிருந்து படையெடுத்த வந்தவர்கள் மாந்தையிலிருங்கி நதி மார்க்கமாக உள்நாட்டை அடைந்தார்கள். கடற்கரைக் கணித்தாக இல்லாமற் சிறிது தூரம் உள் நாட்டிலமைந்தபடியால் பகைவர் அனூராதபுரியைத் தாக்க முடியாதிருந்தது. அன்றியும் கரையிலிருந்தே பகைவரின் படையெடுப்பை தடுக்கக் கூடிய வசதி இருந்தது. இவ்வாறு அனூராதபுரி ஒரு கேந்திர தானத்தி லமைந்தபடியால் சிகிரியாவைத் தலைநகராகக் கொண்ட காசியப்பன் நீங்கலாக ஏனைய பண்டைய சிங்கள அரசர்கள், சோழர் இலங்கையைக் கைப்பற்றும் வரை இந் நகரையே தலை நகராகக் கொண்டனர்.

பல ஆண்டுகளாக இந்நகர் தொடர்ந்து இலங்கையின் தலை நகராய் விளங்கியமையினால் பண்டைய இலங்கையின் அரசியல் மத, பொருளாதார, கலாச்சார வளர்ச்சிக்கு ஊடு மையமாக விளங்கியது. கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டில் இலங்கையைத் தரிசித்த பாறியன் என்ற சீன யாத்திரிகர் "இந் நகரம் அக்காலத்தில் பெரிய நகரமாக விளங்கியது, இந் நகரில் வசித்துவந்த பெரிய வர்த்தகர்களின் வீடுகள் நன்கு அமைந்திருந்தன. அவை செவ்வனே பார்

வையிடப்பட்டு நல்ல நிலைமையிலிருந்தன' நூற் சந்திகளில் அறச் சாலைகளும், அம்பலங்களுமிருந்தன. இவ் வறச் சாலைகளில் 'போய' தினங்களில் பௌத்த குருமார் கூடி அங்கு குழுமுஞ் சனங்களுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்வார்கள்" என்று தமது யாத்திரைகளின் வரலாற்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத் தகைய சிறப்பு வாய்ந்த அனூராதபுரி நகரம் இலங்கையிலுள்ள பௌத்த மதத்தினருடைய புனித நகரமாக விளங்குகிறது. அழகிய விகாரைகள், கண்கவர் தாது கோபங்கள், புனித போதிமரம் ஆகியன அனூராதபுரியை இன்றும் அணி செய்கின்றன. இந் நகரைப் பரிபாலித்த வேந்தர்கள் சமயத்துக்காக மிகவும் பாடுபட்டனர் என்று கூறுவது மிகையாகாது. தேவ நம்பிய தீசன் காலத்தில் மகாமேகவன்ன நந்தவளத்தில் இலங்கையின் பிரசித்திபெற்ற மகாவிகாரை கட்டப்பட்டது. அனூராதபுரியிலுள்ள விகாரைகள் அனைத்தும் மகாவிகாரையே புத்த குருமாரின் பிரதம ஆச்சிரமமாகக் கொண்டன. "திரிபிடகம்" என்ற பாளி நூலுக்கு இலங்கையிலுள்ள மகாவிகாரத்தில் ஒரு சிங்கள வியாக்கியான மிருக்கிறதென அறிந்த புத்த கோசர் மகாநாமனுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் இலங்கைக்கு வந்து இவ் வியாக்கியானத்தைப் பாளி மொழியில் மொழிபெயர்த்துக் கொண்டு இந்தியா திரும்பினார் என்று கூறப்படுகிறது.

மேலும் இலங்கையில் முதல் முதல் கட்டி எழுப்பப்பட்ட தூபாரம் என்ற தாது கோபம் தீசனல் கட்டப்பட்டது. துட்ட கைமுனு "நுவன் வலிசாயா" "மிரில் வத்திய" என்னும் பெயர்கள்

கொண்ட தாது கோபங்களைக் கட்டுகிற தான். இவற்றுள் “றுவன் வலிசாயா” அனாதபுரியிலுள்ள தாது கோபங்களுட் பெரியதாகவும், மிகப் பிரசித்தி வாய்ந்ததாகவும் விளங்குகின்றது. இவ் வாசனல் கட்டப்பட்ட “லோவமகாபாயா” ஒன்பது மாடிகளைக்கொண்ட பெரிய மாளிகையாக இருந்தது. இம் மாளிகையை ஆயிரம் தூண்கள் தாங்கியமையால் இதனை ஆயிரம் கால் மண்டபம் என்றும் பித்தளைபால் வேயப்பட்டமைபால் பித்தளை மாளிகை என்றும் அழைக்கப் படுவதுண்டு. இன்னும் இம் மாளிகையைத் தாங்கிய தூண்களின் சிதைவுகளை அனாதபுரப் பெரு நகரில் காணலாம். போய வித தினங்களில் மகா விகாரையைச் சேர்ந்த பிக்குகள் இங்கு கூடி ‘உபோசாத’ வைபவத்தை நடத்துவார்கள். வாலகம்பாகுவாற் கட்டி எழுப்பப்பட்ட அபயகிரி விகாரையும் இங்கு காணலாம்.

இத்தகைய அனாதபுரி பெரு நகராய், இலங்கையின் பௌத்த மத வளர்ச்சிக்கு நடு மையமாக விளங்கியதுடன், பண்டைய கலாச்சார வளர்ச்சிக்கும் இருப்பிடமாகப் பொலிந்து விளங்கிற்று. இந் நகரில் மலிந்து கிடக்கும் கட்டிடச் சிற்பச் சிதைவுகளில் மௌரிய, சாதவாகன குப்த, பல்வவ செல்வாக்குகளைப், பாக்கக் காணலாம். இலங்கையிலே முதன் முதல் கட்டி எழுப்பப்பட்ட தாது கோபங்களானவை காஞ்சியில் இருந்தனவற்றின் சாயலுடையன. இலங்கையிலே முதன் முதல் சிற்ப வேலைகள் சாதவாகன இராச்சியத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டனவாகும் இவைகளைக் கொழுப்பு நூதன சாலையில் இன்றும் காணலாம். அவற்றில் ஒன்று “மாயாவின் கனவு.” வேறொன்று “சாவஸ்தியின் அதிசயம்” (Miracle at Sravasti) என்பது இச் சிற்ப, சித்திர வேலைகளைப் போன்ற பல இலங்கையிலேயும்

தோன்றின, அபயகிரிவிகாரையிலும் சேத்வனராம விகாரையிலும் இவைபோன்ற சிலவற்றைக் காணலாம். ஏழு தலை நாகம் என்பதும், நாக அரசன் என்பதும் இவற்றுக்குச் சான்றுகளாகும்.

குப்தர் காலத்துக் கற் சித்திரங்கள் மிக உயர்தாமானவை. இவைபோன்ற சிறந்த கற் சித்திரங்களை அனாதபுரியிற் காணலாம். இஸ்ருமுனியாவில் காணப்படும் அண், பெண் உருவமும், புத்த சிலைகளும் அனாதபுரியிலுள்ள இராணிமாளிகை என வழங்கும் கட்டிடத்திற் காணப்படுவன போன்ற சந்திர வட்டக் கற்படிகளும் குப்தர் காலத்துச் சிற்ப முறைப்படியே அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றுள் இஸ்ருமுனியாவில் காணப்படும் ஆண், பெண் உருவம் இரு “காதலர்” என்றும் இது ஒரு நக்த வனத்தை அணி செய்திருக்க வேண்டுமென்றும் சிலர் அபிப்பிராயப் படுகின்றனர். இச் சிற்பத்திற் ஆண் மகனினுடைய ஆண்மையும், பெண் மகனினுடைய மென்மையும் கண்டோர் விபக்கத்தக்க முறையில் பிரதிபலிக்கத் தக்கதாகச் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பல்வகளுடைய சிற்பமுடைய பின்பற்றிய சில சிறந்த சிற்ப வேலைகளை இஸ்ருமுனியாவில் காணலாம். ஒரு மனிதனுடையவும் சூதிரையுடையவும் நலையைக் காட்டும் உருவம் ஒன்றும், யானைகள் தடாகத்தில் நீராடும் சிற்பம் ஒன்றும் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

இந் நகரிலுள்ள கட்டடங்களில் அநேகம் ஒரே வகையான வாயில்கள் உடையன. தனிக் கற்களால் ஆக்கப்பட்ட படிக் கட்டுகள் கட்டடங்களுள் பிரவேசிக்க உதவுகின்றன. படிக் கட்டுகளின் அடியில் ஒவ்வொரு சந்திரக் கல் உண்டு. இக்குறும்புத்திகளின் முன்புறத்தில் துவாரபாலகக் கற்கள் எனப்படுவனவற்றைக் காணலாம்.

ஒவ்வோர் படியடியிலும் மூன்று குள்ளரின் சிறு உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளைப் பார்த்தால் அப் படிக்களைத் தம் தோளிலே தாங்கும் தன்மையானவாகத் தோன்றும்.

மேலும் பண்டைய சிங்கள அரசர் குளம் தொட்டு இந் நகரின் வளத்தைப் பெருக்க ஈடுததுக்கொண்ட முயற்சியை இங்கு காணப்படும் குளங்களிலிருந்து ஊதித்து அறிந்து கொள்ளலாம். அபயவாசி, திசுவாசி, நுவா வாசி போன்ற குளங்கள் நெற் சார்புபடி செய்வதற்குத் தின. தரிசு நிலங்க ளெல்லாம், செழுமை யான கதிர்க்கையுடைய கிளை நிலங்களாகக் கப்பட்டன. சனப் பெருக்கம் உண்டாக அதிக நெற் சார்புபடி செய்வதற்கு இக் குளங்களிலிருந்து பெறும் நீர் போதாம லிருந்தது. இக் குறையை தாது சேனன்

நீக்க முயன்றான். அதிக மழை பெய்கிற மாத்நளைக் குன்றுகளின் அடிவாரத்தில் கால விவா என்ற குளத்தைக் கட்டினான் மாத்நளைக் குன்றுகளில் பெய்யும் மழை நீர் முழுதும் இக் குளத்தில் சேகரிக்கப் பட்டு, 55 மைல் நீளமான வெட்டு வாய்க் கால் வழியாக இந் நகரிலுள்ள திசு விவா வுக்கு கொண்டுவரப்பட்டது. தாது சேன னுடைய இந் நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தினால் தண்ணீர் மழைப் பிரதேசத்திலிருந்து வரட் சிப் பிரதேசத்திலுள்ள குளங்களுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. இதனால் மக்கள் போதிய நெற்சார்புபடி செய்யக் கூடிய தாக இருந்தது. இத்தனை அழகும் சிறப் பும் பொருந்திய இத் தொன் னகரைப் புனிதநகராகப் பேணுவதற்காக இலங்கை அரசாங்கம் ஒரு புதிய நகரை அமைத் தமை பாராட்டுதற் சூரியனவாகும்.

வாழ்வு பெருக்கும் மதியே சக்தி,
 மாநிலம் காக்கும் மதியே சக்தி;
 தாழ்வு தடுக்குஞ் சதிரே சக்தி,
 சஞ்சலம் நீக்கும் தவமே சக்தி;
 வீழ்வு தடுக்கும் விற்றலே சக்தி,
 விண்ணை யளக்கும் விரிவே சக்தி;
 ஊழ்வினை நீக்கும் உயர்வே சக்தி,
 உள்ளத் தொளிரும் விளக்கே சக்தி.

— பாரதியார்

இரு இனங்கள் இணைந்து வாழும் இன்ப நாடு

வ. பொன்னம்பலம், எம். ஏ.

ஆசிரியர், இராமநாதன் கல்லூரி.

கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுள் தொழிற் துறையில் வளர்ந்து உயர்ந்த வாழ்க்கை முறையுடன் முன்னேறி வரும் தலைசிறந்த நாடாக செக்கோ செலவாக்கியா விளங்குகிறது. இந்த நாட்டில் இரு இனங்கள் 'செக்கு', 'சிலவாக்கு' - இணைந்து இன்பமாக வாழ்ந்து வருகின்றன. 1960ம் ஆண்டு அந்த நாட்டினரால் புதிதாக இயற்றப்பட்ட அரசியற் சட்டம் அந் நாட்டை ஓர் சோசலிஷ்ட் குடியரசு என்று பிரகடனப் படுத்துகின்றது. அந் நாட்டுத் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், படிப்பாளிகள் ஆகிய முப் பிரிவினரும் இணைந்து இப் புதிய சமூகத்தை உருவாக்கியுள்ளனர். செக்கு, செலவாக்கு என்ற இரு சகோரத்துவ முள்ள இனங்கள் இணைந்து ஓர் ஒற்றை ஆட்சி முறையின் கீழ் இன்பமாக வாழ்ந்து வருகின்றன. இப் புதிய நாடு உலகில் வளர்ந்து வரும் சோசலிஷ்ட் சமூக அமைப்பின் ஓர் அங்க உறுப்பாகும். ஒரு கோடியே நாற்பது இலட்சம் மக்கள் வாழ்ந்து வரும் இந் நாட்டில் 90 இலட்சம் பேர் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்டு இந் நாட்டை ஆளும் பொறுப்பைப் பெற்றுள்ளனர்.

ஆளும் உரிமை

45 வாக்காளருள் ஒருவர் நாட்டை ஆளும் மன்றங்களில் அங்கம் வகிக்கின்றார். 18 வயது நிரம்பப்பெற்ற அனைவரும் அங்கும் வாக்காளர்களே! இரகசிய வாக்குமூலம் கூட்டுப்பண்ணைகளின் ஆளும் மன்றம் தொடங்கி உயர் ஆட்சிப்பீடம் வரையிலும் உள்ள பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப் படுகின்றனர்.

உயர் ஆட்சி மன்றம் 300 பிரதிநிதிகளைக் கொண்டது. நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தடவை இப்பிரதிநிதிகள் தெரிவுசெய்யப் படுகின்றனர்.

செக்கோ செலவாக்கியாவின் கிழக்குப் பாகம் "சில வாக்கிய" மக்களின் தாயகமாகும். இப்பகுதியில் தேசிய சிறுபான்மை இனமாகிய சிலவாக்கிய மக்கள் சுயாட்சி பெற்றுத் தமது பிரதேசத்தைத் தனிப்பண்பு காத்து, வாழ்ந்து வருகின்றனர். இந்த இனத்தின் தேசிய நலன்களைக் காக்கும் உரிமைகள் அனைத்தும் "சிலவாக்க தேசிய சபை", என்ற பிரதேச ஆட்சி மன்றத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதியில் இருந்து தான் இன்று செக்கோ சிலவாக்கியாவின் தேசிய மந்திரி சபையின் முதல்வர் வருகிறார். இவர் சிறுபான்மை இனத்தவர் என்ற காரணத்தைவிட மற்றும் ஓர் பிரதான அம்சம் கவனத்திற்குரியதொன்றாகும். செக்கோ சிலவாக்கியா நாட்டின் பிரதமரான 'வில்லியம் சிரோக்கி' என்பவர் ஒரு ரெயில்வே தொழிலாளி ஆவார். செக்கோசிலவாக்கியா 10 மாகாணங்களையும் 109 மாவட்டங்களையும் பல 1000 நகராட்சி மன்றங்களையும், கிராமிய ஆட்சி மன்றங்களையும் உடையது. 1961-ம் ஆண்டுவரை 202,521 பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்பட்டு இப்பரந்த நிர்வாகம் நடைபெற்று வருகிறது. தொழிற்சங்கங்களும், விவசாய சங்கங்களும், யூனாருள் கழகங்களும் ஆட்சிப்பொறுப்பில் பெருமளவு பங்கு கொள்கின்றன. மக்கள் எண்ணிக்கையில் 53.2% தொழிலாளர்கள்.

29% பிற உழைப்பாளர்கள். 14.4% கூட்டுறவுப்பண்ணை உறுப்பினர்கள். 6% தனியார் விவசாயிகள் பிறர் சிறு தொழில்களில் ஈடுபடுகின்றனர். எனவே அந்த நாட்டின் ஆளும் உரிமை உழைப்பாளர்களுக்கே உரியது.

சோஷலிஸ்ட் ஜனநாயகம்

மனிதனை மனிதன் சுரண்டி வாழும் சமூக அமைப்பிற்கு முடிவு கட்டி ஓர் சுரண்டலற்ற சுபீட்ச வாழ்வை அவர்கள் உருவாக்கியுள்ளனர். உற்பத்திச் சாதனங்கள் அனைத்தும் சமூக உடமை ஆக்கப்பட்டு திட்டமிட்ட பொருளாதார அடிப்படையில் செல்வ உற்பத்திக்கு வழி வகுக்கப்பட்டுள்ளது. செக்கோசிலவாக்கிய நாட்டுமக்கள் சம்மதத்தின் பேரில் ஒத்துழைத்து வருவதால் தேசிய செல்வம் பெருகி, மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்து விடுகின்றது.

அரசியல் சட்டத்தின்படி இந்நாட்டு மக்கள் வீடு வாசல் போன்ற சொந்தப் பாவனைக்குரிய பொருட்களையும் தமது உழைப்பால் வரும் தேட்டத்தையும் சேமிக்க உரிமையுடையர். இந்நாட்டுப் பிரஜைகள் அனைவரும் இனம், மொழி போன்ற பிற காரணங்களுக்காக பாகுபாடு காட்டப்படாது சமமாக நடத்தப்படுவர் என்று அரசியல் சட்டம் உறுதி கூறுகிறது. பொது வாழ்வில் மக்கள் அனைவரும் சமமான வாய்ப்புப்பெற்று வாழக்கூடிய சமசந்தர்ப்பமும், பாகுபாடற்ற சூழ்நிலையும் அங்கு நிலவுகின்றது. உழைக்கும் உரிமை, ஓய்வுபெறும் உரிமை, சுகாதார வாழ்வுக்கான உரிமை, வயதான வேளை சமூகப் பாதுகாப்பிற்கான உரிமை, கல்விக்கான உரிமை, உழைப்போர் ஊதியம் பெறும் உரிமை, போன்றன அரசியல் சட்டத்தில் மத்திரமன்றி சோஷலிஸ்ட்

சமூக அமைப்பினாலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தாய்மையைக்காத்துத் திருமண உரிமையை உறுதிப்படுத்திக் குடும்ப ஒற்றுமையையும் பேணுகின்றது அந்நாடு.

எவரும் சட்டப்படியின்றி தண்டனைக்குள்ளாக்கப்படல் ஆகாது. நீதி அரசின் ஆணைப்படியன்றி எவரும் சிறைகொள்ளப்படமாட்டார்கள். தனது இல்லத்தில் தொல்லையின்றி வாழவும், விரும்பிய இடங்களிற் சென்று குடியேறவும். அரசாங்கத் தலையீடு அற்ற கடிதப்போக்கு வரத்துக்கான உரிமைகளும் அந்நாட்டுப் பிரஜைகளுக்கும்.

அரசியல் சட்டப்படி மனச்சாட்சிச் சுதந்திரம் அந்நாட்டு மக்களுக்கு உறுதிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. விரும்பிய மதத்தில் நம்பிக்கை சொள்ளவர், அல்லாது இருக்கவும் மத அனுட்டானங்களை மேற்கொள்ளவும் உரிமைகள் உண்டு இந்நாட்டு மக்களின் நீண்டகால அனுபவத்தின் விளைவாக இப்பேர்ப்பட்ட உண்மை ஜனநாயக சூழல் ஒன்று அந்நாட்டில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

கலைத்துறைச் சாதனை

ஹிட்லரின் பாஸிஸ ஆட்சியின் பின்பு 1945-ம் ஆண்டு விடுதலை பெற்ற செக் நாடு 1948-ம் ஆண்டு தொட்டு புதிய சமூக நிர்மாணப் பணியில் ஈடுபட்டு வருகின்றது. இப்பணியில் கலைத்துறை முதன்மை பெற்று விளங்குகின்றது. அந்நாட்டில் 15 வயது வரும்வரை குழந்தைகள் அனைவருக்கும் கட்டாயக் கல்வி வழங்கப்படுகின்றது. அதற்குமேல் குழந்தைகளுக்குத் திறமைககு ஏற்றவாறு சிறப்புக் கல்வி ஊட்டப்படுகிறது. நவீன செக்கோசிலவாக்கியாவை நிர்மாணிக்கும் பணி

அழகான கலண்டர் !

அமைவான டயறி !!

1964

ஸ்ரீ காந்தா நாட்காட்டி 1-85

ஸ்ரீ காந்தா நாட்குறிப்பு 1-70

ஸ்ரீ காந்தா அச்சகம் — புத்தகசாலை,
213, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

யில் பல இலட்சம் ஆண்களும் பெண்களும் தொழில் நுட்பப் பயிற்சி பெற்று பங்கு கொள்ளுகின்றனர். இரண்டாம் உலக யுத்தத்திற்கு முன்னர் 13 பல்கலைக் கழகங்கள் அங்கு இருந்தன. இன்று 57 பல்கலைக் கழகங்களில் 10 இலட்சத்துக் கதிமமான ஆண்களும் பெண்களும் கல்வி பயின்று வருகின்றனர்!

பொழுது போக்குக்கும், உல்லாச வாழ்விற்கும் ஆன வானொலிப் பெட்டிசளும் டெலிவிஷன் கருவிகளும், நாட்டிய, நாடக, திரைப்பட அரங்குகளும் நாட்டின் பல பாகங்களையும் அலங்கரிக்கின்றன. வளர்ந்துவரும் கலை அபிமானத்துடன் புத்தகங்களை இலட்சக் கணக்கில் பிரசுரிக்கும் 52 பிரசுர ஆலயங்கள் தமது கடமையைச் செய்ய முயல்கின்றன.

இன் உரிமையற்ற நிலையில் திண்டாடும் ஈழ மணித்திருநாடு முன்னேறும் பாதை எது? தமிழ் மக்கள் தமது தனிப்பண்பு காத்து மொழியுரிமை பெற்று பிறந்த நாட்டில் மதிப்புடன் வாழ முடியுமா? ஓத்தகைய சந்தேகங்கள் இங்கு எழுப்பப்படும் இவ்வேளையில் செக்கோசிலவாகிய நாட்டின் உதாரணம் “கலங்கரை விளக்கம்” போல எமக்குத் தென்படுகின்றது. தேசபக்தியுடன் தொழிலாளா தலைமையில் நிர்மானிக்கப்பட செக்கோசிலவக்கியா எம்மக்களுக்கு நல்ல உதாரணமாகும். எது நாட்டை வாழ்வித்து நாமும் வாழ செக்கோசிலவக்கியா நாடு சென்ற பாதையில் நாமும் செல்வது முறையே.

இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடு வீரே!

இயந்திரங்கள் வகுத்திடு வீரே!

கரும்பைச் சாறு பிழித்திடு வீரே!

கடலில் மூழ்கினன் முத்தெடுப் பீரே!

அரும்பும் வேர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல்

ஆயி ரந்தொழில் செய்திடு வீரே!

பெரும்பு கழ்நாமக் கேயிசைக் கின்றேன்

பிரம தேவன் கலையிங்கு றீரே!

KALAINGAN

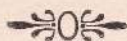

Publication of the

URUMPIRAI HINDU COLLEGE

CURIA — HISTORICA

Nov. 1963.

ADVISORY PANEL:

Mr. C. Gnanasundram, B. A. (Madras)

Mrs. S. Vimalendran. B.A. (Ceylon)

Mrs. K. K. Rajagopal

EDITOR:

S. Sivasubramaniam

CONTENTS.

	PAGE
1. Fallacies of British Parliamentary Democracy	1
2. Budget and Economic Development in Ceylon	4
3. The World's Oldest Religion	7
4. Problems of Disputed Boundaries in Asia	9
5. The Importance of Statistics in a Modern State	11
6. On the Decline and fall of the Roman Empire	13
7. The Frontiers of India	15

READ!

REFRESH!!

REDLY!!!

FOR THOSE KEEN TO GET OVER THE HURDLE
AT THE
G. C. E. (ORDINARY LEVEL) EXAMINATION

WE PRESENT

AN EXCLUSIVE SELECTION OF
MODEL QUESTIONS AND ANSWERS

Conforming to G. C. E. Specification

IN

A RAPID REVISION COURSE

IN

CHEMISTRY

FOR

G. C. E. (Ordinary Level) STUDENTS.

By

Mrs. Meenambikai Shadavatnam, B. Sc. (Chemistry)
(STAFF, HINDU COLLEGE, URUMPIRAL.)

Price Rs. 3-75.

FALLACIES OF BRITISH PARLIAMENTARY DEMOCRACY

EULOGIES have been showered on the virtue and the democratic nature of the British Parliament from Bagehot to Jennings. It has been claimed that nothing is beyond the realm of possibility to the British Parliament save to make a man a woman or vice versa. It is alleged to be a sovereign body and reputed to be the mother of Dominion Parliaments. But to all intents and purposes, as a close scrutiny will convincingly demonstrate, this Parliamentary democracy is a myth, abounding with fallacies that negate even the elementary principles of democracy.

There is democracy indeed in Britain. But democracy for whom? To the industrial magnates, land-lords and the moneyed businessmen, but not for the working and peasant classes, and the vast mass of the lower-middle-class. To put it in the words of Lenin, this form of democracy is a "cover for the real dictatorship of finance capital."

Power in England has been monopolised by the two dominant parties, representing the land-owners and the industrialists, who have agreed between themselves to function within the framework of the existing society. In the United States and Britain, they have, by peculiar electoral arrangements, maintained the bi-party system and have successfully excluded other parties, thereby preventing the composition of a representative legislature. Attempts made to form the Party of the Progressive Republicans was relentlessly opposed and thwarted by no less a person than Theodore Roosevelt. Henry Wallace's Progressive Party too was destined to

be wiped out because of similar opposition. In Britain, the Labour Party originated with the idea of introducing independent working class politics in opposition to the Conservatives and the Liberals. But the Liberals who in such circumstances feared that the British working class would emerge as a potential rival to be reckoned with, thought and acted otherwise. They entered into a dark deal with Ramsay Mac Donald by which the Liberal Party gave a number of seats to the Labour Party, at the expense and risk of their own political influence and prestige. This is best illustrated by the fact that Ramsay Mac Donald, who polled only 600 votes in his first election, came out as the leader of a Party in 1906, with 30 and subsequently 40 members in the House of Commons. Even today the Liberals who are uncompromisingly opposed to a third political party, as an appendage of one or the other party without giving even the vaguest substance of being a third party. This has resulted in a peculiar situation. The toiling classes and a substantial section of the lower-middle classes who normally would back the Communist Party are willy-nilly compelled to support the Labour Party, with the revengeful spirit of ousting the much-hated Tories from power.

What is significant in the British Parliamentary democracy is the lack of alternative policy and programme for the average voter. A close study of the policy and programme of the two major British political parties will reveal how subtle and deep British diplomacy is. There is hardly any far-reaching difference between the two. One stands

for expansion of British influence through bare-faced and antiquated Imperialist method, the other through neo-colonialist method. One stands for private property the other for state take-over through compensation. One stands for the retention of the Upper House, but the other's threat to abolish it remains a courageous paper-programme. One will be thoroughly disillusioned if one looks for any change of a radical nature in any of their programmes.

The real class nature of the British Parliamentary democracy was exposed unwittingly by one of our late Prime Ministers Rt. Hon. D. S. Senanayake, in the daughter Parliament when he turned his attack on the Marxist Parties in the opposition. To quote him; "My good friends of the Opposition! So long as you confine your revolutionary doctrines within the precincts of this House, well and good. But, however, if you show the vaguest sign of translating those doctrines into practice outside this House. I know how to deal with you." While appreciating the brutal frankness of the grand old man, it must be noted that he was echoing loudly the sentiments of the British ruling classes in Parliament.

A word about the political consciousness of the average British voter. It has been often claimed by the stooges of British imperialism that the average British voter votes for the party and not for the individual. But facts belie this claim. When a voter enters the polling booth he is given a ballot-paper in which the choice is not between the two parties as such, but between two or more individuals and ironically enough, a few instances have occurred; as in Ceylon, where the possession of the same surname by the candidates of two opposing Parties has resulted in great confusion and voting for the wrong candidate.

As in Ceylon, sometimes the majority of seats won in Parliament is the opposite of the majority of votes secured in the hustings. In the 1951 elections when the Labour government was defeated by the Tories, the former, as Palme Dutt points out, increased its vote and polled a higher number of votes than the Tories. There cannot be a more lucid illustration of the unrepresentative character of the British electoral system than in the demarcation of electorates. "In the industrial electorates where the predominant majority of the working class is in favour of the Labour Party, the single member constituency system ensures that a large proportion of their votes are wasted in piling up majorities of over 20,000 whereas even a fraction of those votes spread over the country would have brought an entirely different result."

In Ceylon the rival aspirants for the membership of the El Dorado of Parliament waste much time in propaganda meetings that go on far into the small hours of the morning. But this practice has become an anachronism in England. The average British voter is not inclined to go out into the inclement weather to listen to his candidate. Instead, he sits comfortably by the fireside to see and hear on television the top-leaders on both sides and form his own judgments. As a concomitant result of this callousness and indifference there is not much of contact between the electors and their representatives.

The importance and significance of the role of the opposition has been magnified in British Parliamentary democracy. The leader of the opposition being accorded an important position in Parliament and in the determination of its proceedings his extra-allowance, the shadow-cabinet and what not, have been

adduced us arguments for the prevalence of true democracy. Apart from the fact that the members of the shadow-cabinet are predetermined by the Party hierarchy, it must also be noted that the would be Prime Minister in the shadow-Cabinet is not the choice of the people.

Whatever may be bragged about the virtue of British Parliamentary democracy it must be admitted that despite all traditions, toleration and compromise, colour bars and colour feuds have had their day in England. The Negro is still treated as one outside the pale of humanity and civilisation. It must also be owned that corruption of diverse

sorts in varying degrees has been rampant in Britain despite all tall-talk about Parliamentary democracy. The series of episodes connected directly or indirectly with the scandalous Profumo Case, still reverberating in all parts of the globe, expose the utter rottenness of Parliamentary democracy. The British Constitution despite all its virtues, could not prevent the stink of whoredom squeezing its way into the rank of its cabinet. The British Parliamentary democracy has been the traditional hotbed of all vices and corruption. Christine Keeler and all that she represents can be wiped out, but not by the British system of Parliamentary democracy.

A. MAHESWARAN,
H. S. C. II. Arts.

"If ever there should exist a country where all wealth will be owned in common and where what is known as property will be abolished for ever, that country will at any rate be a happy one."

Plato.

"For a literature, whether of imagination or scholarship, that is divorced from the society in which it is expressed has lost that power to guide a life towards the heights which is after all its supreme function."

Laski.

Budget and Economic Development in Ceylon

R. MATHANAKARAN,

University of Ceylon, Peradeniya.

(An Old Boy.)

A BUDGET is a statement of planned expenditure and expected income. Hence, as Mr. A. D. V. De. S. Indraratna, suggested* it may be regarded as a "Short term Financial Plan."

Until 1939 the main function of budget was financial. To this end the emphasis has been placed on budget balancing. The success of the Minister of Economy as in Western Germany to use the local term the Minister of Finance or that of the U. K. the Chancellor of Exchequer, was judged according to his ability to balance the budget. The post war period ushered in complexities of problems, in countries actively and passively engaged in the area. These complex problems, created a new responsibility on the budget of these countries. It had an increased responsibility with regard to the stabilisation of incomes and prices, the provision of full employment and the planned economic development of the country. Hence budget deviated from being purely a financial plan. Hence today the budget is used for the dual purpose of an instrument of directing the economy on certain lines depending on urgent needs of the nation. Thus, the aim of the budget in an underdeveloped country like Ceylon is to create conditions to promote economic growth. Hence, the govern-

ment can no longer budget to financial accounting but it has to play the positive role to influence by its taxation policies, by its direct spending and by its various other incentive effects, maximum production, employment and development.

Though few economists and politicians now openly denounce the name of Lord Keynes, the Keynesian role of government budget, still remains supreme in most countries of the world today. In poor backward countries like ours this role has even greater significance, because the other social and cultural elements are for various reasons, inhibited and so unable to give the economy the desired momentum. The economic depression of the 1930's, the theory of Compensatory Budget, the concept of the social welfare state in the 1940's skyrocketed the positive role of the Budget in the economic activities of the nation. The undertaking, by the governments of underdeveloped countries like Ceylon, in the planned economic development within the national framework Skyrocketed Budgeting to as a means to Economic Development.

Economic Development in an underdeveloped country like Ceylon, is not a vague aspiration but a dire necessity "to be painfully achieved through a systematic course of resource allocation, rationally planned and vigorously executed." This is expressed in the Six

* Article on the "1963 Budget" to the Financial Review "Ceylon Daily News", 30th August, 1963.

Year Plan, the Ten Year Plan and the Three Year Plans.

Planning for economic development involves the desire to increase the real income, decrease unemployment, better utilization of the national resources through a prescribed rate of economic growth which is impossible without there being the basic development resources like manpower, volume of capital formation margin of savings, adequate technical skill and certain optimum conditions convenient for economic growth like income stability, price stability controlled consumption and monetary confidence.

Budgeting for Economic development needs clear understanding of ways and means. Thus the problem of development assumes great urgency. The Western Countries like U. S. A., U. K., France, W. Germany and the Socialist countries like Yugoslavia, Rumania, U. S. S. R. Bulgaria had plenty of land or unlimited resources at their command to build their economic structure, to accumulate capital, to achieve conditions of unending prosperity. The western countries have had a span of 100 or 150 years while the socialist countries had only a period of 40 to 50 years. In the changed international conditions when varied pressures, are at work, it cannot be achieved by the mere repetition of their industrial and commercial history because we do not have the time and resources at our command as they have had in the past. Hence, we must hasten our pace of development. We have to compress our economic transformation in a very much short period of time. The phases of development under which the western countries and the other fortunate revolutionized their social and economic life bypassed us through an accident of

history. And so we are now faced with the task of bypassing some of the earlier phases through which other countries passed. This means we have to devise new techniques to hasten development by skipping over the early stages, the early techniques of industrialisation. It is to this supreme end that Budgeting should be implemented.

There are some crucial problems confronting us, They are:—

I. How can we achieve rapid economic development?

II. What is the role of the various elements of society?

III. Who is to spearhead our economic revolution?

The solution to these problems is the key to success. In the so called "advanced" western countries the building up of the economic structure and the super structure was carried through almost wholly by private individuals who may be referred to in the economic jargon as "creative entrepreneurs." These were people who emerged from local craftman, guild system and from the mercantile community who could raise capital and raw materials, had the capacity to take risks at any cost and who had the necessary experience and organisation. In an underdeveloped country like Ceylon today this creative entrepreneurship is underdeveloped due to the economic stagnation this country has been undergoing since the colonial past without creating the suitable climate for new openings. So we cannot possibly rely on them to deliver the goods. Added to this, this class is under the fear of insecurity for what they invest due to the socialized concept of nationalization which are flowing from the mouths of the administrators.

Hence, the vacuum which lies has obviously to be filled by the state. It should create a dynamic force that will hasten the evolution of an economic revolution. As economic progress gather momentum we will have to accumulate essential technical knowledge, capital, risk bearing class and business leaders. But to let loose this dynamic force we really need to have a bit of initial development, investment, growth and expansion. This initial transformation will have to be undertaken by the state in this country. Hence, in this context, the government will be undertaking the role of leadership. The problems of capital formation, introduction of new techniques, expansion of basic services, realignment of productive forces, all these led us to the inevitable conclusion that state and the state alone has to spearhead economic and social transformation within this social framework. This means the state has to initiate economic development, promote sectional development and finally create conditions for the emergence of new elements within this social framework. This calls for a vast increase in the functions of government. This is already done by the government through the state Corporations. Thus it is said that the role of the Budget should be an instrument of planned economic development. The expenditure estimates of the Budget

is nearly 33% of the gross national expenditure of Ceylon. Thus the impact of the government expenditure on the economic activities is significant. Leadership "creative entrepreneurship," the task of guiding the economy is entrusted to the government by the National Development Plans which are publicized through the Budget in Ceylon. Hence in a country like Ceylon, the budget is the short term implementation program through which it can play its major part in transplanting the planned objectives into reality. Hence, resource and capital allocation can be done by visionary planning through the budget estimates. The financial aspect of the budget being the fiscal policy of the government, too, needs cautious planning. A harsh and unprogressive taxation policy to maximize tax revenue at whatever cost will discourage savings and in turn investment capacity. Tax concessions like development rebates, exemptions on savings and investments reduces the capital revenue of the government. Hence, the ultimate aim of the Budget should be not to go to both these extremes but to realise economic growth. Revenue estimates should be co-ordinated with expenditure estimates to gear economic growth and maximize welfare. This, then should be the essence of Budgeting in Ceylon.

"The German mind is neat and orderly like a garden. The Asian mind is a wild growth of forest. But the value of the British mind is that it takes a little of the garden, a little of the forest and makes a beautiful park out of it."

Dr. S. Radha Krishnan.

K. ARUMUGAMPILLAI & SON,
JEWELLERS & GEM MERCHANTS.
JAFFNA.

For Jewellery of Latest Design,
Quality, WorkmanShip.

Remember **“YAPPAN”**

The Most Reliable & Well Established
Firm of its Kind in the North

“SATISFACTION GUARANTEED”

Tele

{ grams: **“YAPPAN”**
phone No. **518**

K. A. Kanagasabai.
Proprietor

O. A. O. K. R. M. AR. FIRM
(ARUNACHALAM CHETTIAR)
JEWEL MANUFACTURERS

Dealers in:

Sovereign Gold, Silver
and
Jewellery

62, SEA STREET, COLOMBO.

ஓ. ஏ. ஓ. கே. ஆர். எம். ஸ்தாபனம்
(அருணாசலம் செட்டியார்)

★ பவுண்

★ தங்க

● வெள்ளி

ஆபரண தயாரிப்பாளரும்

வியாபாரிகளும்

62, செட்டியார் தெரு,

கொழும்பு.

PROBLEMS OF DISPUTED BOUNDARIES IN ASIA

I. R. ARIARATNAM.

FROM the days of the birth of nation-states, there have always been disputes between neighbouring states concerning the actual location of their boundaries. Even among the highly developed states of Western Europe and North America there are still disputes regarding boundaries, which although they do not make headline news today are still not regarded as closed subjects. The provinces of Alsace and Lorraine lying between the territories of France and West Germany have changed hands between these two countries three times within the last century. Successive Governments of Mexico have never recognised the forcible annexation of several of these provinces by the U. S. A. in the latter part of the last century. The issues which sparked off both the World Wars which started in Europe were border disputes. It is of course wrong to assume that border disputes are the causes of World Wars but they can always become one of the contributory factors which start military conflicts.

With the emergence of a large number of independent states in Asia after the Second World War, some of the disagreements regarding boundaries between many states have come to the surface. It will be wrong for students of Asian History to assume that border problems did not exist in Asia before the emergence of independent states. They existed in plenty but the World's press and news agencies owned by people who were entirely in favour of West European Imperialism which con-

trolled most of Asia at that time, did not play up these disputes. Those parts of Pakistan which during the time of direct British rule was called the North West Frontier, was always under direct military rule. British Historians and even writers like Rudyard Kipling used to refer to the peoples of these provinces as Wild Bandits. But these peoples were not bandits. They were ordinary human beings who fought for their freedom with arms, and did not allow the British imperialists to alter frontiers by military power. Here is an unresolved border problem which existed throughout the period of British rule in this area and still exists today.

Similar border problems have been existing in several parts of Asia long before any of the modern Asian states gained their independence. In fact it will be correct to say that most of these problems were created by one or other of the Western Imperialist powers, who thought of boundaries between sovereign states in Asia not in terms of Geography or the ethnical origins of the peoples, but merely in terms of military expediency. The British Government detached two provinces from Siam (Thailand) about a century ago and linked it with the Federated Malay States (now Malaysia). Siam was not strong enough to do anything about it at that time or even now—but during the Second World War when these territories were administered by Japan, the two provinces reunited for a time with their mother country. In the same

way the French imperialists carved out states in the southern parts of the mainland of Asia as they pleased and so did the Dutch, British and Americans in the islands in South Asia.

In addition to problems resulting from occupation of territories by Imperialist powers, there are also certain areas in, Asia which were not accessible to the imperialists in terms of transport facilities of the last century. These areas are generally mountainous and are either not populated or sparsely populated. The exact boundaries between various states that border on these areas have never been properly delimited. The borders between Burma and China, India and China, India and Nepal, Nepal and China and China and Pakistan are some of the boundaries which until very recent times no one thought seriously about delimitating. But with the emergence of free and independent governments in all these countries, the necessity for delimitating the frontiers between the various states becomes an urgent problem.

In trying to study problems created by undefined boundaries, students of History should not overlook the fact — that when disputes arise between Asian states regarding boundaries or any other matter, there are always other interested parties — namely the imperialists who do not miss opportunities to fish in troubled waters. In fact imperialism took control of India and other countries of Asia in the past by merely playing one feudal ruler against another. The character of Imperialism has not changed and if independent states in Asia do not take stock of their fact, their very independence will be jeopardised. Some of the Asian states of

today are in fact not truly independent even though they may have membership in the U. N. O. and diplomatic representation in other countries. The independence of countries like Thailand, Malaya and the Philippines is only formal — the rulers of these countries are mere stooges who meekly obey the dictates of their Imperial masters. In addition there are territories like South Vietnam, South Korea and Formosa — which are for all practical purposes colonies of the U. S. A. Using these Puppet Governments and occupied territories, imperialism tries to undermine the independence of states that will not accept their dictates. Even in the states that are truly independent, there are small but influential forces which collaborate secretly with imperialism, and long for the day when they could utilise, all the difficulties created by the new situation to undermine the authority of these governments, and reintroduce puppet governments that will collaborate with imperialism.

It is in this complicated situation that the truly independent states of Asia are compelled to resolve these yet unsolved border problems. When these states take some steps to solve some of these problems, they have to see that each step strengthens the independence of the states concerned, and isolates those forces which collaborate with imperialism. To the credit of certain states it must be said, that they have settled, their border problems in the manner indicated. China and Burma have settled their problem in this manner. So have India and Nepal. Progressives in all Asian countries having border disputes with neighbouring states should always strive to see that settlements are reached in this manner.

THE IMPORTANCE OF STATISTICS IS A MODERN STATE

C. V. KAMALANATHAN, B. A. HONS., (LOND.)
Statistical Officer.

STATISTICS are essentially quantitative measurements, enumerations or estimates of natural or social phenomena. The importance of statistics is very often unrecognized as it has little direct use as in the case of other fields of study. But, the manifold activities of public and private organizations, are based on the hard crux of statistical information. In the field of Administration, economic planning, health, education, agriculture—and this list could be extended in seemingly endless fashion. Without statistics one would be only moving in the dark. Since applied statistics has many ramifications, it will only be possible to point out a few of the most common and outstanding facts within the space of this small article.

The memory of the recent population census is fresh in the minds of most of us. Even truants will well remember the half holiday associated with the census. The census of population is a national undertaking to compile basic statistical data which will score as the basis for purposes of planning for the next ten years. Such demographic factors as the size of the population, the rate of population growth, the age and sex composition of the population, and its spatial distribution are important factors in determining a country's need, of food housing, education, raw materials, machinery and social services etc. The recent accelerated rate of population growth has

caused great concern to governments and to planning authorities. Statistics of birth and death rates are vital indicators of the nation's health; they are also signal's of the danger of population rise or fall.

Another very important statistics index, which is the Catchword of Trade union is the price-index. It is not necessary here to outline the statistical methodology of the computation of the index. We are mainly interested in its uses. Cost of living is a material factor in the determination of scales of benefit, for the salaries of all employers public assistance allowances, minimum basis under arbitration awards, in fact in any problem involving consideration of individual means. The consumer price index number also tends to register movements is general purchasing power. The consumer price index may be regarded therefore as an approximate measure of the nation's economic position.

Linked to the question of the cost of living is the problem of wage rates. Wage rates express the amount normally payable for a specified quantum of work. Statistics of wage rates may be presented in one of two ways.

- (a) In the form of actual figures for each occupation or grade concerned.
- (b) In the form of index numbers.

These statistics are very essential to study the two major wage problems namely (1) wages as costs to employers and (2) wages considered as income to wage earners. In the former case emphasis is laid upon the productivity side and labour is regarded as a factor of production amenable to the principle of substitution. In the latter case emphasis is laid upon wages as a means of livelihood. By far the largest number of industrial disputes are centered round the problem of wages. Intensive statistical studies are necessary to find a reasonable solution to this problem.

The idea of planning economic development on a long term national scale has been accepted by most Asian Governments. The watch word of these developing economies of to-day is industrialization. It would not be realistic to attempt the production of all imported manufactures. There are a host of factors specific to each industry, which have to be considered before starting an industry locally. In terms of modern technology there is for each industry a minimum technical scale of Production, consistent with efficiency. Accurate data on the size of the local market, the availability of raw material are pre-requisites to industrial development. Advanced statistics are being used in experiments on quality control and also in Productivity studies. These are useful in enhancing the efficiency and quality of Production.

No statistics are necessary to prove that the people of Asia have relatively

low standards of living, or that, with a few exceptions, their agriculture is backward, and their industries under developed. But to tackle these problems exact information is necessary. The inadequacy of accurate economic data is one major difficulty which is encountered in this region. If the questions concerning economic development are to be tackled satisfactorily statistics must be given its due importance.

A characteristic feature of the economic history of most modern states, is the rise of a new attitude of mind signified by a transition from the intense individualism of the liberal state to the group consciousness of the Welfare state as a result, not only has the size of the Public sector of economy expanded out of all recognition, but the influence of the State acting as primary, secondary or third party over industrial affairs has much widened. These activities have made it necessary for the Government to collect, compile analyse and interpret statistical data pertaining to the economy. Most countries possess central statistical offices charged with the above function.

A conference of Asian statisticians was held in 1957 under the auspices of the E. C. A. F. E. The main purpose of the conference was to further statistical development within each country. Let us hope that this effort will succeed in achieving its aims.

"If one cannot live by the sweat of his brows, the whole structure of the society stands condemned."

Louis Blank,

LEADING HOUSE IN JAFFNA.

FOR

Phone: 396

Grams:

“VITAMINS”

- PATENT MEDICINES
- MILK FOODS
- GROCERIES

Prescriptions accurately
dispensed by

**Registered and Experienced
Pharmacists**

SINGAPORE PHARMACY

DISPENSING CHEMISTS & DRUGGISTS

Prop: P. NAVARATNAM

280/1, HOSPITAL ROAD,

JAFFNA.

(Ceylon)

THE MARK OF QUALITY IN THE FIELD OF BEEDIES

ELEPHANT BEEDI SPECIAL

Factory Fresh Made of

The Finest Tobacco with

The Correct Blend

TRY TODAY

ELEPHANT BEEDI SPECIAL

and you will see the difference yourself

Manufacturers and Suppliers:

Elephant Beedi Company

Messenger Street,

Colombo 12.

Dial: 7651

Grams: “ALIYABEEDI”

No Wonder!

No Miracle!!

Still you will be astonished to see

Meihandan Purse Diaries

&

Meihandan Plastic Diaries

of Various sizes

AND ALSO

TABLE (Appointments) CALENDARS

competing with the best imported productions

BUT PRICED ONLY HALF

ASK FOR

A Meihandan Diary or a Calendar and examine it yourself.

Available from all reputed dealers

PRICE DETAILS

MEIHANDAN

ENGLISH PURSE DIARY with (Purse)	2-60
GEM PURSE DIARY (with purse)	2-25
SINHALESE PURSE DIARY (with purse)	2-60
TAMIL PURSE DIARY (with purse)	2-60
DESK DIARY (with plastic cover)	2-95
OFFICIAL DIARY (with wallet cover)	4-50
TABLE (Appointments) DIARY plastic	4-35
LAWYERS' DIARY (with plastic cover)	4-50
DOCTORS' DIARY " "	4-50
WALLET DIARY (with beautiful wallet)	5-50
BUSINESS "A" DIARY (with plastic cover)	3-10
" "B" " " " "	2-60
SINHALESE CALENDAR NO 1.	1-75
THIRUKKURAL " NO 1.	1-85
TABLE (Appointments) CALENDAR	5-00

THE MEIHANDAN PRESS

**161, SEA STREET,
COLOMBO.**

Branch: JAFFNA.

Phone: 79141

ON THE DECLINE AND FALL OF THE ROMAN EMPIRE

S. P. NADARAJAH,
Kokuvil Hindu College.

SINCE man first learnt to record his own history in a durable form, he has turned to the records of the past for light upon the problems of the present. Polybius said, "Past events, make us pay particular attention to the future, if we really make thorough enquiry in each case into the past." Fall of empires is a romantic and tragic theme. On October 15th, 1764, it was this romantic urge which impelled Edward Gibbon, as he sat pondering amidst the ruins of the capital, listening to the bare-footed friars of St. Francis singing their vespers in the temple of Jupiter, to dedicate his labours to the description of the Decline and Fall of the Roman empire. To Gibbon the decline of Rome was something so natural as to require no explanation. "The story of its ruin, is simple and obvious,.....The stupendous fabric yielded to the pressure of its own weight" To us, this answer would no longer appear adequate, though it unequivocally rejected all cyclical, metaphysical, apocalyptic, and mystical theories. To Gibbon the cause of decay was to be sought inside the system itself; it was not something transcendental or apocalyptic, the fulfillment of a prophecy, or a link in a sequence, fated to recur throughout eternity, nor was it something fortuitous like the barbarian invasions or an error of judgement on the part of one or other of the emperors. The cause is something

inherent in the whole structure of ancient society.

The cause of the decline of the Roman empire is not to be sought in any one feature, in the climate, the soil, the health of the population, or indeed in any of those social and political factors which played so important a part in the actual process of decay - but rather in the whole structure of ancient society.

In the fifth century B. C., Athens revealed her inability to keep and broaden the middle class democracy she had created. Built on a foundation of slave labour and the exploitation of the peasantry, the city state created a dazzling minority civilization. This civilization was supported by a woefully low level of technique, which made it impossible for Greek and Roman society, even to consider dispensing with slavery and led to its extension from domestic labour to the mines and workshops, where it grew stronger as the contradictions of Society became more apparent. The internecine warfare among the City States, not only brought about the domination of particular City States over the others, but also a source of fresh Slaves. Slavery grew, and as it was utilised rigorously in every branch of production, it led inexorably to the damping down of scientific development, and the cleavage between the class that used their hands and the Patricians became unbridgeable and natural. So

much so the brightest sons of ancient Greece, Plato and Aristotle justified slavery as part of nature. Plato produced a blue print in "The Laws", to implant beliefs and attitudes convenient to authority through the medium of myths and emotional ceremonies for factual knowledge, by strict censorship, and by the sanctions of a police state.

As the number of slaves grew day in and day out, extremes of poverty became more and more marked, the internal market shrank; and trade, and population declined due to class warfare. Materially, the result of increasing slavery was certainly that new productive forces would not be released on any scale sufficient for a radical transformation of society. Hence we arrive at the irresistible conclusion that an absolutely low technique and the institution of slavery are the real causes for the decline and fall of the Roman Empire.

Trade in the Roman Empire was local and provincial instead of international, in the sphere of mass produced goods, but luxury articles travelled any distance to meet the demands of the wealthy few.

The factor of inadequate transport accelerated the process of decentralisation and subdivision into smaller and smaller economic units produced in its turn provincial antarky and decomposition.

"Even God dares not appear before the poor except in the shape of bread."

Ghandi.

"If you want to know a man, give him power."

A greek proverb.

Growth and decay are processes affecting society through and through, it is unimaginable that thy should leave any single one of man's activities—his music and art, literature and philosophy untouched. In the third century A. D., with the spread of christianity, knowledge sank rapidly, there was a marked rise in the power of religion and superstition. There was a deep yearning to win release from earthly misery through the growing power of Christian faith. Philosophy was replaced by theology, and astronomy by astrology. Various occult and irrational creeds appeared, to solace people in the intolerable conditions of the time and men lost all touch with reality, and thus the classical curtain went down on a picture which depicts the complete disintegration of national thought.

After Juvenal and Tacitus, Latin Literature has little to show. Tacitus in his 'Dialogue on Orator's mourns the decline in oratory, a typically Roman art. Roman paintings and sculpture after the third Century A. D. express the prevalent mystical attitude which "looked upward, eyes fixed on heaven and was wholly transformed for the task of presenting all temporal things from the standpoint of the transcendental. In architecture the Greek laws of proportion lost their meaning, and "man appears minute in such immense, high, vaulted halls and beneath such domes."

THE FRONTIERS OF INDIA

K. PUVANASUNDRAM, B.A., (HONS.),

Dip-in - Ed. (Cey.)

INDIA, including modern Pakistan was known in ancient times as Bharata Varsha. Though before the conquest of the whole of India by the British, the unity of India in the political field was not a historical fact, it was always an ideal. Hindu mythology speaks of the "thousand Yojanas of land from the Himavat to the sea." This vast stretch of land which constitutes nearly 1575000 sq. mls. of territory is bounded by a frontier of eleven thousand miles. Of this eleven thousand miles of frontier, nearly six thousand miles are covered up by mountains while India has a coastline of only five thousand miles on three sides.

Before the coming of the Europeans the coastline was of very little significance to the history of India no large scale invasion of India ever took place by sea. The Indians themselves never utilised the sea for the purposes of conquest and expansion except for a short time and on a limited scale under the imperial cholas. The vast expanse of the ocean on either side makes maritime conquests almost impossible. Friendly commercial relations with various lands have however existed from most remote times. There is evidence that trading relations by sea existed between the people of the Indus Valley and Egypt (circa 2500 B. C.). In later times ports like Amaravati on the

West and Muziris on the East earned great reputation as emporiums of foreign trade.

Before the coming of the Europeans it is the land frontiers that play a vital role in the history of India. They provide natural fortifications for India on the northern, North-Western and North-Eastern frontiers. They determine the climate that makes the Indo Gargetic plains the proverbial land of milk and honey. But the fortifications are not perfect or complete and it has been possible for less advanced and more hardy races from the North to storm the frontiers and occupy India from time to time. They have also closed India to political and military developments on the other side of the mountain wall. In this sense subsequent Indian Empires have been like plants growing in the shade. Contemporary events seem to be merely a repetition of history.

The land frontier of India is formed almost exclusively by the "great mountain wall," a chain of mountains, some of the highest in the world, interspersed with high plateaus and low valleys. Beginning in the East from Cape Negrin in the Bay of Bengal, one may trace this chain of mountains to the Western end of the Kithar range, close to the Arabian Sea. Central to this great mountain wall is the great

Himalayas. It runs right along the Northern boundary of India in a South-Easterly curve separating India from Tibet and China. The Himalayas really include several parallel ranges of mountains with valleys and plateaus in between. Beginning from the Pamir Knot to the Eastern end of the N. E. F. A., these ranges cover a distance of over a thousand five hundred miles and are between hundred and fifty and two hundred and fifty miles in width. There are 114 peaks over 20000 ft. in eight, the best known being the Everest (Gauri-Sankar), the Kanchanjanga the Daulagiri and Nanda Devi.

To the East of the Himalayas the Hindu Kush should be regarded as the natural boundary of India. But much of the territory to the South of the Hindu Kush has traditionally formed part of Afghanistan. At the end of the last century there were frequent wars between the Amirs of Afghanistan and Ranjit Singh, the Sikh who ruled the Northern portions of India. Further West and South, the Sulaiman and Kirtha ranges form the frontier of India. But even here, parts of traditionally Indian territory are covered up by the de facto sovereignty of Afghanistan and Iran. Such are the frontier problems of Pakistan.

Running Southwards from the Eastern end of the Himalayas are a series of ranges which form the mountain wall separating India from Burma. These are the Patkoi Hills, the Naga Hills, the Lushai and Chin Hills ending up in the long single range, the Arakan Yomas.

In between these mountain ranges are several valleys, the homes of tribal races. These tribes formed a buffer between India and the outside world, and though Indian in most respects

they were generally detached from the main currents of Indian history. The histories of these valleys thus form isolated chapters in Indian history. In the North East are the great plateaus of Baluchistan and Afghanistan. In the Himalayan region we have the great plateau of Kashmir, six thousand miles above sea-level. It is watered by the Jhelum, and surrounded by snowpeaked mountains over 18000 feet high, it forms the chief tourist attraction of India. Of all the ancient Hindu Kingdoms, Kashmir has the longest unbroken chain of recorded history—Kalhana's classic the *Rajatharangini*. Further East is Nepal, 5000 feet high consisting mostly of swamp and marsh. The habitable area lies in and around the capital of Katmandu. Adjoining these are the plateaus of Sikkim and Bhutan all independent states under Indian protectorship. To the East are the plateau of Assam and small plains like Manipur.

In normal times the great mountain wall forms an admirable rampart for the defence of India. With the sea on all the three sides, the wall makes India unified and compact whole, never to be easily overrun by adventurers. But the mountain wall is by no means an unmixed blessing. On the one hand it effectively cuts off India from the rest of the Asian continent. The vastness of the Indian continent to the South of the mountain ranges and the varied physical and climatic conditions here have given Indian rulers enough problems within India itself. It has also given the ambitious Indian ruler, a Samudra Gupta or a Harsha enough scope for military exploits within India itself. Thus the Indians have been completely cut off from all political and military developments outside India.

The classic instance is that of Babur who by the use of artillery unknown to the Indians was able to shatter the huge infantries cavalries and elephants of the Indian rulers.

Further the mountain walls are not so impenetrable as they appear at first sight. There are several points through which an invading army could always break into the sub-continent. At the Western end, between the Kirthar range and the sea is the narrow gap, the Makran Pass providing entrance into India. But the inhospitable climate of the Makran coast was always a hindrance to invaders. Only Alexander is known to have taken this route to invade India, and with disastrous consequences to his invading army. To the West are several passes across the Hindu Kush by which an invading army could enter from the North. The most important are the Bolan Pass leads directly to the Great Indian Desert and could not be used conveniently by an invading army. The Khyber Pass however leads through a narrow but easy gap to the fertile interior. This route has almost always been chosen by invaders to storm North India.

The Himalayas has till recently formed an admirable barrier against invaders. Traders and pilgrims have often used the passes and valleys in the Himalayas. This explains the cosmopolitan pedigree and culture of the inhabitants of these valleys. But both physical features and climate combined to make it impossible to invade India through this mountain wall. In this respect contemporary events are unique in the history of India.

Further, the great width of the mountain ranges and the existence of valleys and plains in between have created

acute frontier problems for India. Thus the frontiers of India on the North, like the frontiers of France, have depended on what Indian rulers have been able to establish by the sword. On the North West there were frequent disputes both with Persia and Afghanistan, but these are today problems for the rulers of Pakistan. On the Himalayan side too, the frontier is equally indefinite. Cultural and linguistic factors are of little help in determining these frontiers. Traces of Chinese and Tibetan culture are found well within the Indian side of the mountain wall while Kailas, the sacred mountain of the Hindus lies in the heart of Tibet. The problem is further complicated by the fact that the Chinese claim of suzerainty over Tibet itself is a questionable one originating from tributes paid by the Tibetan rulers to the Chinese emperors in the 18th century. But there were long periods when the Tibetans did not acknowledge the suzerainty of the Chinese overlords. In fact since 1918 the Tibetans were virtually independent until the corrupt and static theocracy of the Lamas was overthrown by Communist China.

Since the occupation of Tibet by the Chinese, the frontier problem along the Himalayas has assumed new dimensions. It has brought the two East subcontinents who between them have over a thousand million people, into a headlong conflict. The area involved in this frontier dispute may be a few thousand square miles of barren inhospitable land, the sanctuaries of ascetic monks and wild tribes. But in the background are more strategic considerations from the Indian point of view. There are two main points of dispute roughly at the Eastern and Western end of the Himalayan ranges. At the

Eastern end of the Himalayan chain the boundary left by the British in 1947 was the Macmohan line starting from the Northern extremity of the state of Bhutan and going in a North Easterly direction. The Chinese Government claims that the traditional boundary starts at the Southern extremity of Bhutan and goes almost parallel to the Macmohan line. But the Chinese Government has shown willingness to compromise on this end of the frontier. The more serious point of dispute is at the Eastern end where the Chinese and Indians claim sovereignty over the Aksai-Chin area of Northern Ladak above the Kashmir plain.

The dispute is not without its lesson to the rulers of India. As it has often happened in Indian history whenever the rulers of India have been indifferent to the frontiers, India has fallen victim to invasions or plundering raids. Strong rulers have always strained their resources to guard the frontiers, Lahore, Aneita or Peshawar which formed the first ramparts in the defence of India. The problem has now become much more acute both in extent and in the importance of the issues involved. Only permanent solution of the dispute and adequate provision for frontier defence will give security to the great subcontinent.

"The rich, moneyed man who makes his riches by exploitation or by other questionable means is no less guilty of robbery than the thief who picked a pocket or broke into a house. Only the former takes refuge behind the facade of respectability and escapes the penalty of law."

Gandhi.

"Ideas grow quickly when watered by the blood of martyrs."

Mazzini.

YOGAM

— JEWELLERS —

129, Sea Street COLOMBO 11.

**ORDERS ALSO ACCEPTED
BUYING OLD GOLD**

நயமுள்ள நல்ல நகைகளுக்கு
நலமான நகை மாளிகை

யோகம் நகை மாளிகை

129, செட்டியார் தெரு கொழும்பு 11.

பாடசாலை

மாணவர்களுக்குரிய

பாடப்புத்தகங்கள்

மற்றும்

பள்ளிக்கூட உபகரணங்களுக்கும்

சிறந்த இடம்

ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை

234, காங்கேசன்துறை வீதி யாழ்ப்பாணம்.

Dial: 281 Exts: 9 lines

Cables: "JEWELLERS"

உத்தரவாதமுள்ள

பவுண், வைர நகைகளுக்கு

“தங்க மாளிகை”

இலங்கை, இந்தியாவின் மிகப்பெரிய

நகை, வைர வியாபாரிகள்

எல். கே. எஸ். ஜுவல்லர்ஸ்
யாழ்ப்பாணம்.

கிளைகள்: கொழும்பு, திருச்சி, சென்னை, காயல்பட்டணம்.

*For Super Craftmanship
Visit*

LOVABLE, KIND, SERVICE
JEWELLERS OF REPUTE

GOLD HOUSE

JAFFNA.

SPORTS

GOODS

Always for a wider Selection

DROP IN

AT

**DIANA & CO.
LTD.**

COLOMBO

92, Chatham Street,
COLOMBO 1.

&

RANDY

Ward Street,
RANDY

Phone: 609

பெரோஸ், பெங்களூர், சேலம், மைசூர்,
கும்பகோணம், காஞ்சிபுரம்.

பட்டு, நூல் ஜவுளிகள் சாய்ப்புச் சாமான்கள்
நம்பிக்கை! நிதானம்!! மலிவு!!!

சரஸ்வதி ரெக்ஸ் ரைல்ஸ்

161, கே. கே. எஸ். ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

The House Reputed for:

BANARES, BANGALORE, SELAM, MYSORE,
KUMBAKONAM.

SILK & COTTON SAREES

Ladies' Dress Materials

Gents' Suitings and Novelties

**SARASWATHI
TEXTILES**

161, K. K. S. Road,

JAFFNA.

161 காதா அச்சம், யாழ்ப்பாணம்